

ПЪЛНОТАТА НА СЪВЪРШЕНСТВОТО

П. И. Рогозин

"А над всичко това облечете се в любовта, която свързва всичко в съвършенство"

(Колосяни 3:14)

1

ОБЩИ ПОНЯТИЯ ЗА ЛЮБОВТА

«Каквото е слънцето за материалния свят такава е и любовта за духовния свят.»

Всеки човек е уверен, че той знае какво е любов, дотогава докато не поискат от него точно определение на това понятие.

Думата любов е възвишена и най-скъпа дума от човешката реч. Но за съжаление тази дума така лекомислено са ползвали и така извратено са я разбирали, че в наше време почти не отразява вече своето истинско значение.

Много често определяме думата любов без да се замисляме за нашето отношение към разни лица, вещи, идеи и понятия. Все от същия глагол обичам, се ползуваме, като говорим за приятели, квартири, картини, котки, вкусни ястия, концерт от Бетовен, бързо пътуване с открит автомобил и шоколад с орехи.

И колко странно е това, че даже нашата любов към Бога изказваме, ползувайки се все от тези познати термини. Хората дотолкова са свикнали с тази дума, че тях не ги смущава неправилното ползуване или злоупотреба с нея.

Такова широко ползуване на думата любов понякога става смешно. Ето ви един пример: Някой си щастливец спечелил завидна сума пари. Журналист се заинтересувал, какво мисли щастливецът, как ще изразходи печалбата? «Бъдете сигурни - отговорил той, - че без любов аз няма да изразходя нито един грош, всичко ще бъде изразходвано от мене с любов!»

Предполагайки, че щастливецът говори за благотворителности, журналистът се обърнал към стоящата до него съпруга:" Споделяте ли и вие напълно това добро намерение на Вашия съпруг?" - И още как! С радост и безусловно! - отговорила щастливата съпруга, като се усмихнала лукаво и добавила: «Моят любящ съпруг е всичко за мене, а аз съм негова предана жена и се казвам Любов Гавриловна!" Любов в дадения случай се оказва само името. Вие ще попитате : къде е причината за такава безконтролно използване на думата "любов"?

Причината е в това, че ние нямаме нужните думи за определяне различните нюанси на любовта.

Древните гърци били по възискателни. В своя език те имат три думи, разкриващи различните проявления на любовта:

Гръцката дума «ерос», определя любовта като страст, плътска любов, животинска, инстинктивна, биологична, любов продиктувана от плътска похот. В

нашия век така наречената «свободна любов», полова революция, нов морал, тази любов се разбира и рекламира като безконтролно удовлетворени страсти, узаконяване на всякакви полови извращения и всяко разтление на похотта.(Битие 6:11-12, 2 Петрово 2:12-14)

Друга гръцка дума е "Филия", която характеризира любовта като душевно влечение, наблюдавано между предани приятели. Това не е нищо друго освен искрени, чисти душевни чувства на човека към човека.

Като пример на такъв вид любов могат да ни служат взаимоотношенията между Рут и Ноемин, Давид и Йонатан, за които е писано: «Душата на Йонатан се свърза с душата на Давид и Йонатан го обикна като собствената си душа".(1 Царе 18:1) Такава любов наблюдаваме между Спасителя и Марта, Мария и Лазар. Истинската дружба каквато ние виждаме в тези случаи е една от възвишените видове човешка любов.

Кое води към приятелство? Това е вътрешната душевна симпатия, чувството на благоразположение и доверие към човека; чувство, което се предава от човека към човека и взаимно се възприема. Приятелството се ражда там, където два разума, две чувства и две решения си съвпадат.

Третата гръцка дума е «агапе». Тя изразява висша степен на привързаност, духовна любов, а не душевна и плътска. Любов свята, любов Божия.

Словото Божие учи, че човек е тройно същество, той се състои от тяло, душа и дух. Оттука ние виждаме и трите вида любов: плътска, душевна и духовна. Именно тази трета любов "агапе" е позната само на родения свише човек. Духовната любов е немислима без нашето обръщение към Христа, покаяние и примирение с Бога. Истинската духовна любов е твърде рядко явление, но в същото време напълно реална и лесно разпознавана и няма такова лицемерие, което би могло да скрие любовта, там където има любов или да се появи там, където няма любов, казва Ларошфуко. Истинската любов заслужава своето име " агапе", ако тя е плод на Св. Дух и идва в нас като дар Божий, ако тя се " излива от дадения нам Свети Дух». (Римляни 5 гл.)

2 БОЖИЯТА ЛЮБОВ

«Любовта Божия е тайна; от всички тайни най-велика и единствения ключ на всички тайни.»

Четиристотин години преди рождението на Христа, гръцкия философ Платон разсъждавал така: «Ако във вселената има само един Бог, тогава за какво мисли този Бог? Защото ако този Бог, е разумно същество, Той е длъжен да мисли за нещо и ако е единствен Бог, тогава кого люби Той? За да бъде щастлив Бог, Той трябва да обича някой...»

Тези логически разсъждения на Платон са го довели до правилно умозаключение по въпроси, на които той не е дал правилни отговори.

Но уви! Платон не е бил изключение от общото правило на въпроса кой е Бог? За какво Бог мисли? Кого Бог люби? Няма отговор нито за мъдреците от дълбока древност, нито за съвременните философи. «Защото кой е познал ума Господен? Светът с мъдростта си не позна Бога. Защото ако биха познали Бога, тогава не биха разпнали Господа на славата. »

Авторитетни отговори на всички наши въпроси, дошли до нас като «откровение от свише», са дошли заедно с явлението в света на Божия Син, Исуса Христа, възплътения Бог на любовта. «Защото Божия Син е дошъл и ни е дал разум да познаваме истинния Бог.»(1 Йоан. 5:20) Чрез Исуса Христа ние разбираме, че Бог «е един, но в три лица», че Бог люби Своя единороден Син и Сина люби Своя Небесен Отец; че тази тяхна божествена съвършена любов е винаги единна и силна, че нейното постоянно проявление се изразява чрез третото лице на Светата Троица - Святия Дух.

Но разглеждайки въпроса за триединството Божие, ние смирено съзнаваме, че тайната на триединството ще бъде винаги тайна. Ние можем благоговейно да изказваме нашите мисли, но да не превръщаме своите предположения в християнска догма.

Числото три - състоящо се от начало, среда и край е символ на съвършенство. В него ние виждаме пълнотата на Божията любов; нейното безначално битие, нейното непрекъснато продължение, нейното безкрайно и абсолютно завършване в безкрайния кръг на вечността.

Световната литература на всички векове и народи, съдържа в себе си голямо количество поразителни мъдрости и дълбоки истини, но от всички тези истини най-голямата се намира в Библията. Необходимо е да кажем нещо повече: от всички истини, Библията съдържа най-великите. Изумителна и прекрасна е истината изразена в три думи: «БОГ Е ЛЮБОВ.»

Най-добрите умове на човечеството посветили своя живот на богопознаване и търсене на Бога, не са дошли до такова неподобно определение. В Сократ, Платон, Аристотел, Сенека, Марк Аврелий, Буда и др. няма ни най-малък намек на това, че Бог е любов.

Не трябва да спорим за това, че някои от споменатите лица често споменават за любовта, но не любовта като «агапе», но като «ерос» и «филия».

Ето защо на въпроса: «Кой е Бог?», само християнството дава ясен, пряк и изчерпателен отговор: «Бог е любов.»

На въпроса, защо Бог люби?, има само един правилен отговор: защото любовта е Негова Божествена същност. Бог не може да не люби. Любовта е Негово Божествено естество.

«БОГ Е ЛЮБОВ.» Тези три думи в Свящото Писание са най-скъпи, които някога са излизали от устата на човеци, включително и тези, които са били движени от Святия Дух.

Може с увереност да се каже, че когато всички други истини изчезнат от световния хоризонт, тези три думи, като слънце на Божественото откровение ще сияят вечно. Тези чудесни думи са едни от силните доказателства за боговъдъхновеността на Св. Писание. На въпроса: Кого люби Бог? Словото Божие ни отговаря в следващата глава.

3 ЛЮБОВТА НА БОГА КЪМ ЧОВЕКА

«Любовта е широка като море, да я сместят
не могат жизнените брегове.»

Любовта е легнала в основата на всемира. Библията твърди, че вселената е произлязла в резултат не на никакви физически закони, но се появила като следствие на Божията любов. Любовта не живее за себе си, а за други. Чрез силата на този духовен, появяването на света естествено е било продиктувано от неподобната Божия любов

към Своя Единороден Син. «Защото за Него бе създадено всичко, което е на небето и на земята, всичко от Него и за Него бе създадено; и Той е преди всичко и всичко за Него съществува.» (Колосяни 1 гл.)

Той е Бог на любовта, «когато още нямаше нито земя, нито поле, нито първия прах (атомите) на вселената,... каза и стана, заповяда и затвърди се.»

Ето, Той е Бог на любовта. «В началото Ти, Господи си основал земята, и небесата са дело на Твоите ръце, те ще погинат, а Ти ще пребъдеш. Да, те всички ще овехтеят като дреха и като одежда ще ги свиеш и те ще бъдат изменени, но Ти си същият и Твоите години няма да свършат.» (Притчи 8 гл., Псалм 32, Евреи 1 гл.)

Тази Божия любов е залегнала в основата на създаването на човека. Бог създаде нас по Своя инициатива, самостоятелно, без нашата воля и участие. Той ни създаде от земната пръст, но вложи в нас това, което ни отличава от всички безсловесни същества на земята, с глас и членоразделна реч.

Говора е безценен дар; едно от средствата, които разкриват личността и изразяващ любовта. Достатъчно е да разговаряме с човека и след това да определим и неговия характер. Ние се конкретизираме за даден човек по неговите думи, дали е кротък, горд, добър, лош, искрен, затворен в себе си, любезен и пр.

Великите личности живели хиляди години преди нас, познаваме по техните речи, отделни фрази и делата им, които е запазила нашата Библия и безпристрастната история. По това ние съдим за вярата на Авраам, сърцето на Давид, мъдростта на Сократ, волята на Юлий Цезар, красноречието на Цицерон, жестокостта на Иван Грозни и др.

Но най-главната отличителна черта на човека, показва това, че Бог го е създал «по Негов образ и подобие». Ако Бог не беше Бог на любовта, ние не бихме имали представа, нито за Неговия образ (характер), нито за Неговото подобие (вечното битие). Грехопадението е лишило човека от «образа Божий» - човек е престанал да бъде невинен, свят, но той не се лишил от «подобие» - не е престанал да бъде вечен.

Ако Бог би пожелал да ни открие Своята любов и да ни каже, че Той ни обича, би трябвало да се възползува от човешката реч, сърце и разум. В действителност и така е постъпил. Чрез страниците на овехтялата Библия Бог ни е открил, каква е Неговата Божествена същност и колко ни обича.

Ние не познаваме по-голяма, дълбока и скъпа истина на земята, която повече би ни импонирала и по-силно би ни разположила към себе си, именно истината, че Бог на любовта безкрайно ни е възлюбил. Бог е изявил това като е пратил Своя възлюбен Син да пострада за нас на кръстна смърт.

Тука е нужно едно обяснение. Когато говорим за това, че Бог възлюби нас, ясно е, че ние имаме предвид не това, че какъв очарователен и прекрасен е човек, заслужаващ Божието благоразположение към Себе си, но за това, колко чудесен и любвеобилен е Бог.

Нито един смъртен не може да заслужи Божията любов. Напротив като порочни, осквернени същества, ние сме способни само да предизвикаме у Бога гняв и отвращение, което е достойно за порицание и осъждане.

Все пак непостижимата за нас любов Божия се прояви към нас грешниците, не за гняв и вечно осъждане, а за нашето вечно спасение. Писано е: «Защото Бог толкова възлюби света, щото даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.» «Защото Бог не е пратил Сина в света да съди света, но за да бъде света спасен чрез Него.» (Йоан 3:16-17) «Знаем, че целия свят лежи в лукавия, знаем още, че Божия Син е дошъл и ни е дал разум да познаваме истинния Бог и ние сме в истинния, сиреч в Сина Му Исуса Христа. Това е истинския Бог и вечен живот.» (Йоан 5 глава)

Есенцията на Божията любов, както говори Йоан: «Не е в това, че ние сме възлюбили Бога, но Той възлюби нас и е пратил Своя Син като омилоствение за греховете ни...» Бог показва Своята любов към нас в това, че Христос умря за нас, когато ние бяхме още грешници.» (1 Йоан 4 и Римляни 5 гл.)

Често невярващи хора заявяват: «В Библията има много невероятни неща.» В приведените по-горе стихове на една от тия «невероятности», ние отговаряме: всичко, което Бог върши може да е за някои невероятно, изключително и неправдоподобно, но все пак е истина. Мнимата невероятност се обяснява на тях, че Христовата любов, Божията любов, не се вмести в тесните рамки на нашия разум.

За това не е чудно, ако апостол Павел се моли: «Да познаем Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните до цялата Божия пълнота.» (Ефесяни 3 гл.)

В продължение на много векове Сатана внушава на лекомислените хора, че Бог е жесток, недостъпен и несправедлив, че Той е изпълнен с постоянен гняв и безпощадно наказва грешниците. И ако Той люби някого (добавя Сатана) то Той обича святите угодници, сподвижници, затворници, аскети, спасяващи се с измерително постене, поклони с молитви, суров безчовечен начин на живот, с физическо изтезание (измъчване), бягство от нормалното здраве, разумен и плодотворен живот.

Такива превратни понятия за Бога убиват у хората всяка надежда за спасение въобще, а изкуплението Христово е станало за тях безсилно и безцелно, без да има практическо приложение.

Човек прави груба грешка, когато измерва Божията любов към падналия човек със земна мярка и подхожда към нея от човешка гледна точка.

Обикновено ние обичаме човека, тогава когато той заслужава нашата любов, но достатъчно е той да се провини пред нас, тогава нашите отношения към него рязко се променят. Същото понятие за любовта хората отнасят и към Божията любов.

От ранни години родителите учат децата, че когато те вършат нещо негодно на Бога, тогава Бог ги ненавижда и непременно ги наказва. Но Словото Божие учи свършено обратното. То говори, че Бог ненавижда греха, който грешникът върши, но и при това, пак Бог люби грешника и желае щото той да се избави от греха. Така, че между Божията любов и нашата любов има голяма разлика.

Като говорим за Божията любов, ние сме длъжни смирено да съзнаем това, че сме далеч от нейното познание. Божията любов към човека е безграничен океан, скрито духовно съкровище, което не се подава на нашето въображение.

Нека вземем един такъв исторически случай. На времето Ермак Тимофеевич завоювал Сибир и го «поднесъл на баща си царя», но какво знаел Ермак за Сибир, за размерите, реките, езерата, лесовете, за сребърните и златните залежи и другите негови богатства и възможности?

Ако ние, макар и отчасти, желаем да разберем Божията любов, налага ни се да се спрем на Голгота и да попитаме себе си, какво е заставило Бога Отца да даде Своя Единороден Син на позор, нечовешко страдание, агония и смърт?

Само любовта Божия е, която желае никой да не погине, но всички да дойдат на покаяние. (1 Петрово 3 гл.)

Какво е заставило Сина Божий да бъде «причислен към злодейците?» Нищо друго освен Неговата любов, която пожела с Господните рани да се излекуваме. (Исая 53 гл.)

Три години Христос проповядвал Божията любов на Своите ученици, като я разкривал със своите думи, постъпки и характер. Завършвайки своето земно служение в паметната онази нощ в горницата на тайната вечеря, Той станал от масата, препасал

престилката Си и показал на дело, че е възлюбил своите Си, които бяха в света и докрай ги възлюби. (Йоана 13 гл.)

Помислете си, каква Божествена, необятна е за нас любовта, защото Той ги възлюби докрай. Там на трапезата Христос е знаел, че Юда ще го предаде. Той е знаел, че Петър три пъти ще се отрече от Него, но Той продължавал да обича Петра с предишната любов. Той е бил уверен, че през тази нощ всички ученици ще се разпръснат, всеки в своята страна, но това не Му възпрепятства да им умие нозете.

Такава е любовта на Бога към хората. Мнозина не допускат даже в мисълта си за възможността подобна любов да се прояви към тях лично. Когато те четат, че «целия свят лежи в лукавия», те разбират това и го вярват, но когато четат, че "Бог възлюби целия свят", те решително отказват да вярват това. Те познавайки себе си, не допускат, че Бог в този случай не прави изключение. Би било по-лесно да вярват, ако текста на Св. Писание звучи така: Бог възлюбил с изключение на тези или онези. Не е преувеличено, ако ние сме способни да обичаме винаги ограничен кръг лица, заслужаващи нашата любов, а на останалите хора ще оставим едно малко място в нашето сърце, или дори никак няма да оставим. Божието сърце е отворено за всички. В очите на Бога «всички съгрешиха», всички до един са негодни «всички са лишени от славата Божия» и всички се нуждаят от Спасителя и спасение. Хората може би са различни, а проблема за греха у всички е един и същ. Грехът е като проказа, може да бъде видим от всички, а може би е незабелязан, но еднакво смъртоносен.

Погледнете богатите, в колко от тях има зло, несправедливост, гордост, самонадеяност високомерие и алчност. Колко е лесно да ги сравним: Бедни и богати са хищници на две страни, едната страна сити хищници, а другата -- гладни хищници.

Колко повече опознаваме окръжаващия ни свят, толкова по-ясно виждаме всеобщата извратеност, порочност и разтление. Често хората задават въпроса: "Ако целия свят е толкова прогнил, то защо Бог не го изтреби.»

Отговорът е прост: защото Бог обича човечеството и желае да го спаси, въпреки да знае, че някой е голям грешник, но обръщайки се към Христа и тръгне по Неговия път може да получи спасение. В изцерителните и възродителни пръсти на Божествения грънчар, най-повредената и обезобразена паднала душа може отново да стане носителка на Божия образ. Закхей -- началникът на митарите, блудницата от Магдалена, гонителят Савел, разюзданият младеж Августин и милиони други необуздани грешници до ден днешен лично се убеждават в това.

Никой от грешниците, който е посетил Голгота и там в подножието на Христовия кръст, съкрушено е плакал за своите грехове, оттам не си отива същия какъвто е отишъл.

На Голгота Бог ни е открил пълнотата на Своята любов, която не пощади Своя Син, но Го предаде за нашето спасение.

На въпроса «обича ли ме Бог?» - Голгота се явява изчерпателен отговор. Никой не е обичал така горещо и жертвено, както ни обича Бог. Човешката любов е по заслуги, а Божията любов по благодат, даром, без никакви данни за това и заслуги. Остава само едно, че Бог ни създаде и доказа, че ни люби и ни е създал за нещо добро, за нашето благоденствие и щастие.

Бог създавайки човека е вложил в неговата душа жажда за любов и му предлага неизчерпаема родствена любов, удовлетворяваща тази естествена жажда.

Читателят не може да не забележи тази основна разлика, която ние поставяме между любовта въобще и любовта, която олицетворява Бога на любовта - Бог е любов.

За голямо съжаление тази истина на Писанията е скрита от очите на съвременните модерни богослови. За тях, така както и за Л. Н. Толстой, Божията любов

е само възвишено чувство, разпространено в природата, а не като същност Божия или проявлението на Бога като личност.

Така дълго, Бог е истински Бог само като висш разум, енергия, сила, идея, чувство или символ, а като личност остава неизвестен Бог. За Толстой любовта Божия е проповедта на планината, любовта на Човешкия Син, а не любовта на Голгота и смъртната агония на Сина Божий.

Ние вярваме в Бога на любовта, не като чувство, а като личност. Иначе не щеше да се казва: «Защото Бог толкова възлюби света.» Да люби може само личност, а не някакво абстрактно същество. Поточна илюстрация за тази истина, може да ни послужи притчата на Спасителя за блудния син. Никъде така ясно и картинно не е открито сърцето на нашия небесен Баща и Неговата дълбока любов към нас, каещи се грешници, както в тази притча. Ние не сме в състояние да разберем тука цялата притча, но да спрем нашето внимание на картината на приближаващия се бродяга -- син към родителския дом и патетичната среща на бащата със сина. «А когато бе още далеч, видя го баща му, смили се, и като се завтече, хвърли се на врата му и го целуваше.» (Лука 15 гл.) Бащата видял сина си, не само външния му вид на бродяга: мръсен, полугол, немощен, изоставен и гладен, но бащата прониква в неговата душа и вътрешно състояние на сърцето: разочарован, подтиснат душевно, неуверен, с развълнувано сърце на вина, срам и страх.

Но бащата го съжалил, затичал се, паднал на врата му... а синът не чул гневен бащински вик, нито справедливи думи на укор, нито горчиво напомняне на миналото, нито подигравки и осъждане, нито строги ограничения, заплаха и изисквания за неговото бъдеще. Това, което уплашило провинения син се оказало за бащата несъществено: «Той паднал на врата му и го целувал.»

Някои богослови предават на тази бащинска целувка голямо значение. Те казват, че гръцкия глагол «целувам» означава, че го целувал много пъти. Когато устата на сина се отваряла за думата на покаяние и синът едва успявал да произнесе, «татко аз съгреших», бащата затварял неговата уста с бащинска целувка. Нека и ние целунем беззаветната любов и абсолютното примирение.

Така Христос ни илюстрира любовта на Бога към човека. Думите "любов Божия", казани на Израила, могат да се отнесат и към всеки от Неговите изкупени: «С вечна любов те възлюбих, затова продължих да ти покажа милост.» (Евреи 31:3)

Често слушаме странните разсъждения: «Бог е проявил Своята бащинска любов към падналото човечество само в Евангелието, а в Ст. Завет нищо не е казано за Бога на любовта.» Така са способни да мислят само тези, които не четат сериозно Библията. А тези, които благоговейно изследват Писанията, виждат Бога на любовта на всяка страница. От първата книга на Библията до последната страница на книгата Откровение звучи един не притихващ химн за Бога на любовта.

Какво друго ако не любовта Божия, когато Израел узрял за получаване Синайското законодателство, изведе този народ от египетско робство?

Какво друго, ако не любовта Божия, изведе Израел в земята, където тече мляко и мед и им изпрати патриарси, съдии, царе и пророци?

Какво друго, ако не любовта Божия призова Авраам, като му каза: "В твоето семе ще се благословят всички народи?"

Какво друго, ако не любовта Божия разпръсна Израел по всички народи и същата любов Божия на своето време го събра в родната земя. Любовта Божия избра Ерусалим да пожертва Иисус Христос за изкуплението на човечеството и да стане център за проповядване Христовото Евангелие по всички страни на тогавашния свят на езичниците.

Фридрих Ничше (немски писател) е казал: " Нищо друго, като новото християнско понятие за любовта изречено с думата "агапе" е заставило тогавашния езически свят да направи преценка на древните ценности и приеме християнството."

Бог превъзпитавайки Израел и човечеството, използвайки разни методи на възпитание, но сам той не се променял и не може да се промени, Бог на любовта пребъдва вечно.

Ето какво говори Бог не в Евангелията, но в Ст. Завет: "Може ли жена да забрави сучещото дете и да не се смили за чадото на утробата си, обаче те ако и да забравят, Аз все пак няма да те забравя."(Исаия 49:15-16)

И така Бог люби цялото човечество, люби всеки човек, люби тебе и мене. Христовите рани на Голгота и Неговите прострени длани са гаранция за това.

Ето какво пише човек, разбрал Божията любов за себе си: "Аз блуждаех безцелно по улиците на Париж като загубено куче. В един от мрачните мои дни, когато в душата ми бе неизказано тежко, прекрачих прага на една малка църква, която по-рано никога не бях виждал, защото за първи път аз се оказах в този район. Влизайки вътре и седнал в полумрака на последната скамейка, аз неволно склоних глава и започнах да се моля. Колко е продължила молитвата ми, не помня, защото загубих понятие за времето, но това, което преживях в общение с невидимия, но реален за моята душа Бог, това не се подава на никакво описание.

След няколко дни в друго случайно общество почувствах по-реално Божията близост, още по- дълбоко Божията любов, нежно шепнеща на моето ухо: "Това е пътят, по него върви." В края на моя земен път за мене не ще има по-голямо щастие, грешници като мене да познаят Христа и съзнателно да служат на Бога."

В окръжаващия ни свят суетния човек безцелно преживява своя живот без Бога в разума си и без Божията любов в сърцето си. Даже той може да постигне значителни успехи в разни отрасли на науката, политиката, религията и с право да се гордее със своите постижения, но като завърши живота си да чувства дълбоко в своята душа пустота и безцелие. Защото нашия земен живот се оправдава и осмисля с вярата в задгробния живот. Вярата основана на вечната Божия любов, като свързване временното с вечното и материалното с духовното. Защото Божията любов е била преди всичко и тя ще бъде след всичко земно, защото всичко ще премине с бучение.(Пет.3 гл.)

Безподобна, вечно жива любов,
Слез и пребъдвай в нас.
Ти първа от даровете, о Христе,
Основа си за нас, източник на любов.
Утвърди ни в благодат и мир,
В сърцето ти влезни.

4 ЛЮБОВТА НА ЧОВЕКА КЪМ БОГА

«Любовта Божия се спуска от небето
към земята. Любовта на човека
се устремява от земята към небето.»

Бог е любов, Христос е въплътената любов, Св. Дух - силата на любовта. Църквата - люлката, съкровищницата и хранилището на любовта, християнството -

религията на любовта, християнинът- образаца, примера на любовта, Христово писмо, четено от всеки човек. Вие показвате чрез себе си, че сте писмо написано не с мастило, но с Духа на живия Бог, не на каменни плочи а на плочи от плът на сърцето. (2 Коринтяни 3 гл.)

Божията любов е главната тема на Евангелието, основа на нашата вяра в Бога и първоизточник на нашата любов към Бога. Тя се ражда от дълбокото съзнание на Божията любов към нас. Никой не привлича нашите сърца към Бога, освен нашата увереност в Неговата безподобна любов, към всеки от нас и към цялото страдащо човечество.

Ненарушим вечен документ удостоверяващ Божията любов насочена към нас. Свещеното Писание говори ясно, че Бог ни е създал от любов към нас, изкупил ни е със Своята любов, привлякъл ни е към себе си и ни е възродил за нов живот със Своята любов. Когато говорим, че Бог ни е създал от любов към нас тази мисъл е ясна и разбираема за нас. Все пак много хора не разбират това, за какво Бог е бил заинтересуван, създавайки човека.

Бог нищо не върши безцелно и безсмислено. Божията воля е винаги съвършена и винаги действа за наше добро. И поради тази воля Бог е сътворил всичко и всичко по Неговата воля съществува. (Откровение 4 гл.)

Ние вече говорихме, че създавайки човека Бог му е дал разумна и безсмъртна душа, дар да говори и други душевни качества и способности, като го е направил надарен да общува с Бога. Той поставил човека в Едем и го посещавал и при вечерния ветрец разговарял с него. (Битие 3 гл.)

Но това блажено общение между Бога и човека се прекъсва след грехопадението и оттогава човек живее без общение със Своя небесен Отец.

Библията свидетелствува за това, че в продължение на цялата история на човечеството Бог винаги във всяко поколение намира такива хора, с които може да общува, защото «интимно се съобщава с праведните». (Притчи 3:32) Библията също говори за това, че Бог изпитал човека за да възстанови прекъснатото общение с Него. Християните от древноапостолската църква разбрали това и се радвали на това казвайки: «Ние сме призвани да общуваме с Неговия Син Исуса Христа, нашият Господ.» «За това, което сме видели и чули, това ви възвестяваме, за да имате и вие общение с нас, а нашето общение е с Отца и Неговия Син Исуса Христа.» (1Коринтяни 1гл., 1Йоан 1) Бог ни е изкупил не само да наследим вечен живот, но да имаме с Него тясно общение още тука на земята. Ако още не сме в тясно общение с Него, ние не живеем за това, за което сме създадени и изкупени. По мнението на някои, Бог ги е изкупил само за да придобиват души за Христа. Едва ли можем да се съмняваме в това, че Той очаква от нас и такова сътрудничество заедно с Него, но ако нашата активност в делото за спасението на погиващите вреди или напълно стеснява нашето общение с Бога, то не е угодно в Неговите очи.

Ние трябва да разберем, че истинското общение с Бога е възможно при взаимна любов и взаимно наслаждение от общението, защото не само човек се нуждае от общението с Бога, но и Бог желае общение с човека. От това следва, е пренебрежителното общение с Бога безпогрешно показва отсъствие на любов към Бога в сърцето на човека. Там, където няма любов към Бога, нито жажда за общение с Него, там сътрудничеството, загубва своето главно значение. За пояснение на тази мисъл, ще приведем следния пример от Словото: Христос преди да избере своите дванадесет апостоли, както четем: «Цялата нощ прекара в молитва със Своя Отец», а на другия ден сутринта: «Повика при Себе си, ония които си искаше, и те отидоха при Него и определи дванадесет души, за да бъдат с Него и за да ги изпраща да проповядват.» (Марк 3 гл.) Не можем да не подчертаем тука този очевиден факт, че за Бога нашето

пребъждане с Него, винаги е стояло и винаги ще стои на първо място, над всичко останало.

Така гледа Бог на общението. Гледаме ли и ние така? Колко е дълбока нашата жажда да осъзнаем и да почувствуваме Неговото присъствие навсякъде, където се намираме? Колко дълго ние трябва да стоим на колене и безмълвно да очакваме, докато накрая усетим, Неговата близост, макар Бог да винаги близо до нас, повече отколкото нашата душа, повече от нашето собствено дихание?

Продължителното време прекарано за осъзнаване на Божието присъствие на всяко място, често е безпогрешно мерило за нашата любов към Него. Давид дотолкова е бил завладян и проникнат от Божието присъствие в своя живот, че той усещал Неговата близост ден и нощ: "Събуждам ли се, още съм с Тебе. Даже и нощя ме учат моите вътрешности. Винаги аз виждам пред себе си Господа, защото Той е от дясно ми за да не се поклата.»

Давид остро е преживявал отсъствието на това общение и казва: «Както еленът желае водните потоци, така въздиша душата ми за Тебе Боже.» «Душата ми е като жадна земя», «За Тебе жадува душата ми по Тебе се изнурява плътта ми.» (Псалм 63) «Пълнота на радост е пред твоето лице.» (Псалм 16) Теоретически ние по-добре познаваме Бога от Давид. Невидимият Бог предпочита ние да Го видим и да ни се открие в лицето на Исуса Христа Неговия Син. Бог желае, когато ни се открие да Го възлюбим и достойно да оценим Неговата Голготска жертва. Да бъдем проникнати с чувство на гореща благодарност към Него. Не бива да заставяме човека да възлюби Бога принудително със строгост. Истинската любов на човека към Бога трябва да изхожда от сърцето и да бъде основана на неговата свободна воля.

Живял в шестия век Григорий Велики е писал: «Христос можеше да ни изкупи, без да умре на кръста, на със своята смърт Той поиска да ни открие, доколко ни обича.»

Бог очаква тази Негова неподобна любов да трогне, смекчи и съкруши сърцето на грешника, да го доведе до покаяние и сгорещи сърцето му във взаимна любов към Бога.

Затова апостол Павел пише: «Понеже, когато ние бяхме още немощни, на надлежното време, Христос умря за нечестивите. Защото едва ли ще се намери някой да умре даже за праведния човек, при все че е възможно да дръзне някой да умре за благия, но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че когато бяхме грешници, Христос умря за нас.» (Римляни 5 гл.) Божията любов към човека е от чувство на състрадание; човешката любов към Бога е от чувство на благодарност. Нашата любов към Бога е вътрешен акт, сърдечна признателност към Него. Да любиш според Евангелието е да живееш за този, когото любиш и да живееш живота на Този, Когото любиш.

Истинската любов винаги се изразява в пълно подчинение на собствената воля, на волята на този, когото любиш, затова Христос е казал: «Ако ме любите, ще пазите Моите заповеди.» (Йоан 14) Любов и послушание са неразделни. Любовта не е само чувство, но е и дълг, който се изразява в чувство. Любовта е принцип претворен в действие. Христос казва на Своите ученици, че любовта Му към тях се изразява в това, щото доброволно положи живота Си за тях. Нашата любов трябва да бъде способна, ако е нужно, да дадем живота си за Господа и за нашите братя. Такива са свойствата на истинската любов. Когато любовта престане да се проявява в действие, тя престава да бъде любов. Истинската любов на човека към Бога се потвърждава в неговата жертва. Всичките апостоли с изключение на Йоана завършиха своя живот с мъченическа смърт.

Известният духовник и писател Николай Цинцендорф (1700-1760) се обърна към Христа, като видял в ателието на един художник картината на разпятието с надпис отдолу: «Това аз за теб сторих, а ти какво си сторил за Мен.» Той основал колонията

на бохемските братя, а след това широко разпространената Моравска мисия и прекарал целия си живот на кипяща духовна дейност.

Апостол Павел не разбирал иначе следване на Христа и служение на Него, отказвайки се от личния си живот за да бъде в пълно разположение на Господа, който го изкупил. Той е писал на вярващите: «Не знаете ли, че вашите тела са храм (обиталище) на живеещия във вас Св. Дух, когото вие имате от Бога и вие не сте свои си? Защото вие сте купени със скъпа цена, затова прославете Бога с телата си и душите си, които са Божи.» (1 Коринтяни 6 гл.)

Нашето служение и любов към Бога означават не само високата чест да бъдем раби Христови, но и голяма отговорност пред Него. Това подразбира принасяне в жертва себе си. «И така, умолявам ви братя, с Божието милосърдие, представете телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.»

Виждаме, че Бог така направи, щото да не можем да достигнем такава висота на любовта към Бога, когато почувствуваме себе си свободни от постоянното желание да Го любим по-силно и да Му служим повече.

Ние обичаме Бога нормално, когато целия наш живот протича в любов, когато се намираме под силата на закона любовта, изразяван в Св. Дух, в Духа на Божията любов. С други думи мярката на нашата любов към Бога е да Го обичаме безмерно и повече от всичко в този свят.

Висшата степен на земната любов е предвкушане на небесната любов. Някой запитал какво е това «ад»? Отговорили му, че адът е това място, където няма никаква представа за любовта.

Раят с вечното царство на любовта, най-голямата и възвишена надежда на човечеството. Любов - ето това е единственото нещо, което ни сродява с Бога и ни обединява един с друг завинаги. Свидетелствува ли нашата любов към Бога за това и отговаря ли на тези Божии изисквания и очаквания, каквито ги намираме в Словото Божие?

Нека се вслушаме в молитвата на древния Божий мъж: «О любящий мой небесен Баща! Научи ме да Те обичам с цялото си сърце и нищо друго да не изпълва моето сърце, освен любов към Тебе. Научи ме Боже да обичам Тебе с цялата си воля. Умъртви в мене всяко своеволие. Помагай ми винаги да върша само това, което на Тебе е угодно и което Ти желаеш. Научи ме да Те обичам с цялата си душа, да се боря и да умъртва в себе си лошите чувства, егоистичните апетити, злите навици и склонности. Научи ме да Те любя с целия си разум, да отхвърля всеки друг разум, други мнения и разбирания, нямащи нищо общо с Твоя Божествен разум и откровения. Научи ме да те обичам с всичката си сила, помогни ми да напрегна и съсредоточа цялата моя енергия, само за това, Щото да Те обичам, както Ти би желал. О, Боже на любовта! Запали в мене Твоята неугасима вечна любов; любовта на Христа. Щото аз да съм такъв, какъвто Ти би желал да ме видиш и да върша това което Ти би желал да върша. О, вечен непресъхващ източник на любов! Ако хората биха познали Тебе и биха познали Твоята любов, ако биха схванали колко Си достоен за нашата любов...

Колко Си чудесен за всеки, който Те люби, колко Си силен за всеки, който уповава на Тебе. Колко Си неизразимо сладък за всички, които се наслаждават непрекъснато в общение с Тебе, защото Ти си бездна на всички съкровища и океан на всички блага!»

Вярвай във великата сила на любовта!
Свято вярвай в побеждаващия неин кръст,
Лъчезарната сияеща нейна светлина,
Светът потънал в нечистота и кръв!

Вярвай във великата сила на Любовта!
С. Я. Надсон

5 ЛЮБОВ КЪМ БЛИЖНИЯ

«Човек за човека е вълк.»

Бог с създал човека от любов, създал го с любов и за любов. Създавайки човека Бог набелязал три цели: Да открие Своята Башинска любов към цялото човечество, да посочи на всеки човек, че трябва да прояви любов към Бога и накрая да направи известна въпиющата нужда от взаимна любов на човека към човека.

С тези цели Бог установил семейството на предверието на рая. В него трябвало да се прояви съпружеска любов. След това трябвало тази любов да премине в родителска любов към децата, любов към родителите и във взаимна любов между братя и сестри, задружно семейство, обединено и устремено в единни общи пориви на любов към Бога.

Тази мисъл апостол Павел прокарва в своята аналогия между Христа и Църквата като казва: «Мъже любете жените си, както и Христос възлюби Църквата и предаде Себе Си за нея.»

Поразително е това, че Бог на любовта, Творец на всичко, е снабдил с чувства на родствена привързаност не само човека, но и животните. Въпреки, че у животните този инстинкт е ограничен за известно време, пак е нужен докато са малки за да се укрепят физически. Понякога тази родителска привързаност изчезва през нощта или до първото излитане от гнездото. И само човек оставайки загадка за самия себе си, запазва тази детска и родителска привързаност до деня на своята смърт а даже и после.

Ние сме създадени за любов към Бога, семейството и близките. Така както птиците са създадени да летят, рибите да плуват, звездите да сияят на небосвода, така и нашите сърца да любят всички.

Главните изисквания на Синайското законодателство са издълбаните от Бога на две каменни плочи. На лявата плоча са четири заповеди посочващи нашите отношения към Бога. На дясната - шест заповеди, които показват какви трябва да бъдат отношенията към ближните. Двете плочи говорят за едно и също, за любовта към Бога и към ближния. Това, всъщност лежи в основата на всички законодателства на света.

С тези два принципа би трябвало да се управлява целия човешки род. Те в действителност лежат в основата на истинското християнство. И това има предвид апостол Йоан, когато е писал: «Възлюблени, не ви пиша нова заповед, но стара е заповедта, която имате отначало: старо е Словото, което вие слушахте, но пак е нова заповедта, която ви пиша, което нещо е действителност и в Него и във вас, защото тъмнината преминава и истинската светлина вече свети, който казва, че е в светлината, а мрази брат си, той и до сега е в тъмнината. Който люби брата си пребъдва в светлината и в него няма съблазън. А който мрази брата си, той е в тъмнината и в тъмнината ходи и не знае къде отива, защото тъмнината е заслепила очите му.» «Защото поръчката, която чухме отначало е това; да любим един другия и да не бъдем както Каин, който беше от лукавия и уби брата си и защо го уби, защото неговите дела бяха нечестиви, а братовите му праведни.» (1 Йоан 2 и 3 гл.) Още в Едем Бог даде на хората две заповеди: Да любят Бога, да любят и ближния. Но Каин наруши втората. Уби брата си, а защо го уби? Уби го от завист. Уби го, защото нямаше любов към него, «защото любовта не завижда».

Сатана ни скара с Бога и пося вражда между нас и ближния. Ние забравихме, че има само едно човешко семейство, едно човечество на земята и то цялото е произлязло от един баща и майка - Адам и Ева. «Защото е направил от една кръв всички народи да живеят по цялото лице на земята, като им е определил предназначени времена и пределите на заселищата им, за да търсят Бога.» (Деяния 17 гл.).

Иначе казано: от кръвта на Адам всички хора са сродници - братя и сестри. Съществуващото расово подразделение на човечеството е твърде повърхностно и несъществуващо. Колкото по -близо и дълбоко се запознаваме с природата на човека толкова по -ясно виждаме, че всички раси от самите черни до белите, всички имат същите духовни и физически особености. Естественото единство на всички раси и човечеството, както учи Библията, е потвърдено и от науката: кръвта на европееца и кръвта на негъра, няма разлика в химичния състав, така както е открита фаталната разлика между състава на човешката кръв и тази на всяко друго същество. Всички раси имат един и същ процес на раждане, развитие, болести, страдания и смърт. Човек независимо от расовите различия е единственото същество на земята, което притежава членоразделна реч, хумор, смях.

Човек от която и да е раса има ум, който разсъждава, сърце, което чувства, воля, която избира и душа, която не умира.

Всички раси имат чувство на съжаление, състрадание, същата съвест, същите надежди и стремеж, същия религиозен инстинкт и универсална склонност към молитва, същата възприемчивост към оказаната им любов, дружба, доброта, нежност и др.

«Бог не гледа на лице и цвета на кожата, Бог гледа на сърцето на човека, Бог не е лицеприятен, но всеки народ, който се бои от Него и постъпва праведно, приятен Му е.» (Деяния 10 гл.)

Бог не само от една кръв е създал човешкия род, но и с една кръв изкупи грешното човечество чрез кръвта на Господа Исуса Христа, по този начин е създал нов вид роднинство - духовно семейство от Божиите чада. Всичко казано по-горе не е ново: Бащинството на Бога, Братството на народите, любовта към Бога, към ближния, към всички хора. Кой не е слушал това и кой не знае? Но за жалост всичко това остава към гръмките фрази и красивите думи, които нямат практическо приложение.

В действителност хората от атомния век са замълчали в себе си всичко и към всичко са безразлични, често безпринципни и безотговорни. Много от тях са станали отворителни външно и много жалки вътрешно. Вярата са я нарекли безумство, любовта - егоизъм, святостта - гордост, в сърцето си са погребали правдата, отдръпнали се от Бога на любовта, потъпкали Неговото Божествено откровение, скъсали са с безценните идеали на миналото отrekli са се от вътрешната свобода и равнодушни към външната такава.

Астронавти наблюдаващи нашата планета, когато са били на луната, видели красивото земно кълбо и трудно им било да се съгласят с жалкия факт, че в същото това време на нея стават кръвопролитни войни, расови вражди, въстания и революции, че цялата земя е обречена на ужаси и всички живеят под страха от едно общо самоунищожение.

Прониквайки зад паравана на всемирната история и хаос, ние започваме да разбираме, защо човечеството никога не е могло да излезе от тази задънена улица, в която се намери извън вратите на Едема, защото все се урежда и не може да се уреди. Човечеството е отхвърлило единственият и опитан фундамент, на който може да се построи нещо, заслужаващо строителството. Светът през всичкото време се устройва без Бога и упорито се опитва да достигне благополучие и дългоденствие без любов към Бога и ближния.

Ние бяхме свидетели на историческия случай потвърждаващ тази истина. След втората световна война, когато представители от всички държави се събрали в Сан Франциско за да «положат край на войната» и да организират под закрилата на «Обединените народи» всемирния мир на земята, нито едно заседание на тези представители на започнало и свършило с молитва и нито на едно заседание не се е споменало името на Бога.

Днес се убеждаваме в правдивите думи на Господа: "Без Мене нищо не можете да сторите.» (Йоан 15 гл.) След 25-тия юбилей на тази организация, човечеството се намира още по-далеч от желания мир на земята, от когото и да е било по-рано.

Причината за тази аномалия на голямото мнозинство в действителност е само една, от която произлизат останалите причини - нарушаването на главната заповед на Твореца, заповед изречена само в една дума: «ВЪЗЛЮБИ.» «Възлюби Бога и ближния.»

- А кой е мой ближен? - все още питат хората. Този въпрос първо е бил зададен на Христа от един млад евреин, правист-законник. Той знаел, че за древните гърци всички хора, които не говорели гръцки, били варвари, за римляните, които не са имали римско поданство - мръсни плебеи, за юдеите всички необрязани - езичници. По убеждение за законниците ближен на всеки юдеин може да бъде само юдеин, който живее близо до него, негов съсед отдясно или отляво.

В отговор на въпроса на младия законник Христос казал една притча и с нея поставил край на всички други възгледи, отговори и тълкувания. Христос изявил, че Божията любов не познава никакви ограничения и не признава никакви подразделения; тя люби целия човешки род с еднаква и неразделна любов.

Древната заповед за любовта е била дадена на израелския народ, защото езичниците не са имали още откровение за Бога. Новата заповед била за всички земни твари; за юдеи и езичници, за варвари и скити, за роби и свободни, за мъжки и женски пол.

Наш ближен може да бъде член на нашето семейство или човек, когото за първи път виждам който и да е бил, нашето отношение към него трябва да бъде съответствено на принципа, на който и държал известният Бил Роджърс и какъвто е бил издълбан на неговия паметник: «Аз не срещнах нито един човек в живота си, който да не ми е харесвал и когото аз не обичах.» В притчата за «добрия самарянин» разбойниците не проявили любов към човека, който попаднал в ръцете им. Те съблекли неговата дреха, наранили го и си заминали, като са го оставили полумъртъв. Случайно по този път минал един свещеник, но и в него не е имало любов към ближния, видял лежащия и минали край него. Също така и един левит е бил на това място, приближил се, погледнал и си заминал. Ако свещеника видял ранения човек отдалеч то левитът видял полумъртвия човек отблизо, слушал стоновете на нещастия човек и си заминал. Но ето някой си самарянин, чужденец и друговец като дошъл и се приближил до него, видял го и се съжалил.

Трябва да се спомене, че между юдеите и самаряните е имало големи вражди. Евангелието ни разказва, че юдеите и самаряните не си общували.

И ето този инородец се приближил и превързал раните му, като изливал върху тях масло и вино, качил го на своето добиче, завел го в страноприемницата и се погрижил за него. Самарянинът оставил цялата своя работа заради пострадалия, прекарал с него целия ден, даже и пренощувал с него, а на другия ден като си заминавал извадил два динара и ги дал на гостилничаря като му казал: «погрижи се за него и ако изразходиш нещо повече, като се върна ще ти се издължа.»

Възможно е разказаната история от Христа да не била притча, а истински случай, който предизвикал учудване на Христа, както е бил случаят с жената ханаанка

или римския стотник. Притчата за добрият самарянин съдържа в себе си три основни идеологии или миогледа: 1. Разбойниците - идеология на егоизма, където собствените им интереси са преди всичко.

2. Свещеникът и левитът - идеология на компромиса, да са неутрални, да не се месят в чужди неща.

3. Самарянинът - идеология на любовта, всъщност в това се заключава любовта, тя не може да бъде пасивна, безучастна, безразлична към съдбата на окръжаващата я среда.

Разбойникът, законникът, свещеникът и левита са имали знание за любовта към ближния, но нямали сърдечна любов. Самарянинът е притежавал едното и другото. Завършвайки притчата Христос призовава законника и всички нас към подражаване: "Иди и ти постъпи така." Иди и проявявай своята любов, не я ограничавай в рамките на своето семейство, националност, раса, или религия. Иди и служи с нея на всички, не мисли за похвали, за собствени угоди и удобства. Отивай върши добро на ближния, но прави това не с чужди ръце, както за някой е прието, а върши го с твоите собствени ръце, върши всичко с твои сили. Отивай и не се страхувай от отговорности, но предавай твоето добро дело на други, те да го вършат. Не ангажирай за твоя наранен ближен чужд добитък, не изразходвай чуждо вино и елей, не се разплащай на гостилничаря с чужди пари, когато ти си в състояние сам да покриеш разходите. Отивай и направи това веднага, не отлагай за после, направи го сега и с цялото си сърце.

Постъпката на самарянина ни учи на две неща: Първо тя отговаря на въпроса: "Кой е мой ближен?", и второ, показва ни как трябва да любим нашия ближен "и ближния, както себе си" казва Господ.

Този, който е бил очевидец на тази случка, как самарянинът наведен над пострадалия, чужд за него човек, нежно превързва раните му, може да си помисли, че той не е никой друг, освен някой другар от училище, приятел от детство. А когато самарянинът е внесъл в гостилницата полумъртвия и говорил със собственика, той е бил уверен, че пострадалият непознат човек сигурно е негов брат. Самарянинът обичал своя ближен като себе си.

Този, който има любов към ближния притежава всички най-добри чувства: състрадание, мъдрост, доброта, пожертвувателност, нежност, кротост, смирение и др. Ако усещаме в сърцето си такива чувства, за нас не ще е трудно и да обичаме ближния си като себе си.

Самарянинът едва ли е бил човек с голям ум, с обширни знания, с велики идеи и високо достойнство, но той знаел, както се вижда, друга твърде сложна наука, науката да познаваш хората, да вникнеш в техните проблеми и нужди. Той не можел да не влезе в положението на ранения до смърт и да не прояви към него съжаление, състрадание и пожертвувателност. Постъпката на самарянина, така както и поведението на свещеника и левита, са били отражение на тяхното вътрешно духовно състояние, тяхната същност.

Човек се познава не от това, което сам той мисли за себе си и от това което говори, а по делата, които върши. Както е казано: "Живота на добрия човек е добро, когато е извършено на други хора."

Възможността да обичаш ближния, това е най-благодатния дар, с който Творецът е надарил душата на човека и жалък е този, който не желае да се обърне към Христа за да се възползува от този Божествен дар.

Всичко, което е било направено в света добро, полезно, велико е било направено от любов и с любов, а това, което е било изпуснато, не е сторено поради липса на любов.

Любовта не може да се ограничи с тържествени богослужения и блажени настроения на душата, тя търси своето проявление в живота и служението на хората. Истинският християнин не очаква любов от хората, той я получава от Бога, а получи ли я, той излъчва за всички, които го обкръжават.

Съвременният свят е пълен със страдащи, с хора станали жертва на несправедливост, безпомощни, хора без надежда и отчаяни.

Истинският християнин преживял опита на новородението, не пита хората какво да прави. Любовта, която е основна движеща сила в живота му, непременно ще му покаже какво да върши. За него чуждата "Гетсимания" не представлява нощна разходка и чуждата "Голгота"- обикновен хълм. Той проявява дълбок интерес към хората. Любовта го учи как по-добре да пристъпи към самото обременено човешко сърце, често заключено и хладно, за всичко разубедено и от всички хора разочаровано. Запознал се с техните несполуки, беди и скърби да им покаже разбиране, съучастие и любов, да им помогне с молитви, съвети- духовно, физически и материално.

Истинският християнин гледа на ближния като на свой двойник. Той желае да приведе ближния към този източник на истината, любовта и радостта, от които сам той черпи.

Ползвайки се от това щастие, каквото има в Христа, той естествено иска, щото неговият ближен да се наслаждава на същото щастие. Християнинът е убеден в това, че като довежда ближния при Христа не намалява своята любов, той само я увеличава.

" Любовта само тогава я съхраняваме,
когато на други я подаряваме."

Християнството без любов към ближния, без подвиг е лъжливо християнство. Самозваният Димитрий, който заел за кратко време Московския престол, казал на събралите се боляри: "Вие се считате най-справедливите хора на земята, но сте развратни, зловни, малко обичате ближния и не сте разположени към това, щото да вършите добро.»

Психологията учи, че любовта е чувство, произлизащо от желанието за благо на другите, без очакване на някаква изгода за себе си. Такава ли е нашата любов към ближния? Обикновено ние обичаме тези близки, които ни са приятни и скъпи хора, които ни са удобни, които можем да използваме за наши дребни цели. Ние не обичаме ближния така, както очакваме той да обича нас, не да обичаме, а да бъдем любими. По такъв начин не напълно сме разбрали Божията заповед за любовта към ближния, не е заповядано ближния да люби нас, а е заповядано ние да любим ближния.

Ужасно е това, че без любов ние не сме хора, а бездушни статуи, нашите думи са «мед що звънти», нашите чувства - изсъхнал гипс.

За древното апостолско християнство може да се каже: "Хвалеха Бога и печелеха благоволенieto на всичките люде."(Деяния 2:47) А за съвременното християнството хваление, нито любов към хората. Споменава се за героя на Максим Горки, който обичал цялото създание на земята, освен човека. «Хората аз не обичам, какви са тези хора, щом като един друг не си помагат.»

За хората, които нямат истинска любов, нито към Бога, нито към ближния, Пушкин е казал: «Те да обичат знаят само мъртвите...» (Борис Годунов) Тази мисъл при Горки звучи така: «При нас освен за починалия за никой друг да скърбят не умеят.»

Всеки, който е бил на погребение и е слушал надгробни речи, се е убедил в правдивостта на тези думи. Защото така става, че през живота си покойника не е чул нито една добра дума от всички тези, които сега пред открития гроб, пеят като славеи за великите заслуги и безчислените достойнства на починалия.

Истинската любов е проникателна. Тя не привлича към себе си всеобщото внимание. Тя много не говори за себе си, но много прави и колкото е по-дълбока, толкова е по-мълчалива. Истинската любов е слънце, което не само свети, но и топли.

Слава на Бога за това, че Слънцето на вечната любов прониква в нашите сърца в деня на нашето съзнателно покаяние и примирение с Бога и с ближния и никога няма да залезе, но ще озарява нас със Своята Истина и ще ни топли със Своята вечна Любов.

Смърт и време царуват на земята,
Ти властелин тях не зови!
Всичко движещо се в миг ще изчезне,
Неподвижно е само Слънцето на Любовта.
Владимир Соловьев

6 ЛЮБОВ КЪМ БРАТЯТА

«За братолюбието няма нужда да ви
пиша; защото вие сте научени от
Бога да любите един друг.»
(1 Сол. 4:9)

Свещеното Писание различава няколко вида братства:

1. " Децата от Адамовия род", братя по произхождение. " От една кръв е направил всички човешки народи", за това всички хора са братя.

2. Рождени братя- членове на едно семейство, деца на един баща и майка: Каин и Авел, Исаак и Яков.

3. Деца от рода на Авраам, Авраамови потомци, братя по обрязване, братя по обещание.

4. Братя по дух "родени свише", деца на едно духовно семейство, "Божии чада", "членове на живата Христова Църква".

От всички гореспоменати родства, духовното родство е най-възвишеното, такова е достъпно на човека в неговите земни условия.

Ние чувстваме напълно естествено любовта към нашите сродници и тя е угодна в очите на Господа: «Да не се криеш от своите еднокръвни» (Исаия 58 гл.) Бог не ни лишава от родствените чувства и отношения, но ги усилва и разширява, като ни напомня, че освен сродници има и близни, които също се нуждаят от нашата любов и грижи. Длъжни сме да подчертаем тука, че любовта ни към братя в Христа е особена любов, превишаваща любовта ни към сродници и близки.

Вероятно някои ще се почудят като им напомним че заповедта за любов към ближния е дадена от Бога към цялото човечество, а заповедта за любов към братя в Христа е дадена за доста ограничен кръг хора, родени от Св. Дух ученици и последователи на Христа - истински християни. Ако старата заповед повелява да любим братята не като себе си, а както Христос възлюби нас, "нова заповед ви давам, както Аз възлюбих вас, така и вие да любите един друг.» (Иоан 13 гл.)

Новата заповед е основана на нови взаимоотношения на Бога към човека и на човека към Бога. Тя е дадена на «тези, които Го приеха, които вярват в Неговото име, които се родиха не от кръв, нито от мъжка похот, но се родиха от Бога. Възродени не от тленно семе, но от нетленно, от Божието живо Слово, пребъдващо във век." Защото ни

е родил със словото на истината, за да бъдем начало на неговото създание. Накратко казано новата заповед за братолюбие е дадена на новия човек, на новата твар в Христа Исуса.

На въпроса как да любим брата, как да се любим един други, Христос отговаря: "Както Аз ви възлюбих, така и вие да любите един други." Само новороденото Божие чадо е способно да отсъди доколко Христос ни е възлюбил. Той ни е възлюбил с особена, непостижима любов. В очите на Бога ние сме били недостойни даже да мислим, желаем, просим или да очакваме Неговата любов към нас обречените грешници. Христос е възлюбил нас незаслужено. Неговата любов е била проявена по Негова инициатива, произлязла от Неговата благодат: "Защото знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос, че богат като бе, за нас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия." Христос ни е възлюбил с ненадмината любов. Той е казал: «Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си», но Неговата любов към нас е била несравнимо по-голяма от любовта към приятели, защото Той даде живота Си за нас, когато ние бяхме още Негови врагове («и по разположение зли в своите дела»). (Йоан 15 и Колосяни 1 гл.)

Словото Божие ни дава основания, поради, които ние сме длъжни да имаме същата любов към братята. Той ние дал заповед за това и разчита на нашето послушание. Той даже определя степента на нашата любов към Него, по нашата любов към братята.

Христос ни е възлюбил и очаква щото ние с нашата любов към братята да подражаваме напълно на Него в любовта Му към Неговия Отец. «Пребъдвайте в Моята любов, както Ме е възлюбил Моя Отец, така и Аз ви възлюбих, пребъдвайте в Моята любов, както и Аз упазих заповедите на Моя Отец и пребъдвам в Неговата любов." Заповедта от небесния Отец към Сина се заключава в изкуплението на човешкия род, Синът е казал: "Ето ида да изпълня волята Ти." Христос изпълни желанието на Отца доброволно, с любов, без роптание, страх и съмнение. "Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си да го взема пак... Имам право да го дам, имам право пак да го взема. Тая заповед получих от Отца Си.» Ние четем за Него: «И Аз не се възбунтувах, нито се обърнах назад. Гърбът си дадох на биене и бузите Си на скубачите на косми, не скрих лицето Си от безчестие и заплювания.» (Исая 50:5-6) Ето защо, минавайки пътя за Гетсимания, Гавата и Голгота, Христос може да каже: «Аз пазя заповедите на Отца си и пребъдвам в Неговата любов.»

Любов към брата е едно от главните доказателства за нашето новорождение свише. "Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята, който не люби брата си, остава в смърт." (1 Йоан 3 гл.) Любим Него, защото Той първо възлюби нас, който казва, че "люби Бога, а мрази брата си, той е лъжец, защото ако не люби своя брат, когото е видял, как може да люби Бога, когото не е видял. И ние имаме от Него такава заповед, който люби Бога да люби и брата си." (1 Йоан 4 гл.)

Накрая, любовта към брата е неоспоримо доказателство, че сме Негови ученици. Във времето на Христа всяко религиозно течение имало своя особеност и свой знак, по който хората са узнавали неговата принадлежност. Тях ги познавали по формата на дрехите, по дългите коси, по накитите на главата, по техните молитви и по раздаване милостиня по ъглите на улиците. Но Христос не е установил такива външни знаци, по които биха познали Неговите ученици. Той е дал духовен знак: "По това ще ги познаят, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си." (Йоан 13, 1 Йоан 5 гл.) Именно по този знак "познавали учениците Му, че са били с Исуса". (Деяния 4 гл.) Трябва да кажем, че този знак е единствения, който Сатана не може да фалшифицира, той е способен на всичко, но не е способен да обича. Истинската любов към братята заема централно място в живота на християнина и истинското християнство. Любовта - това е

единственият закон, който управлява Църквата: «Знамето над мене бе любов.» (Песен на песните 2:4)

Досега говорихме за това, каква любов трябва да имаме помежду си. Ще преминем към друг въпрос: В какво се изразява нашата любов към братята на практика? Преди всичко, братската любов, ако въобще е в нас, се изразява във взаимното опрощение, състрадание, снизхождение и разбиране: «Бивайте един към други благи, милосърдни, прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас.» (Ефесяни 4 гл., Колосяни 3 гл.) Без взаимно опрощение е немислимо християнството. В този факт са се убеждавали в продължение на много векове отделни християни, групи и църкви, като предавали на своето християнство най-извратени форми.

Любовта към брата може да се изрази в усърдна и постоянна молитва един към друг и в търсене на благодет един към друг: «Да не се грижим само за себе си, но всеки и за другия,» казва Св. Писание. «Търсете това, което е добро един за друг и за всички.» (Филипяни 2 гл. 1 Солунци 5 гл.)

Нашата любов към брата трябва да се изразява приветливост, услужливост, в постоянна кротост, смирение, любезност, внимателни отношения към него, в нашето старание да не огорчим брата, да не засягаме и оскърбяваме неговите чувства, защото е казано: «Не правете нищо от тщеславие, но със смиреномъдрие нека счита другия по-горен от себе си», «Бъдете братолюбиви, като се обичате един други, като сродници.» (Филипяни 2, 1 Петрово 2, Римляни 12) Със скъпа любов търсете мира и като огън бягайте от малките спорове и конфликти.

Накрая, любовта към брата може да се прояви в материална помощ, от която се нуждае брата. «Ако брат ти или сестра ти са голи и нямат нужната прехрана и някой от вас им каже: идете си с мир, грейте се и се нахранете, но не им даде потребното за тялото, каква полза?» «Но ако някой, който има световните блага, вижда брата си в нужда, а заключи сърцето си от него, как ще пребъдва в него любов към Бога? Дечица да не любим с думи, нито с език, но с дело и в действителност. (Посланието на Яков 2 гл., 1 Послание на Йоан 3 гл.) Християните от I век след Хр. разсъждавали така: Ако Христос ни е възлюбил повече от самия Себе Си, то и ние сме длъжни да любим братята повече от себе си. «От това познаваме любовта на Христа, че Той е дал живота Си, то и ние сме длъжни да дадем живота си за братята.» (1 Йоан 3 гл.)

В първият век на християнството, езичниците са наблюдавали живота на Христовите последовател и казвали: «Вижте как те се обичат един други.» В това се състои всъщност истинското християнство. Само такава любов може да разтопи сърцата на всички вярващи и да ги превърне в едно любящо семейство, в едно тяло на Христа. Само такава църква е способна да бъде сол на земята и светлина на света. Същото братолюбие е способно благотворно да влияе на световната история. В Ст. Завет хората знаели, че трябва да обичат Бога и ближния, но база духовно рождение от свие нямали сила да изпълнят тази заповед. Тази заповед както и много други Старозаветни Писания са били само «сянка на бъдещите добрини», които дойдоха при нас заедно с Изкупителя Христа. В Новия Завет Бог изпълни Своите старозаветни обещания: «Ще вложя Своя закон вътре в сърцата им и ще го напиша на техните сърца.» Старозаветната заповед за любовта стана лесно изпълнима за тези, които заедно с апостол Павел могат да кажат: «Божията любов е изляна в нашите сърца чрез дадения нам Св. Дух.» (Римляни 5 гл.)

Братолюбието сред вярващите от апостолската църква било толкова обикновено явление, че апостол Павел е посветил две послания към Солунците и можал да добави: «Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения нам Св. Дух» и още «А за братолюбието няма нужда да ви се пише, защото сами вие сте научени от Бога да

любите един друг.» "Длъжни сме братя, всякога да благодарим на Бога а вас, както е прилично, за гдето вярата ви расте и любовта на всеки от вас се умножава един към друг.» (1 Солунци 4 гл., 2 Солунци 2 гл.)

Наблюдавайки такива проявления на любовта между вярващите, апостол Павел е бил далеч от мисълта да я препише на себе си или на други хора. Като пояснява причината за такова братолюбие, той пише: «Христовата любов ни принуждава.» (2 Коринтяни 5 гл.) Тя като воден поток, като мощна духовна стихия ни обзема и ни увлича в нов свят живот на жертвена любов към братята, към самопожертвователно спасение на погиващите. «Христовата любов ни обладава», - свидетелствува, не само за нейните завладяващи и увличащи свойства но и за чудотворната сила, с която свързва и обединява. Тя ни свързва с Христа и обединява един с друг.

"Любовта Христова", повтаряме често ние, но как малко се замисляме над нея. За Христа думата "любов" не е била нещо обикновено, тя означавала капки кръв и пот, кръвни страдания, агония и смърт.

Християнин, който знае, че заповедта за любовта между чадата Божии е произлязла не от "гръмовете и мълниите на Синай", но на Тайната вечеря от предсмъртните устни на Спасителя, не може да бъде религиозен сантименталист, който чувства много, а на дело проявява много малко, говори за братство на всички народи и за единство на всички християни, а сам той не принадлежи към никоя църква и не е способен да живее в света всред окръжаващите го.

Древно-апостолското християнство било научено от Бога да люби един друг. Към този Учител на любовта, то привеждало всички повярвали и това ги задоволявало. Ето защо то можело да произведе в света най-големите, от всички известни нам нравствени обръщения. Християнските идеали са легнали в основата на новата култура и в продължение на 20 века са били същата ИСТИНА, която одухотворявала и преобразявала народи. Християнското братолюбие- това е което във всеки век различавало истинското християнство от лъжливото, което също така безпогрешно определя степента на нашето съвременно християнство.

Каква полза от слънце, ако то не свети? Що за огън, ако той не топли? Що за братство, ако то не обича?

"Вие сте солта на земята." Солта е добро нещо, но ако тя загуби силата си, кого ще ползва? И за тор дори не става и се изхвърля.

"Вие сте светлината на света... Така да просветнат вашите дела пред човеците, щото те да видят добрите ви дела и да прославят Отца на небесата"... "Затова внимавай да не би светлината в тебе да е тъмнина.» (Матей 5 гл. и Лука 11:35)

7

ЛЮБОВ КЪМ ВРАГОВЕТЕ

«Чули сте, че е било казано, обичайте близките си а мразете неприятелите си, но Аз ви казвам, обичайте неприятелите си.» (Мат. 5:44)

Незабравим е бил в историята на човечеството денят и часът, когато Христос се качил на планината, седнал, отворил устата Си и започнал да поучава учениците си, от Неговата уста излязла заповедта за любов към враговете. Нищо по-възвишено

човечеството не е слушало до този момент и нищо подобно никой не е изрекъл след това.

Христос е учил Своите ученици, защото Го следвали не от любопитство, не заради изцеленията или за насъщния хляб, но за горещото желание да се учат, внимавайки на Неговите думи за вечен живот.

Той избрал и учил Своите ученици, защото са били способни да се учат и да предават учението на Исуса на други люде. Те са възприели Евангелието непосредствено от устата на Учителя.

В проповедта на планината Христос изложил основните закони и принципи, които са били длъжни да ръководят провъзгласеното им Божие Царство.

Христос е казал, че Неговото Царство "няма да дойде с виждане», но То ще бъде духовно, което няма да има нищо общо с това земно царство. То ще се заключава в царуването на Бога в сърцата в които е влязъл за да обитава Святия Дух.

Вършат груба грешка тези, които отнасят заповедта за любовта към враговете, заповедите на блаженствата и други истини на проповедта на Планината не към последователите на Христа, а към всички хора. Тази грешка е допуснал и Л. Н. Толстой, който порицавайки принципите на държавното управление, предложил в основата християнско управление - принципите на проповедта на Планината. Въпреки своята гениалност Л. Н. Толстой не е видял рязката граница, която Христос поставя между "синовете на този век" и "Божии синове", между новородените такива, между Църквата и света.

От думите на Св. Писание виждаме, че целия свят лежи в Лукавия. Пита се: каква любов към враговете може да се очаква от "хората на този свят?" Някой си правилно е казал: "Да обичаш добрия човек можеш с обикновена, светска любов, но да обичаш врага, трябва да имаш любов свише- "Христовата любов".

Светът живее и се управлява от своите закони. Тъкмо под думата "свят", Словото Божие подразбира хора ненородени, лишени от Св. Дух. Пътят на този свят, "широкият път" и всичко, което се създава от хора в този свят, създава се от тяхната плътска натура.

Настоящият свят има собствено гледище за същността на нещата, своя представа за мъдрост и смисъла на живота, свое собствено мерило за нравственост, греховност и праведност. Можем с увереност да кажем, че истинското прощение на врага, света не разбира. Средновековните рицари измивали нанесените им оскърбления с кръвта на противника. Да не отговаряш на обидата с отмъщение, да не повикаш противника на дуел, да се отклоняваш от двубоя със света свързан с изгубването на честта, с отсъствието на човешкото достойнство, със страхливост и позор.

Единственото снизхождение, на което врагът може да разчита, това е може би, на което би могъл да разчита Борис Годунов попаднал в ръцете на самозвания Димитрий:

Като враг великодушен,
На Бориса аз желая смърт близка,
Това не е бедата за злодея... (Пушкин)

Христос донесе друго разбиране за мъжество, позор и чест. (Исая 50 гл.) Христос е казал на Своя ученик Петра: "Сложи ножа си в ножницата."

Хората от този свят са свикнали да анатомират безжалостно не само постъпките, но и най- скритите дълбини на човешката душа и да намерят тъмната страна даже и в самите светли и възвишени стремежи на човека. Такива са нравите, основите, традициите и неписаните закони на този свят.

Питат, какво е това ад - това е мястото където никой никого не обича, където никой на никого не вярва, никой нищо добро от никого не очаква, където е изгубена всякаква надежда за каквото и да е подобрение, промяна или пощада. Ако това определение е вярно, тогава много от хората на този свят вече живеят именно в такъв ад. Те са попаднали в този ад само защото, грешките и несъвършенствата на други хора до такава степен са затворили техните очи, щото те са лишени от възможността да видят своите недостатъци. Те се възмущават от изгубената справедливост в света, от изчезналата честност между хората, доверието към приятели, уважението от децата и т. н. Но ако те биха погледнали на самите себе си, навярно биха видели, че ни една от всички добродетели, каквито те изискват от другите, никога не е свила гнездо в техните собствени души.

Тези взаимоотношения между хората от този сполучливо охарактеризира немския философ Шопенхауер. Той е казал: «Всеки човек има за другия огледало, в което той може ясно да види своите собствени недостатъци, пороци и други лоши черти, обаче той негодува и недоволства от другите. Постъпвайки така човек ни напомня на кученце, което лае на огледалото, като не знае, че вижда в огледалото себе си, а не друго кученце.»

Нали така казва и Словото Божие? «Затова, ти без извинение о човече, който и да си, когато съдиш другото, понеже ти който съдиш, вършиш същото.» (Римляни 2 гл.) Да се издаде закон: «Обичайте вашите врагове» и да се наложи на другите, би било нелогично. Това би означавало да забравим, че човек е свободен в своя избор и не бива да го заставим да обича някого насилствено.

Заповедта за любов към враговете не е едно просто добавъчно изречение или правило за морал, но пробен камък за всекиго, който носи високото име християнин.

Евангелската заповед за любов към враговете и образът на Христа, прощаващ на разпъващите Го хора е най-висок и с ненадминат идеал на незлобие. Възкръсналият от мъртвите Син Божий не потърси Своите неотдавнашни врагове за да ги накаже, а яви себе си на Своите ученици и разговаря с тях за Божието Царство.

Всичко това не съответствува на чувството на мъст, което не знае къде да спре. Удари ли те някои или ти избие един зъб, ти му избий зъбите, бий го по ухото, по очите, бий го където ти попадне, бий го дотогава докато избухне в твоята болна душа чувството на ярост и бесовска злоба. В очите на неновородения човек такава е отношението към врага, смята се за логично, разбрано, справедливо и приемливо.

Свършено обратно реагираме ние християните. Призвани сме във всичко да се оприличим на Христа, "да носим в себе си небесен образ».

Пребиваващата в нас Христова любов ражда в нашите души, не била по-преди готовност, да понасяме всяка участ, светски нападки, хули и несправедливости с Христовата кротост. «Защото на това сте призвани, понеже и Христос пострада за вас и ви остави пример да следвате по Неговите стъпки, Който грях не е сторил, нито се е намерила лукавщина в устата Му, Който бидейки охулван, хула не отвръщаше, като страдеше не заплашваше, но предаваше делото Си, на Тогова, Който съди справедливо.»(1 Петрово 2 гл.)

Христос строго е порицал ерусалимските жители затова, че са убивали пророците, плакал за тяхната духовна слепота и ожесточени сърца, до последния ден на Своето съществуване, Той ги обичал, търсейки тяхното спасение. Такъв е Духът на Христа! Такива чувства трябва да имаме и ние в нашия живот.

Веднъж двама от Христовите ученици пътували от Галилея към Ерусалим, влезнали в едно самарийско село и там търсели да намерят място за спане на Своя учител, но като видели, че самаряните отказват да окажат прием за ношуване, изпълнили се с гняв и са били готови да накажат своите врагове, като искали да падне

огън на всички и да ги изгори. Те помолили за това Христа, който дошъл по-късно: "Господи, искаш ли, ние да кажем да падне огън от небето и да ги изгори?" А Той обръщайки се към тях забранил като им казал: "Не знаете вие на какъв дух сте, защото Човешкия Син, не е дошъл да погубва човешки души, а да ги спаси."

За съжаление много християни от нашите дни не знаят на какъв дух са подвластни. Често изплашени от врага, разпалено казват: "Мълчете, защото за себе си не гарантирам!" Той може да излезе от себе си и да се окаже звяр или невменяем убиец. Този ли е Христовия дух? Знае ли той на какъв дух е? Духът Христов е Дух на търпение, смирение, кротост и любов.

Какъв е вашия дух? Нека проверим себе си! Защото Свещеното Писание казва: "Който няма Христовия Дух, той не е негов." Най-отрицателната страна на историческото християнство е това, че много имат външни християнски форми и обреди, но в живота си не проявяват Христовия Дух. Това не са безбожници, не са врагове на християнството, а лошите християни, през всичкото време те са затуляли Христа себе си. Така те извращавали, позорили и разрушили главните основи на истинското християнство.

В Евангелието ние лесно намираме покана за промяна на сърцето, духът и живота, покана за любов и служение на ближния, за святост и всеопрощение, но не ще намерим за мъст, злоба, ненавист и насилие. В проповедта на Планината Христос пояснява, в какво се състои тяхната вражда към нас и как ние трябва да устоим на тази явна вражда. Господ споменава за няколко вида възможни врагове. Има тайни врагове, със скрита към нас неприязън. Те са проникнати не с чувство на дружелюбие, но по разни мотиви, за известно време не го откриват или не го изказват и го проявяват по видим начин.

Как да постъпим като християни с тях. "Обичайте вашите врагове", заповядва Господ. Ако враговете, които открият своето недобро чувство към нас ни ненавиждат, избягват срещите с нас, как да постъпим с такива? "Правете добро на тези, които ви ненавиждат", отговаря Господ, търсете удобен случай да им сторите някакво добро, бъдете им полезни.

Има врагове, които проявяват себе си чрез различни действия: Физически побоища, причиняване загуби и явно зло. Какво трябва да правим ние с подобни оскърбители и гонители? "Молете се за тези, които ви оскърбяват и гонят", казва Господ. Вас обиждат ли? Не търсете съчувствие от хората, не се оскърбявайте от другите, те не ще ви помогнат, но обърнете се към най-сигурното средство: молете се за тях. Гонят ли ви като Павел? Молете се както Павел се е молил. Бият ли ви като Стефана? Молете се както се е молил Стефан!

Излагайки в проповедта на Планината указания как са длъжни учениците да любят своите врагове, Христос им открива причината, защо те така трябва да постъпват: «За да бъдете синове на вашия небесен Баща, защото Той дава слънце на злите и добрите и праща дъжд на праведните и неправедните.»

В борбата с враговете християнина не трябва да има друго оръжие, способ или средство освен истинската любов. Разбира се, трудно е да обичаш всички включително и враговете. По-лесно е да обичаме тези, които ние одобряваме, които заслужават нашата любов, които нас обичат. И напълно логично е да се отклоняваме от тези, които нас ненавиждат, обиждат, гонят, които позорят нашето добро име, причиняват ни страдания и са готови да ни отнемат живота. Такива са нашите разсъждения и предпочитания, но Бог има друга логика, Христос казва: "Защото ако вие обичате тези, които вас обичат, каква награда имате? Не вършат ли същото и митарите? И ако вие поздравявате само вашите братя, какво особено правите? Не постъпват ли така и езичниците? И така бъдете свършени, както е свършен вашия небесен Отец."

Във взаимоотношенията с враговете любовта е по-убедителна от всяка логика. Нашата човешка логика може да бъде убедителна за разума, но не винаги за сърцето. Обикновено любовта покорява сърцето на брата и тогава разумът охотно се съгласява с небесната логика, която изглежда нелогична.

В подкрепа на това, любовта достига несъмнено повече резултати, отколкото логиката. Най-големите наши доказателства и аргументи, ако не са облечени с Христовата любов, те се оказват недостижима цел. За това крайно необходимо е щото Божията логика и нелицемерната любов да вървят ръка за ръка заедно. В противен случай, всички наши най-гръмки думи и поток от мощни фрази не ще ни доведат до желаните резултати.

Знаменитият древногръцки философ, суровият проповедник на строгия морал, водещ аскетичен живот - Диоген, бил убеден, че човек в своя земен живот се нуждае не само от преданост към приятелите, но и към най-злите врагове. Трябва да разберем, че Диоген е бил прав. Често нашите врагове ни показват по-добра услуга отколкото нашите приятели. Само че това не забелязваме, нашите приятели не поставят нашите недостатъци на открито и за нас говорят само добро. Затова пък нашите врагове без да се стесняват и без жалост ни поднасят огледалото, в което да видим себе си в истинска светлина и с ужас се отвръщаме от него. Подобно на зоркото око на подофицера, който забелязва отдалеч, че обущата и копчетата нямат нужната лъскавина, нашите врагове не изпускат ни един случай да преизчислят всички наши несъвършенства. Тази не е ли ценна услуга, от която ние се нуждаем? Разбира се всичко зависи от това, как ние виждаме оказаната ни неприятна услуга. Глупавият и ленив войник се отнася като враг към подофицера, а мъдрият приема неговата заядливост, учи се на дисциплина, акуратност тъй необходими за живота.

Враговете ни са нужни също затова, да съкрушават нашата замаскирана гордост, чувството на собствено превъзходство, самолюбие и др.

Ние сме готови понякога да преценяваме за свои врагове тези, които ни казват истината и се стремят да ни предпазят от кривия път в който сме изпаднали. Да си спомним апостол Павел, който беше принуден да пише на галатяните: "Не станах ли ваш враг, като ви казвам истината?"

Би било неразумно да считаме за свои врагове тези наши духовни работници, които в действителност се явяват наши конкуренти. Подобна грешка поражда между способни братя завист и разни недоразумения.

И накрая, твърде важно за нас точно да спазваме различието между нашите лични врагове, възникнали вследствие на нашите лични грешки и несполуки и тези врагове, които не обичат нашите християнски убеждения. Апостол Петър пише на вярващите: "Кой ще ви стори зло, ако сте ревностни за доброто? Но даже ако страдате за правдата, блажени сте, а от тяхното застрашаване не се бойте, нито се смущавайте." (1 Петрово 3гл.) По-добре да пострадате за Христа, отколкото поради вашето поведение, несъответстващо на Христовия Дух.

Ние сме длъжни да се съобразим с това, което съществува още от първия конфликт между Бога и Сатана и сега между учениците на Христа и този свят. Христос каза: "Ако светът ви мрази, знайте първо мен е намразил. Ако вие бяхте от този свят, то света би любил своето, но вие не сте от този свят, но Аз избрах вас от този свят, затова светът ви мрази. Помнете думите, които Аз ви говорих, слугата не е по-горен от господаря си, ако Мене гонят и вас ще гонят, но всичко това ще сторят заради Моето име, защото не познават Този, който ме е пратил." (Йоан 15гл.)

Всеки последовател на Христа е Божий посланик на земята, той е «в този свят», но не е «от този свят». "Вие сте Мои свидетели." Всеки член на истинската Христова Църква свидетелства на обкръжаващия го свят за новия живот в Христа. Той дълбоко е

почувствал и осъзнал лъжливостта и гибелния край на този път, по който той е ходил и по който целия свят се плъзга в бездната. Разбрал това, той се връща обратно към Бога и от широкия път към тесния, от пътя на този свят към пътя на Христа. Тази е причината за постоянните неприязни, каквито се наблюдават между Христовите ученици и останалия свят и главната причина за гоненията.

На тази плоскост се провежда борбата между новородените хора и духовно мъртвите, между "плът и дух».

«Те един на друг не се покоряват, но и не могат.» Светът не може да бъде християнски и Църквата не може да бъде светска. За това «родения по плът гони родения по дух» и още «И неприятели на човека ще бъдат домашните му.» (Римляни 8 гл., Матей 10 гл.)

Истинският християнин може да бъде гонен и мъчен, но в никакъв случай гонител, защото истинското християнство се основава на вярата в истинно разпятие, а лъжливото на силата на този, който разпъва. Насилието в религията се приема, там където самата вяра вече липсва. Ако новородения свише вярващ ще отговаря на отмъщението с отмъщение, на гонението с гонение, на инквизицията с инквизиция, на зверството със зверство, в какво те ще се отличават от "гонещите и обиждащите". Такова нехристиянско отношение към враговете, ще увеличи злото, ще задълбочи злобата, ще съгъсти тъмнината. Само любовта е виновна да постави граница на враждата.

Основателят на научното християнство и богословие, учител на Църквата Ориген (185-257) писал: «Ние християните сме длъжни повече да съчувстваме нашите врагове, отколкото да ги ненавиждаме, защото сме призвани не да ги проклинаме, а да ги благославяме.»

Църковната история изобилства с поразителни примери, когато най-злите врагове на Христа и християнството са се обръщали на най-ревностни свидетели и мъченици Христови. Апостол Павел е бил един от тях.

Да, Христовата любов е единствената сила, която е способна да обръща врага в приятел. Историята е съхранила такива случаи.

В малък град намиращ се на 60 км. от Вашингтон е живял старик на име Мюлер. Той е бил пастир на малка баптистка църква. Наблизо до църквното помещение живял коварен безбожник, който тровил живота на пастира и неговото паство с неукротима злоба. Но Бог не е немилостив. Безбожникът е бил повикан в армията и църквата се успокоила. Не минало много време и същия хулиган и там извършил някакво престъпление и бил изправен пред съда. Било разгледано делото и той бил осъден на смърт. Като научила за това църквата, застанала още по-сериозно да се моли за него пред Бога, а сам Мюлер проникнат от Божията любов към врага на Евангелието Христово, вървял пеш до столицата, успял да се срещне с президента и със сълзи на очи се молил да бъде пощаден младия човек.

Изслушал внимателно пастора президента, но категорично отговорил: «Колкото и да е печално, но аз не мога да помилвам вашия приятел!» «Мой приятел? - развълнуван повторил пастора и добавил - През целия си живот не съм имал такъв злобен и коварен враг, както този младеж. И това за него може да каже всеки член от моята църква.» "Какво - възкликнал Президентът - Вие на вашата възраст сте дошли пеш 60 мили с надежда да спасите живота на своя най-злостен враг? Аз започвам да виждам в съвършено друга светлина това дело. Това е небивал потресаващ случай! Аз прощавам на вашия враг!» Затворникът трябвало в същия ден след обяд да се обеси, затова Мюлер бързал с получената амнистия към мястото на наказанието. Осъденият на смърт вече стоял на подиума на бесилката, когато Мюлер се показал изведнъж от ъгъла. Виждайки Мюлер безбожникът извикал: «Ето го, моят стар Мюлер! Той не

съжали своите крака, да дойде тук и лично да се убеди, как Бог наказва нечестивите»... При това той глупаво и силно се разсмял. Но едва неговия смях утихнал, когато Мюлер отишъл при коменданта и му връчил амнистията на Президента. Затворникът е бил пуснат на свобода. Бог открил на гонителя нова страница в живота. Не си удивлявайте като срещнете хора, които не ви обичат, понеже живеете християнски живот и каните други хора при Христа. Напротив, "Блажени сте, когато ви намразят човеците и когато ви отлъчат от себе си и ви похулят и отхвърлят името ви като лоши, поради Човешкия син; възрадвайте се в оня ден и заиграйте, защото ето голяма е наградата ви на небесата." (Лука 6:22-23)

Резюмирайки всичко казано досега за различните причини на хорската омраза към християните, ние трябва безусловно да се съгласим с това, че за християнина не бива да има лични врагове. Християнин и вражда към враговете е несъвместима, както живота и смъртта. Любовта Божия, която обитава в сърцето на истинското чадо Божие, винаги се смята като средство, което е способно да обезоръжи всички противници.

Такъв е бил и живота на нашият Спасител: "И когато Той е казал това, всички Негови противници се засрамили и целия народ се радвал поради Неговите дела." (Лука 13)

Характерът и поведението на християнина трябва да бъдат така безупречни, щото като го наблюдават противниците му да се засрамят, като няма нищо лошо да кажат." (Тит 2)

"За да се засрами противникът." Засрамване в дадения случай трябва да се разбира не позор и унижение, което може да предизвика обикновено чувство на злоба, но някак си неловкост, срам в самия себе си, което да разполага към истинско извинение. На човек да му стане неприятно, досадно за проявената невнимателност или враждебност към християнина. Неволно той ще си зададе въпроса как може да възникне в моята душа такова недобро отношение към този човек, който питае към мене такова очевидно доверие, дружба и любов!

Попитали Александър Македонски какво е способствало за успеха на неговите завоевания. Той е отговорил: "Аз обръщам моите доскорошни врагове в близки приятели и сътрудници. Аз постъпвам с тях така миролюбиво, искрено и сърдечно, че те се привързват към мене."

В какво съм длъжен да съблюдавам тайната и успеха на все побеждаващата любов на християнина? Само в дълбокото осъзнаване, че аз съм чадо Божие, а Господния слуга не бива да е крамолник, но трябва да бъде кротък към всички, способен да поучава, търпелив, с кротост да увещава противниците, та дано би им дал Бог покаяние, за да познаят истината." (Тимотей 2гл.) Тайната на духовната победа на християнина на враждебно отнасящите се към него хора се заключава още и в това, че в неговия личен живот така и в живота на Спасителя, може да има и трябва да има само един единствен враг - Сатана.

Християнинът знае, че Сатана се е ползвал и продължава да се ползва от хора, като свое оръжие, хора, които често не знаят сами какво вършат защото Сатана ги е уловил да вършат неговата воля. Прельстени от Лукавия, те са уверени в своята правота и само Св. Дух и никой друг не може да им открие очите и да им покаже истината в пълна светлина. Затова и Писанията настояват ние да се молим за тях да «се освободят от примката на Лукавия» (2 Тимотей 2гл.) На Христа не веднъж се е случвало да има работа с такива, именно "уловени" души, но Той никога и никого от тях не е имал за свои врагове. На възразяващия Петър, Той отговаря: "Иди си от мене, Сатано", но самия Петър винаги се е ползвал от Неговото благоразположение и любов. Христос враждуваше само със Сатана, но винаги беше на страната на нещастната жертва -- човека. Апостолите здраво усвоили тази истина. Обръщайки се към

вярващите апостол Петър пише: "Бъдете трезвени, будни, дяволът като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне, съпротивете се нему, стоейки твърди във вярата." Апостол Яков даже показва към кого да упражним такава устойчивост: "Съпротивете се на дявола и той ще побегне от вас."

Главната цел на всички сатанински помисли и провокационни нападки се свеждат винаги към това, щото ние да стигнем до уровен на нашия случаен враг, който се намира под ръководството на дявола.

Да вземем например съдържанието на един от немите филми, който съм гледал още от моето детство.

Някакво конте във фрак, бели ръкавици и цилиндър бърза за важна среща. На ъгъла на улицата той среща грозен, рошав дрипав бродяга, който проси милостиня. Контетото му бутва в ръката някаква монета, която на просяка се вижда нищожна и той изразява гласно своето недоволство. Ядосан франтът бутва бродягата, от своя страна просякът също бутва контетото и стигат до жестока схватка. Историята завършва с взаимно извинение и помирение. Но уви! Външния вид на бродягата не се е променил, той си остава какъвто си е бил, а от модния фрак, белите ръкавици, шапката и нагръдника нищо не е останало.

За нас става разбираем съвета на Павел: "Защо по-добре не останете онеправдани? Защо по-добре да не бъдете ограбени." (1 Коринтяни 6-7) Нали на нас е казано: "Не се противете на злия човек, ако някой те плесне от лявата страна, обърни му и дясната. Ако някой иска да ти вземе горната дреха, дай му и долната." Господ е знаел, че е по-добре да претърпим оскърбление, да понесем обида отколкото да отстояваме нашите лични права. Не бива да се борим със Сатана със сатанински средства.

Нека се научим да говорим с врага меко, да понасяме всичко спокойно, да претърпим всичко безмълвно, да гледаме в очите на врага кротко.

"Благодарството ни задължава" - казват французите. Не по-малко ни задължава и названието християнин. Римския император Адриан (117-138) до възкачването на своя престол е бил страшно оскърбен от един придворен съветник Когато се качва на трона, приемайки знатните придворни, императорът е казал на треперещия сановник, който го оскърбил: « Приближи се смелий не бой се! Сега аз съм император." Не така ли и ние трябва да де отнесем към нашите врагове? Наши врагове от миналото, които са ни причинили, може би, много злини до обръщането ни към Христа, те трябва да знаят, че ние не сме способни на мъст и злопаметност. На всеки от тях ние трябва да покажем любов: "Приближи се смелий, сега ние сме чада Божи..." Отсега за нас няма и не може да има врагове. Отсега нататък ние имаме работа само с един враг -- врагът на човешките души.

Готови ли сме да носим свещта на нашия живот така, щото тя да дава повече Божествена светлина и по-малко дим? Нека затворим «книгата на оплакването" на нашата душа, нека престанем да мислим за това, обичат ли ни нашите врагове, а по-добре да запитаме себе си, обичаме ли нашите настоящи врагове с Христовата любов?

Отнасят ли се лошо с нас, нека започнем да се отнасяме с особено внимание и любов.

Говорят ли лошо за нас, нека ние да говорим за тях най-доброто.

Засягат ли нашите интереси? Притискат ли нашето самолюбие? Рушат ли нашата репутация, нека защитим техните интереси. На порицанието да отговорим с похвала. На грубостта - с приветливост и смирение.

Не може да победим тъмнината с тъмнина, гневът с гняв и злото със зло.

Нека бъдем състрадателни особено към тези, които враждуват с нас, изпълнявайки чужда воля. Сърцето на такива хора може да бъде победено само с любов и великодушие.

«Затова повече от всичко пази сърцето си, защото от него са изворите на живота.» (Притчи 4) Така казва поетът:

«Пази любовта в твоите гърди,
С нея сърцето мъка не знай.»

В най-сложните хитро изплетени сатанински мрежи за тебе, ти не губи контакт с Бога. Не гледай на хората, но на Началника и Усъвършителя на вярата. Изхода на конфликта често зависи от това, как гледаме и как мислим.

Двама човеци нощя гледали през една и съща затворническа решетка, единия от тях видял кал и непроницаема тъмнина в затворническия двор, а другия хилядите звезди на небосвода.

Никога не се отчайвайте! Вместо с това да бъдете с наведени глави надолу, гледайте нагоре с вяра. "Уповащите на Него не ще се посрамят."

8 ЛЮБОВ КЪМ САМИЯ СЕБЕ СИ

"Познай себе си."

Сократ

Желаете ли да се срещнете с човека, който в продължение на целия ваш живот е вредил на всяка крачка и е бил винаги ваш най-зъл враг и противник?

Приближете се до огледалото и ще видите този враг, пакостник и деспот.

Повечето нещастия идват от това, че ние не живеем по волята на Бога, а по своята воля.

Себелюбие, егоизъм обоготворени със своето "аз" е наша неизцелима проказа, която ни покрива темето на главата до петите на краката. Това е този мирислив и задушлив газ, който отравя всичките прелести на нашия живот. Ако нашето себелюбие няма граници и ние обвити в него като пеленаче, ще се хвърлим там, където и найовърлия неприятел не би ни хвърлил.

Себелюбието е печат на Каин, който открива пред всички хора нашата действителна духовна същност, нашето истинско лице.

Едва ли вие ще посочите някакъв вид зло, което да няма корени на самолюбие, сомнение, самопрелъстяване и самоизмама.

Кое разваля и осакатява поривите на младежите?

- Себелюбието!

Кой е този жесток тиранин, който безразсъдно хвърля ябълката на раздора в мирното семейство?

- Себелюбието!

Кое превръща най-нежното отзивчиво сърце в парче студен, бездушен гранит?

- Себелюбието!

Кой разрушава християнските общества и църкви и кошуства като разделя "дрехата Христова"? Кой повдига народни смутове и държавни преврати? Кой

подпалва пожари на световни войни, обрича милиони човешки същества на глад, страдания, сълзи и смърт?

Все същия безчовечен, ненаситен и с нищо неукротим егоизъм. Себелюбецът се грижи за своето лично благополучие. Той не вижда никой освен себе си, никой не обича, от никого не се интересува и за никого не е отговорен.

Някого например е постигнала неутешима скръб, и очите са отправени към вас, към вашия дом. Как бихте отговорили на това? "Не ме обезпокоявай, вратата е затворена и децата ми заедно с мене са на леглото и не мога да стана да ти дам." - отговаря самолюбивия. "Съчувствам ти, брат, но не мога да ти помогна." "Нека всеки се научи да се измъква без чужда помощ." "Моята къща е в края, аз никого не познавам." Такива са отговорите на самолюбивите за тези които нуждата ги е довела до неговия прозорец, който стои и търси помощ на неговата врата, който се осмели да търси човешчина в безчовечния и състрадание в безсърдечния.

Себелюбият е устремен към това, да натрупа много земни богатства и не мисли за кратковременния живот на тази земя, за смъртта и вечността. Той така се е прилепил плътно към земята и земното, че не може да повдигне своя поглед към небето.

Себелюбието, ако искате е крайгълен камък на безбожието, източник на воюващ атеизъм. Себелюбието и атеизмът са свързани, както причината и следствието. Учителят на църквата, Атанасий (296-373) казва: "Хората са изпаднали в самозадоволяване, в съзерцание на самия себе си, а не на Бога."

Забелязахте ли, че в Библията има заповедта: "да любиш Бога», «да обичаш ближния», «да обичаш брата си», «да обичаш враговете», но няма заповеди, които ни задължават да любим себе си.

Блажени Августин го обяснява с това, че то е станало толкова естествено за нас, като плът и кръв и нямаме нужда от заповеди и напомняне.

Несъмнено да обичаш себе си, съвсем не е грешно, но по какъв начин? Св. Писание ни заповядва да обичаме ближния, както себе си, но то строго ни предупреждава против такова самолюбие, където "аз" се превръща в жесток Молох, който е седнал на трона на нашите сърца вместо Бога и иска най-ужасни жертвоприношения. За това трябва рязко да разграничаваме истинското себелюбие и лъжливото.

В истинското себелюбие, самоуважение, съзнаване на собственото човешко достойнство няма нищо престъпно, нищо лошо. Напротив- нашата любов към Бога може би от части е продиктувана от любовта ни към самия себе си. Често от любов към самия си някои се обръщат към Христа, стремят се да избегнат гнева на Бога и вечното мъчение, започват да търсят истината и да четат Библията.

Как може човек да обича ближния като себе си, когато в него отсъства любов даже и към самия себе си?

Ако аз не любя Бога, това значи че аз не обичам и себе си, защото постъпвайки така действам против своите интереси.

Бог така е устроил света, защото няма нито един естествен закон в природата, на който да не е подчинен човек. Любов към себе си е един от тези установени от Бога закони. Истинското себелюбие не е нищо друго, освен търсене добро на самия себе си, жажда за щастие. "Защото никой никъде не е намразил своето тяло, но го храни и се грижи за него."(Ефесяни 5) Каквито чувства и отношения имаме към собственото си тяло, такива трябва да имаме и към ближния. Но в действителност ние наблюдаваме точно обратното. Вместо да нахраним и сгреем попадналия в беда ближия, ние постъпваме по принципа на Каин: "Иди си с мир, стопли се и се нахрани."-като не даваме нищо за тялото.

Истинското себелюбие води нас към Бога, а лъжливото ни отвежда от Бога и ни разделя, изолира от ближния. Истинското себелюбие търси щастие и го намира в Бога; лъжливото себелюбие търси щастие вън от Бога и се мъчи да се обърне в материални неща.

Първоначалната Божия идея се заключава в това, щото върховното управление на живота на човека да бъде Творецът, но човека се е отклонил от този план. Лъжливото себелюбие отстранява Бога от неговия трон и заема Неговото място.

Бог е създал човека и иска той да остане човек, а човек през всичкото време се е старал да стане Бог. За Антихрист е казано: "В храма Божии седнал той като Бог и представя себе си за Бог." Не към това ли са напразните усилия на нашето безумно и сляпо "аз"?

Оттука ние с право можем да заключим, че извратеното себелюбие не само е грях, но съвкупност от грехове.

Като направи на себелюбието трон в своето сърце, човек желае да намери щастие в себе си, но не го намира. Зеещата душевна пустота принуждава човека да излезе от себе си, подобно на блудния син, да търси щастие вън от себе си, да го търси далеч от бащиния подслон, в окръжаващия го външен блясък, в знойната пустиня на този свят. Но и тука го чакат разочарования и глад, не за хляб и жажда за вода, но жажда за слушане Словото Господне.(Амос8)

Човек подобно на блудния син, който, напуснал себе си и трябвало отново да влезе в себе си, ясно да осъзнае грешката си и с дълбоко покаяние да се върне при своя Небесен Отец.

Създавайки човека, Бог на любовта вложил жажда за любов в естеството на човека. Така дълбоко вложил тази жажда се вижда от това, че сам Бог трябвало да каже: "Не е добро човек да бъде сам." Това човек да бъде сам не само е неприятно, но крие известна опасност. Учени, психолози и психиатри ни казват колко е опасно за човека да се затвори в себе си. Такова ненормално душевно състояние често завършва с нервни сътресения, психически разстройства, умопобъркване и самоубийство. И всичко това се случва, защото човек не е създаден да бъде сам. За живота са абсолютно необходими общение с Бога и хората.

Каквото е душата за тялото, същото е любовта за душата. Душа без любов е мъртва. Когато сме заангажирани само със себе си, ние духовно умираме. Когато любим до самозабрава другите, ние сме духовно живи и разцъфтяваме. Любовта не е само път за нашето рождение свише, но и път за нашето духовно развитие.

Докато човек напуска своето първоначално предназначение, отклонява се от истинския смисъл и цел на живота, той винаги ще бъде същество напълно усамотено и най-нешастното на земята. Човек няма основание да обвинява другите за своето усамотяване. Неговата самота е резултат от собственото самолюбие и гордост. Колкото повече е горделив човек, Толкова по-малко той познава себе си и още по-малко се стреми да познава другите или да познава Бога. Той никого не обича и е ясно, че никога няма да срещне любовта. Егоизмът и себелюбието никога не са били привлекателни.

На една надгробна плоча можело да се прочете такъв епиграф: "Тука лежи богат егоист и горделивец, който в живота си за никого и за нищо, освен за себе си и парите не е мислил. И сега малко ни интересува къде е той и какво става с него."

Човек, който през цялото време твърди, че никой не обича него, е необщителен и избягва общението с хората, предпочита самотата и е възможно да е човеконенавидец. Никой не е виновен за това, но той сам е станал такъв. Себелюбецът може да скъса с Бога и хората, но да скъса със себе си той не може.

Някой си е писал на свой приятел: "Не само аз съм самотен, като че ли всички хора са самотни. Където и да отиде човек по земното кълбо, където и да попадне той е

самотен и нещастен, защото самото място не променя човека, и няма приказан кон с който можеш да избягаш от самия себе си.»

Любов само към самия себе си, без нужната любов към Бога, ближния, брат и враг, ето това обрича човека на вечна изолация.

Лъжливото самолюбие няма нищо общо с истинската Божия любов, наречена «агапе». Този факт се открива пред нас само тогава, когато започнем да четем внимателно и благоговейно Словото Божие. Нищо друго не може да открие пред нас нашето духовно невежество.

Ние сме способни само когато любим себе си нормално и правилно да преценим нашата личност, да съдим за нейните качества, роли и способности, когато сме способни да анализираме себе си в светлината на Свещеното Писание и видим себе си, такива, каквито ни вижда Бог.

Предвиждайки тази важна човешка нужда, Словото Божие ни заповядва да познаем себе си. То казва: "Изпитвайте себе си... самите себе си изследвайте. Или за себе си не познавате ли, че Христос е във вас, освен ако сте порицани.» (2 Коринтяни 13 гл.) С други думи: «ПОЗНАЙ САМИЯ СЕБЕ СИ.»

Коринтяните, които приели християнството, към което били насочени от Словото Божие, се прославили като познаващи хората. Те скоро са дали оценка даже за апостол Павел като духовен писател и проповедник казвайки: «посланията му са строги и силни, но личното му присъствие е слабо и говоренето му нищожно.»(2 Коринтяни 10)

Бидейки гърци, коринтяните се гордеели със своите национални философи, оратори и мислители, но техният живот не се различавал от живота на всички други духовни слепци. В отговор на тяхната оценка апостол Павел казва: Да познаваш другите хора не е лошо, но да познаваш себе си е несравнимо по-важно. При това той им напомня крилатото изречение на Сократ: "Познай себе си." Той пита: "Или за себе си не познавате ли, че Христос е във вас, освен ако сте порицани."

Защо е важно да познаеш себе си? Защото то е тясно свързано с познанието на Бога и познаване на Христа. Само познавайки Него, ние сме способни да опознаем себе си. Кой съм аз? Чий съм аз? Чия воля изпълнявам?

Вече много сме свикнали със себе си, за да си поставяме такива въпроси. И не е чудно защо всеки от нас има за себе си най-добро мнение. Всекидневно ние поставяме на себе си въображаемата царска корона и се възмущаваме, когато другите я игнорират и си позволяват да имат различно от нашето мнение. Наполеон Бонапарт провъзгласил себе си за император и никак не можел да разбере, защо другите народи не са го величаели с тази негова титла.

Като пристъпим към себепознаване оставаме поразени, колко малко познаваме себе си даже и физически.

"Защо трябва да знаем география, когато има файтонджия"-е разсъждавал героя на Д. И. Фонвизин. "Защо трябва да познаваме своя организъм, когато има лекари?"-разсъждават съвременните духовни "недоносчета".

Ние познаваме себе си много малко и интелектуално. Често се случва така, че по въпросите, които нямат никакво значение в живота знаем много, а по ония въпроси, от които зависи нашият живот и успех в живота, нищо не знаем.

Нашите чувства, настроения, въображения, размишления, страсти, привички, пороци, съвест, воля и др. може да се уподобят понякога на изоставено поле или на обраснала в бурени градина. И накрая ако знаем нещо за себе си във всички други отношения, то трябва за жалост да признаем, че в духовно отношение не знаем много нещо за себе си.

Не е странно, че милиони хора твърдо и непоколебимо са уверени в това, че те са християни само за това, защото са се родили и пораснали в семейство което се именува християнско. Но попитайте ги, какво знаят за личното обръщане към Христа, за Рождението от свихе, за молитвен и свят живот? Христос е казал: "Познайте истината и истината ще ви направи свободни." "Който ме следва той не ще ходи в тъмнина, но ще има светлина в живота." Нека проверим себе си: познали ли сме истината? Вървим ли след Него? Освободени ли сме? Знаем ли ние какво значи да ходим в Божията светлина?

Познай себе си! Това е твоята първа и най-важна длъжност и никой друг, освен тебе не ще направи това.

Втората заповед на Словото Божие: "ОТРИЧАЙ СЕ ОТ СЕБЕ СИ."

Според както познаваме себе си ние идваме до печално откритие. Ние се убеждаваме в това, че в нас не живее нищо добро, а това не сме и знаели, през целия си живот сме имали за себе си лъжлива представа.

Един Божий човек е казал: «Когато се вгледам в живота на обкръжаващите ме хора, аз не мога да не се възмуцавам от тяхната порочност, когато пък вникна по-дълбоко в моята душа, аз изпадам в отчаяние.»

Изхождайки от всичко това, ние се нуждаем не само от спасението от властта на греха, Сатана и окръжаващия ни свят, но се нуждаем също и от избавление от самия себе си, от своето лъжливо себелюбие.

Ето защо Христос поставя главното условие да Го следваме: «Ако някой иска да Ме следва, нека се отрече от себе си.» (Лука 9)

За съжаление, много съвременни Христови последователи вървят след Него, без да изпълняват това главно условие. Вървят без самоотверженост, следват без да носят своя кръст, лесно, недостойно, напразно.

Нашето утвърждаване винаги е свързано с приемане на Христа в себе си, с начало на нов живот-"нова твар", "нов човек". Този нов човек, който живее в нас, се отрича от предишния, плътския "стар човек". Новия човек встъпва в своите права и не позволява да се прояви в нас стария човек.

Апостол Павел предлага на повярвалите в Христа: "Да съблечете според по-предишното си поведение стария човек, който тлее по измамнителните страсти, да се обновите по духа на своя ум и да се облечете в новия човек създаден по образа на Бога в правда на святост и истина." (Ефесяни 4:22-24) Новият човек решително отклонява, отказва, игнорира и в никакъв случай не се съгласява с нуждите усвоени от стария век. «Този, който е в Христа, той е нова твар, старото премина и всичко стана ново.»

Третата заповед на Словото Божие е: «Изпитвайте себе си.»

Ако вие сте познали себе си, отрели сте се от себе си и решително сте отделили собственото «аз»,- пребъдвайте постоянно в такова, именно състояние. «Както сте приели Господа Исуса Христа, така ходете в Него.» Никога не забравяйте, с какъв дух на съкрушение и покорност вие сте Го приели, с какви сърдечни намерения и решения, с каква радост и благодарност сте приели Него, като Господ. Владетел на вашето сърце, началник на вашия обновен живот, пребъдвайте постоянно в Него и бъдете абсолютно уверени в това, че Той пребъдва във вас. Затова «изпитвайте себе си», изследвайте себе си. Ако във вас има в тази насока и най-малка неувереност, молете се: «Изпитвай ме, Боже и познай сърцето ми, опитай ме и познай мислите ми и виж дали има в мене оскърбителен път и води ме по вечния път.»(Псалм 139:23)

Четвъртата заповед на Словото Божие е: "ОБУЗДАВАЙ СЕБЕ СИ."

Апостол Павел се е убедил че нашето утвърждаване не е отделна крачка или решение, а постоянен духовен процес. Веднъж застанал на пътя на утвърждаването, той е длъжен постоянно да пребъдва на този път. Апостол Павел пише: "аз уморявам

тялото си и го поробвам, да не би като съм проповядвал на други, сам аз да стана неodobрен." (Коринтяни 9:27)

Апостол Павел не е бил сектант. Той е бил привърженик на християнския принцип: "Всичко изпитвайте, доброто дръжте, всичко ми е позволено, но не всичко е полезно и нищо не е в състояние да ме обладае." (1 Коринтяни 6 гл.)

Словото Божие посочва много места за обуздаване на нашия език. То казва: "Който не съгрешава в слово, той е свършен мъж, силен да обуздае цялото тяло." "Ако някой от вас мисли, че е благочестив и не обуздава своя език, напразно е неговото благочестие." (Псалм 39, Яков 1 и 3 гл.)

"Обуздавай себе си..." Обуздавай своя апетит, алчност, жажда, ненаситност, плътски амбиции, търсения и намерения. Не забравяй, че разюздаността на нашия "стар човек" и разпуснатостта на "стария Адам" не познават предел. Тука е необходимо отново да подчертаем, че да се бориш с разюздаността със собствени сили и да победиш, без новорождение от Духа е невъзможно. Милиони хора са убедени и все още се убеждават в това.

Петър 1 издал закон, забраняващ помещиците да убиват крепостни селяни. Всеки, който нарушавал този закон, трябвало да се счита за ненормален човек, който се нуждае от опекун да отговаря лично за него, за имуществото му и за неговите дела. Но след известно време, сам Петър се разсъдрил на един от сановниците си така, че го ударил и след време той умрял. Като узнал за смъртта на сановника, Петър 1 не можал да прости на себе си и казал: "Аз заповядах на своите поданици да се обуздават, а себе си да обузда сям безсилен."

Самообуздаването не е дело на разсъдъка, не е следствие на нашите логически заключения, а резултат от духовно прозрение, което посещава душата на човека в момента на себепознанието и духовното прозрение.

Като сумираме всичко казано за лъжливото себелюбие, полезно е да си припомним затова, че Бог ни заповядва да обуздаем себе си, но ако пренебрегнем Неговото изискване, Бог скоро Сам се разпорежда. Св. Писание е пълно със случаи на подобно обуздаване: "Страшно е човек да падне в ръцете на живия Бог."

Ние говорихме за себелюбието, което оценява само себе си.

Но има друга опасност, да не оценяваме правилно себе си. Често ние мислим за себе си повече лошо, отколкото е действителното. Това е лъжлива, негативна представа за себе си, като самохипноза, стеснява и разширява развитието на нашата личност. Трябва да се съблюдава строго равновесие между недооценяване и преоценяване себе си. В този сложен въпрос никой не може да ни помогне, освен Св. Дух. Само Той е способен да ни научи да ценим себе си, да сме индивидуални, да не подражаваме на който и да е друг, по-лош или по-добър. Да мислим за себе си повече отколкото трябва или по-малко отколкото е нужно -- това е еднакво пагубно. Да знаем да обичаме себе си, така както Бог знае да обича нас. Това е едно духовно постижение. Колко е радостно да съзнаваме, че "по благодат Божия сям, това което сям..." "Не това, което сям бил преди обръщението към Христа, и не това, което ще бъда, когато Го срещна лице със лице, но такъв какъвто сега ме познава Христос. Затова нашата постоянна молитва трябва да бъде:

Само такъв да бъда, какъвто Той ме е създал.

Само там да бъда, където Той ме е поставил.

Само Неговата воля да изпълнявам.

Само това да върша, което е угодно пред Неговите очи.

Дано във всичко да се прослави името Господне.

ЖИВОТ НА ЛЮБОВ

Когато Бог дава на простения грешник
«ново сърце», Той му дава и
«нов Живот» - живот на любов.

Блажен е оня човек, който бидейки уединен в гората или в пустинята или на морето, може да вдигне своите ръце към небето и да благодари на Бога затова, че Той го е създал разумно същество, а също и свободно и го е надарил със способността да обича.

Любовта е източник на живот. Този, който не обича, той и не живее.

Които имат Божия син (Любов)имат живот, които нямат Божия син(Любов)нямат живот." (1 Йоан 5 гл.)

Да обичаш себе си е закон на природата, да обичаш другите е Божий закон.

Новата заповед на Христа е: не само да вярваш, но и да любиш.

Вярата е вътрешно съединение на душата с Бога, а любовта е външно проявление на съединението. Живот на любов -- това е служението на любовта.

Любовта и нейното служение е практическата страна на християнството.

Истинската, живата вяра обича; истинската пламенна любов служи. Според думите на Павел: «вярата действа с любов». (Галатяни 5 гл.)

Пребъждане във вярата е да "действуваш с любов", не само общение с Бога, но и служение на хората, живот за хората заради Бога, защото служението в този случай, ние го възприемаме не като отделна постъпка или добро дело, а като полъх на любовта, труд на целия живот.

Вярата ни приближава при Бога, а любовта ни води към хората. Любовта не може да бъде безучастна към окръжаващия ни реален живот. Тя не може да не плаче с плачещите и да не се радва с радостните. Тя отива при хората и не се страхува от жизнения кръговрат, защото любовта изпъжда всеки страх.

Този, който бяга от жизнения водовъртеж, не е разбрал християнството правилно. Аскетизма излезе от света и престана да свидетелства на света за Спасителя Христа. Монашеството е с ограничена вяра, което заменя служението от любов с молитви, пости, богослужения и с обреди. То предпочита затворения живот, заключен в себе си живот, удовлетворява християнството със съзерцание, подвижничество, насочени не към служение на ближния, а към това да заслужи за себе си спасение. Същевременно Словото Божие ясно казва, че това е невъзможно и че спасението се дава от Бога на всеки каещ се грешник, а не по заслуги, като благодатен дар Божий. "Защото вие сте спасени с благодат чрез вяра и това не е от вас, то е Божий дар; не чрез дела, защото никой да не се похвали», «защото чрез дела от закона, не се оправдава нито една твар, но получава спасение даром, по Неговата благодат, изкупление в Христа Исуса. В Когото ние имаме изкуплението чрез кръвта Му и прощение на греховете.» (Римляни 3 гл., Ефесяни 1 и 2 гл.)

Думите на Христа към Неговите ученици: «Вие не сте от този свят» - монашеството изтъкувало тези думи буквално. Но Христос ни е дал друго пояснение: Той е казал: "Вие не сте от света, както и аз не съм от този свят." Христос не се е страхувал да живее в този свят, "да бъде приятел на митарите и фарисеите" и е бил духовно "не от този свят". Той е бил светлина в тъмнината и "тъмнината не Го схвана".

Христос не е оправдавал монашеството. Той се е молел за своите ученици като е казал: "Не се моля да ги вземеш от този свят, но да ги опазиш от зло." (Йоан 17 гл.)

За Христа е казано: Той е ходил благотворейки. Той също е казал: "Който служи на Мене, да ме последва." Като четем тези послания на апостолите, ние се убеждаваме в това, че учениците така именно са разбирали и своето назначение в света и са призовавали другите в живот, наситен с любов към нуждаещите се и духовно погиващите.

Някой се е молил: "Отче Небесни! Аз минавам по пътя на живота само веднъж и затова всяка възможност, която Ти ми даваш да проявя любов към някого или да използвам тази възможност без да отлагам, да не се отклонявам от нея и да не я пренебрегвам, защото по този път аз преминавам само един път."

Истинския християнин се стреми не към това да има, но към това да бъде; не към това да получи, но към това да дава, не към това да вземе, но към това да остави нещо хубаво, добро, вечно.

Егоизмът винаги се стреми да получава, но никога не казва : доволно, а любовта дава и пак дава и на нея се струва, че не е дала достатъчно.

Егоизмът и да спечели целия свят няма никаква полза (Марк 8:36) а любовта е щедра като раздава и губи от себе си, пак се обогатява.

Словото Божие повелява: «С любов си служете един на друг.» (Галатяни 5)

И любовта служи, но в своето служение тя е реална и тиха, като светлината и като светлината тя не бърза и не се уморява.

"Всичко у вас да става с любов",- повелява Словото Божие. (1 Коринтяни 16 гл.) И любовта служейки облича най-обикновените дела в святост и става съпричастна на Божественото естество.

Служение от любов -- това е същността на християнския живот, сбор от следване и дела за Христа.

Но практикувайки християнско служение, като осигуряваме бедните, нищите, болните и нещастните, ние по никакъв начин не бива да пренебрегваме нашето кръвно семейство, даже ако то е невярващо. Макар Словото Божие да нарежда да отредим първо място на своите във вярата, т.е. нашето духовно семейство. Апостол Павел пише: "И така доколкото зависи от нас, да вършим добро на всички, а най-вече на своите във вярата." (Галатяни 6 гл.)

«Като вършите добро не се уморявайте.» Вършенето на добро или живота на любовта винаги е склонен към разочарование и униние. Апостол Павел ни предупреждава против такъв тлеещ и унил дух - "да не се уморяваме».

Уморяването е любимото оръжие на Сатана. «Унилия дух изсушава костите.» (Притчи 17гл.) Унинието е опасно. То е способно да парализира служението на любовта. Унилия дух ни охлажда и отслабва духовно. И така нашата предишна пламенна ревност гасне. Първата любов изстива, силните, щедри, златни ръце отслабват.

Нашата духовна ревност за делото Божие, особено много отслабва там където служението с любов се среща с черна неблагодарност, там където хората съзнателно пренебрегват или злоупотребяват с нашата доброта и любов.

В такъв случай ние сме длъжни винаги да помним, че с истинската любов, ако тя е в нас, произтича от желанието за благо на другия, без да очакваме никаква благодарност или изгода за самите нас. Народната мъдрост гласи: "Живей за хората и хората ще живеят за тебе." Но даже ако не е така, но хората са отговорили на доброто със зло и с ненавист на любовта, тогава помни доброто, а злото забрави. Най-главното е да е пожелаващ благодарност и от чуждото не очаквай!

Неблагодарността и злоупотребата с нашето добро, лъжливото тълкуване на нашата любов, приписването на ниски мотиви на служението ни, подигравки и хулени, всичко това ние сме длъжни да приемем като наш дълг. Ако ние като Божии чада не сме безумни заради Христа, "позор на света", "станахме и до днес като измет на света", "Ние с право се усъмняваме в истинността на такова християнство, което ние приехме от Христа и което ние изповядваме." (1 Коринтяни 4гл.)

В подобни случаи Словото Божие ни предлага да отправим нашия взор от временните проблеми към предстоящата награда и на «голямото възмездие» от Господа, което «своевременно ще пожънем, ако не отслабнем». Погледът на нашата вяра устремен зад границата на земния кръгозор, ще ни изпълни с нови сили и ще закрие нашите слабости. На небосвода на нашия живот за Христа отново ще изгрее слънцето и ще разсее временно сгъстилите се нас мъгли на униние.

Но унинието може да ни посети и по други причини. Ние сме склонни към униние тогава, когато не гледаме към съвършенството на Христа, а когато гледаме на нашите несъвършенства. Това жалко съзнание за собственото нищожество ни дава да разберем, особено когато желаем да привлечем хора към Бога и нов живот изведнъж чуваме: "Къде са тези новородени чада Божий, за които вие говорите? Покажете ми поне един от тях. Християнството е остаряло, не е реално, неосъществимо, не е в тон с времената в които живеем и т.н."

Но не същото ли са говорили през всички векове за християнството? "Господи, малко ли ще се спасят?" Ето същите безпокойства и удивление на тълпите, както по времето на Христа, слушаме и сега. На това Христос отговорил: "Подвизавайте се да влезете през тясната врата, защото ви казвам, мнозина ще се стараят, но не ще могат." С други думи, не се безпокой за неприемането и неуспеха на Евангелието, побързай да решиш съдбата на твоята собствена душа.

Ние нямаме основание да униваме и се съмняваме в тържеството на Църквата, за която Христос е казал: «Не бой се малко стадо!» Затова ние не се страхуваме за официалния провал на християнството в този свят, ние трябва да се страхуваме за провала на света без Христа или без християнството.

Главното, което трябва да помним и да не забравяме това е, че ние с вас живеем и се трудим в несъвършена земна Църква, имаме общение с несъвършени вярващи, слушаме несъвършени проповеди, вършим несъвършени дела, да и самите ние сме далеч несъвършени. Във всяко чадо Божие може да се проявят един или други отрицателни черти: Виждайки това някои братя снизходително се усмихват и ги «покриват с любов», а враговете безпощадно ги осъждат, преувеличават и заклепват като че ли те са по-добрите.

Но слава на Господа, Той в по-предишните времена е употребявал несъвършени хора, осъществявайки Своите съвършени планове и е достигал Своята съвършена цел.

Преди нашата християнска ера е имало 27 други цивилизации и всички те са дошли и отишли, възникнали и една след друга изчезнали. Царството Божие, Христовата Църква назована «Непоклатимо царство», «Царство, което веќе няма да се разруши, и това Царство няма да бъде предадено на друг, то ще съкруши и разруши всички царства, а само то ще остане вечно.» (Данаил 2 гл.) И «вратите адови не ще Го преодолят.»

По Божията благодат ние заедно с вас сме граждани на това скоро идващо Христово Царство. В очакването на това Царство нека бъдем будни «духом пламенни да служим на Господа». Нека останалият наш живот да бъде живот на любов.

Ако от нас лъха любов и служим с любов, живота ни ще бъде интересен, динамичен и завладяващ.

Често вярващия човек иска да бъде духовен човек вместо това да пожелае от всичкото си сърце да бъде полезен.

Вие искате за себе си особени благословения. Можете да ги получите. Вгледайте се наоколо и на първия човек когото срещнете заговорете му за Христа, за душата и за вечността. Протегнете му не само вашата ръка, но открийте му цялата си душа и ще видите как тази душа ще се открие пред вас и ще тръгне след Христа. Вашите благословения ще дойдат със служението на любовта.

За съжаление, някои вярващи дотолкова са «духовни» и «небесни», че се оказват непригодни за земно служение. Те дотолкова са заети със себе си, че губят контакт с обкръжаващите ги хора и въпиющите нужди.

Ръката на истинската Христова любов винаги е протегната към някого, винаги желае да прояви към някого помощ. Такава ли е вашата ръка?

Психологията е доказала, че всяко усилие в интерес на доброто се съпровожда с вътрешно удовлетворение и никога не пропада, но се награждава. Обаче, неновородения човек преодолява всички прегради за да извърши на някого зло, а извършването на доброто и най-малкото препятствие го затруднява.

Това изкушение е познато на новородения човек, но той има ключ за победата. «Тая е победата, която е победила света, вашата вяра.» (Йоан 5 гл.) Той знае, че без сражение не може да има победа и не се страхува да встъпи в борбата с изкушенията и съблазните на земния живот.

Нека се молим непрестанно за Божията благодат, която преобразява новия човек, за силата, която преодолява всички затруднения по пътя на всички нуждаещи се от нашата помощ, за любовта, която прави нашия живот нужен и полезен, за вярата, която превръща невидимия Бог в реален Бог, видим с нашите духовни очи и осезаем за ръцете на любовта.

Нека тази молитва да стане цел на живота ни, понеже:

Без цел не бива в живота,
Не можеш достигна висота;
без вяра, молитва не достига
до лаврите на любовта.

10 ПЪТЯ НА ЛЮБОВТА

«Не бягай по шумния бърз успех,
Не сменяй за лаври суровия груб кръст.»
С. Я. Надсон

Пътя на християнина е път на любов. Тази истина е позната на всички; но затова, че любовта означава път към кръста, път на непосредствено следване на Христа - затова малко знаят.

Вратата, която води към Христа е широко отворена пред всеки грешник. Сам Христос е казал «Ако някой иска да върви след Мене, Мене нека да последва.»

Ние сме надарени от Бога да подражаваме, да следваме, да повтаряме, да възприемаме, да познаваме, да запомняме и да се учим. Хората от създанието на света са следвали след патриарси, пророци, вождове, философи, основатели на разни

религии, следвали ги и продължават и досега да ги следват. Всеки след някого върви и никъде няма липса на последователи.

Но сред неизчислимите множества вождове и последователи, каква висока чест, какво несравнимо преимущество и каква сериозна отговорност да следваш след Този, Който е казал: «Аз съм светлината на света, който върви след Мене, той няма да ходи в тъмнина, но ще има светлината на живота.» (Йоан 8 гл.)

Погледнете, какво голямо множество последователи на Христа, даже и в нашия безбожен век. Стотици милиони души с гордост се именуват с Неговото име и следват Него, но за съжаление голяма част от тях следват не по Неговите условия, а по свои собствени, следват така, както на тях им се нрави, както им е угодно, както те намират за правилно.

Лука ни разказва за това, как Христос като е слязъл от Елеонския хълм: "...застана на равно място, и множество Негови ученици и много народ."

Но макар да са били много последователи, малко се радвали на Христа. В един прекрасен ден Христос спрял тази тълпа и казал: вие желаете ли да Ме следвате? Ето моите условия: "Който иска да върви след Мене, да се отрече от себе си, да дигне кръста си и да Ме следва." Разглеждайки въпроса за себелюбието ние вече с вас се докоснахме до дилемата: "отречете се от себе си."

В тази глава ще разгледаме друго, не по-малко важно условие: "НОСЕТЕ СВОЯ КРЪСТ."

Какво е това кръст?

Думата кръст има няколко значения: като емблема на християнството, като символ на Христовите страдания, смърт и победа; като знак се извършва с дясната ръка; като военен знак, а също и като название на някаква организация: "Червен кръст", "Бял кръст", "Гълъбов кръст" и др.

След това разнообразие от кръстове, истинското християнство различава само три кръста: кръстът на изкуплението, кръст на следване Христа и съразпятие с Христа.

За кой от тези три кръста говори Христос тука? - За кръста на следване, за нашия личен кръст: "вземи своя си кръст".

Всеки от трите кръста има своето значение: За кръста на изкуплението апостол Павел казва: «Аз се хваля само с кръста на Исуса Христа.»

За кръста на съразпятието: «Аз се съразпах с Христа и сега не аз живея, но Христос живее в мене.»

За кръста на следването: «За Него аз се отказвам от всички и всичко считам за измет... задното забравям и напред се простирам, стремя се към прицелната точка.» (Галатяни 2 и 6 гл. Филипяни 3 г.)

В какво се състои нашия личен кръст?

Наш кръст може да бъде всичко, което се разминава със земните ни планове и цели, всичко което не допуска осъществяването на нашите желания, решенията на нашата воля всичко, което не обичаме и желаем да го отстраним, но не е по силите ни - което обикновено се нарича от невярващите възмущение, гняв и проклятие, а за вярващия - покорност и смирение.

Такъв кръст може да се окаже нашето здраве, гонение за вярата, нищета, несполучлив брак, невярващи роднини и колеги, изтървани деца и внуци, прекомерно взискателни хазяи или пакостливи съседи, твоя лично осакатяване, грозота, неизличима хроническа болест, разни изпитания и скърби в живота.

Кръст може да бъде и собствената ни жена или мъж. Световната литература и история е богата с подобни печални случаи. Около нас е пълно с такива примери.

"Тежък кръст ѝ се падна на нея,
Страдай, мълчи, преструвай се и не плачи.»
(Некрасов)

Преди да започнем да носим кръста си, трябва да го вдигнем. В средновековието по време на кръстоносните походи, рицарите кръстоносци са имали голяма кръстна нашивка на гърдите и на гърба. Други са приготвяли кръст от дърво и са го носили на рамо. Тези са били материални кръстове, подобни на тези, които носят на вратовете си някои хора.

Кръста, за който говори Словото Божие, не е материален, но духовен.

«Вземи кръста си» значи да го приемеш като кръст пратен на нас от Самия Бог, пратен за нас лично. Бог допуска в нашия кратковременен живот този кръст и ние не бива да бягаме от него, да се отегчаваме от него, защото такава е волята Божия; такъв е пътя на любовта, пътя на кръста, пътя към Голгота.

Във всички случаи, когато този или онзи кръст ни се пада по участ, ние винаги имаме пред себе си два пътя: плътския и духовния. Път продиктуван от нашите собствени, човешки съображения и Божия път.

Възникне ли недоразумение между мъж и жена? - Развод.

Пастирът на Църквата не ни ли допада? Гоня го да се освободя, каквото и да стане.

Не харесвам ли Църквата? Премествам се в друга или даже в друга секта.

Всеки плътски извод се възприема като напълно логичен, справедлив и в края стига винаги до скръб и тежки дълготрайни последствия. И трябва да кажем, че християни които попадат в подобна съблазън, нямат определено понятие за кръста, за получаването му и за носенето му.

"Вземи своя кръст и го носи"-значи предварително да се съгласиш да имаш в сърцето си твърда и непоклатима готовност да претърпяваш, да носиш горест и страдание. Да страдаш, но без гняв, роптание и съмнение. Да страдаш покорно, да останеш винаги до Него. "Бъди верен до смърт и ще ти дам венеца на живота." (Откровение 2гл.)

Мнозина са се мъчили да носят покорно своя кръст без обръщение към Христа, без новорождение, но скоро се разочароват, като се убеждават в своето пълно безсилие. Като четат за изискванията на Христа към Своите последователи, те не са забелязали онази Божествена логика и последователност, която Божията премъдрост е вложила в Него. Христос не е започнал Своите поучения с думите: «вземи своя кръст и следвай Ме». Но първо казва: «Отречи се от себе си» и след това «вземи кръста си и следвай Ме».

Христос е знаел, че носенето и на най-малкия кръст без отричане от себе си е невъзможно.

Пътя на любовта не е само "път на носене на своя кръст», но и «път на съразпятие». "Аз всеки ден умирам" ...умирам за себе си, за да живея за Бога. "Но не се скъпя за живота си, като че ми се свиди за него, в сравнение за това, да изкарам пътя си и служението, което приех от Господа Исуса»... (Деяния 20 гл.)

Кръстът на изкуплението свидетелствува за нашето вечно спасение, което Бог дава, като дар, на всеки каещ се грешник.

Кръста за следване и носене е за степента на нашето себеотричане, покорност, подчинение при всички случаи в живота, само по волята на Бога.

Липсата на съразпятието е за уловена на нашето уподобяване и вяност на Христа.

Липсата в живота на християнина на тези три вида кръстове е явен белег на "плътския" християнин, в когото Бог не е на първо място и може би признак на неноворождение.

Отсъствието на трите кръста ни помага да различаваме истинските Христови ученици и многото лъжливи. Много християни се намират в тяхното число, за които

Христос е казал: "Който не вземе кръста си и Ме следва, той не е достоен за Мене." Те се намират в числото на "недостойните".(Матей 10 гл.) Много християни намират кръста за незадължителен и предпочитат да следват Христа по-леко, без кръст. За съжаление в края на пътя ги очаква непоправимо разочарование. Те споделят частта на всички "недостойни".

Кръста ни е нужен вече, защото ни помага да видим във всичко намесата на Божията ръка. Само когато го носим покорно, в този случай се убеждаваме в това, че на дело: "Всичко съдейства за добро за тези, които любят Бога."(Римляни 8 гл.)

Кръста ни е нужен, тъй като носенето му като нищо друго, ни оприличава на Христа. "Който вместо принадлежащата Нему радост, претърпя кръст, като пренебрегна срама."(Евреи 12 гл.) Христос отиде преди нас да носи Своя кръст, когато живя на земята. Той също не избегна клеветите, неправдата, насилието и зверствата. И ако е така, то сме ли ние с вас да претендираме за нещо по-добро?

Нека помним, че кръст възложен на нас от Господа е наш кръст. Бог знае от какво се нуждае всеки от нас и кое лекарство е необходимо за нашите духовни недъзи. За всеки християнин кръста е различен от тези на другите. Затова както не бива лекарствата да се заменят, с други лекарства, така не бива и кръста да се сменя.

Нека помним също, че възложения ни кръст от Господа е за определено време. Този срок може би не ще бъде продължителен както беше случая с Йосиф Киринееца, но той може да продължи с дни, седмици, месеци и години. Може да продължи през целия ни живот, до самата смърт.

Светските хора обикновено запитват: «Ако следването на Христа се обуславя от такива трудности, то кой е в състояние да ги изпълни? Покажете ми тези християни? Ние не ги виждаме.» Вие не ги виждате, отговаряме ние, защото вие не сте сърцеведци. Святия Дух провежда своето действие в сърцата на изкупените, а това е скрита сфера на светския човек.

Втората причина да не ги виждате е тази, че Църквата, събранието на новородените Божии чада е шепа хора, «малко стадо» в сравнение с цялото човечество.

Третата причина - ако вие лично не сте член на тази «шепа», това всемирно духовно семейство, то как можете да съдите за неговите размери? И какво можете да видите или да знаете за неговите качества, свойства и характер?

Ако вие не виждате истински християни, то Бог ги вижда. Като описва края на света и приключването на човешката история, Словото Божие чрез устата на апостол Йоан казва: «И след това видях, и ето голямо множество, което никой не можеше да изброи, от всеки народ и от всичките племена, люде и езици, стоящи пред престола и пред Агнето, облечени в бели дрехи, с палмови клони в ръцете си.» (Откровение 7:9) Апостол Павел имайки духовни очи също говори за множествата истински свидетели на Христа: «Затова и ние като сме обиколени с такъв облак свидетели, нека отхвърлим всяка тегота и греха, които лесно ни сплитат и с търпение да тичаме на принадлежащото пред нас поприще, като гледаме на Исуса, Началника и Усвършителя на нашата вяра.» (Евреи 12 г.)

Слава на Бога! Приближава се деня и часа когато по благодат Божия и ние ще се присъединим към това милионно множество изкупени, оправдани и спасени Христови свидетели. «Скоро, много скоро ще дойде Този, който има да дойде и не ще се забави...»

«Там мой кръст ще бъде снет,
И ще ми кажат; от Бога си ти приет.»

Бог, който е поставил на всеки от нас кръст, ще го снесе. Вместо кръст Той е обещал да постави на нашето чело «венеца на живота», «венеца на правдата», «златен венец», «неувяхващ венец на слава».

«Ето ида скоро! Дръж това, което имаш, никой да не ти отнеме венеца... Който победи ще се облече така в бяла дреха и аз никога няма да излича името му от Книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отца и пред Неговите ангели.» (Откровение 3 гл.)

Такъв е пътя на любовта и такъв е завършека на този път.

11 ШКОЛАТА НА ЛЮБОВТА

«Дойдете при Мене... и научете се от Мене.» (Матей 11 гл.)

Земния път на човекът започва и завършва в училището на живота. Още от малки почваме да познаваме майка си, запознаваме се с обкръжаващата ни среда, вещите, звуковете, гласа и лицата. След това ние сме заети с ограмотяване, образование, започваме да опознаваме себе си, земята, вселената и нейния Творец.

Има училище за теоретически познания, но има и за практически опит. Има училище за религиозни познания, свързани с основните догми на вероучението, съдържанието и реда на богослуженията. А има и училище за духовни познания и тяхното въплъщение, прилагането им в живота, училище на духовния опит, на благодатта Христова.

Ще се спрем на някои особености на тази духовна школа.

В школата на Христовата благодат има само един Учител -- Христос: «А вие не се наричайте учители, защото един е вашият Учител -- Христос, а вие сте братя.» (Матей 23 гл.)

В училището на Христовата благодат могат да бъдат само духовно новородени хора. Всеки човек е носител на две естества: плътско и духовно. Плътския човек не обича да се учи от другите; напротив, той претендира да познава «духовните неща» и е уверен, че знае повече от другите хора, но Словото Божие казва: "Ако някой мисли, че знае нещо, той още не е познал, какво трябва да познава, но ако някой люби Бога, той е познат от Него." (1 Коринтяни 8:2-3)

Колко Божии чада чувстват и съзнават своето пълно невежество и се нуждаят от това да се учат, "да седи при нозете на Учителя".

Само обърналия се към Христа грешник може да се моли: "Каквото аз не зная, Ти ме научи." (Иов 34:39)

Как учи Христос своите ученици?

Той ги е учил, ползвайки се от Словото Божие, а духа на благодатта. (Йоан 1:14)

На какво е учил Христос своите ученици? Той е несравним, единствен в света Учител. Той ги е учил на такива уроци, на каквито никой друг не е можел да ги научи: "На страх от Господа", на вяра, на молитва, на мъдрост и др. (Псалм 34)

Главното на което Христос е учил своите ученици е: да живеят в духа на Неговата любов, в истински християнски живот. "Защото се яви Божията благодат, спасителна за всички човеци и ни учи да се отречем от нечестието и от световните страсти и да живеем разбрано и праведно и благочестиво в настоящия свят." (Тит 2 гл.) В училището на Христа ние се научаваме на кротост и смирение. Господ е призовал:

"Дойдете при Мене...и се научете от Мене, защото Аз съм кротък и смирен по сърце и ще намерите покой на душите си." (Матей 11)

В Неговата школа ние се научаваме да благоговеем пред Словото Божие, да усещаме святи трепети пред откровението на Неговата воля, да се страхуваме да я нарушим с нашето своеволие.

"Воля Божия" -- няма думи, които да се произнасят преди тях в житейската обхода, в беседи, молитви, песни и проповеди, но няма друго нещо, което да се пренебрегва от хората, така както волята Божия.

Нашия земен живот и нашата вечна участ зависят от това, чия воля изпълняваме, по чия воля живеем.

Целта и назначението на нашия земен живот е това, да се убедим в погрешността на избора от нас път. Понеже какво значи да се покаем за греховете допуснати от нас в миналото, ако не това, щото в бъдеще "останалото време да живеем вече не по човешки похоти, а по волята Божия." (1 Петрово 4 гл.)

В Христовото училище ние се учим как да "дойдем в познание на волята Божия, във всяка премъдрост и духовно разумение...за да се обхождате достойно за Господа, да Му угождавате във всичко."(Колосяни 1гл.)

Христос е не само възплъщение на волята Божия, но и най-ярък пример за послушание на тази воля. Подчинен на волята на Отца Си, Христос "унижил Себе Си, като е приел образа на слуга, смирил Себе Си е бил послушен даже до смърт и смърт на кръст." (Филипяни 2 гл.)

Кулминационния момент на Неговото послушание е била Гетсимания. Там Той трябваше да реши въпроса за Голгота, за което казва: "Не както Аз искам, а както Ти." Там Той "със силен вик и със сълзи принесе молитви и моления и послушен бе заради Своето благоговение." (Матей 26 гл., Евреи 5 гл.) Там Той достигна "пълнотата на възрастта Христова".

Но колкото и да е странно, висшата степен на послушание е довела Христа към пределния край на земни страдания, към самата ужасяваща смърт.

Словото Божие казва: "Ако и да беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада." (Евреи 5 гл.)

Накрая училището на любовта е училище на бащинска дисциплина. Всяко неподчинение на Бога и съпротивление на Неговата воля се наказва и всяка разюзданост се обуздава. С тези закони на възмездие ние сме запознати още от ранно детство. Нарушаването на дисциплината се наказва в училището, в работата и в казармата.

Бог многократно и по различни начини предупреждава тези непокорни, като казва: "Не бъдете като кон, като мъска, които нямат разум, които се обуздават с юзда и оглавник, за да ти се покоряват..." "Погледнете, не се отвръщайте от този, който ви говори... Ако те като не послушаха Този, който говори на земята, не избегнаха наказанието, но колко повече не ще избегнем ние ако се отвърнем от Този, който говори на небето." "Защото непокорството е като грехът на чародейство и упорството, като нечестията и идолопоклонството." (Псалм 32:9, 1 Царе 15, Евреи 12)

Величието на Божиите мъже се измервало с тяхната покорност на волята Божия. Някой счел, че фразата: "И каза Господ на Мойсей: направи", се повтаря в Писанията около петдесет пъти и че толкова пъти се повтаря и израза: "И направи Мойсей както му каза Господ."

Често Бог търси човека, за това или онова важно дело, но не го намира, иска да го възложи на някой, но не може да възложи на всекиго такова поръчение, не може да му се довери, защото "всички търсят своето, а не това, което е угодно на Христа". (Филипяни 2 гл.)

Богослови, които са изучавали живота на апостол Павел Тарсянина намерили, че послушанието, подчинението и покорността фактически са трите ключа в биографията на великия апостол на езичниците.

При обръщението на Павел към Христа той «не се съпротивил на небесното видение». В отговор на неговия въпрос "Господи, какво трябва да сторя", Павел трябвало покорно да отиде в Дамаск, защото така му наредил Господ: «Там ще ти се каже какво трябва да сториш.» В своето решение да приеме свещен образ в живота, като се ползува от Божията благодат, Павел «не потърси да се съветва с плът кръв». В своето служение на Господа до смърт Павел казва «но не се скъпя за живота си, като че ми свида за Него, в сравнение с това да изкарам пътя си и служението, което приех от Господа Исуса.»

Мимоходом да си спомним за Ной строителя на ковчега, Авраам, който е поставил Исаак на жертвеника по заповед на Господа, пророк Илия, апостол Петър, който безстрашно е заявил пред синедриона: "Сами разсъдете справедливо ли е пред Бога да слушаме вас повече, нежели Бога."

За Бога не може да има непокорен слуга или своеволен син. Хората съзнателно не се покоряват на Него, но те се смятат сами за покорни и затова Той поставя прямо въпроса: "Защо вие казвате Господи, Господи, а не вършите това, което Аз ви казвам." Истинския Божий слуга се подчинява на своя Господ и изпълнява Неговата воля с точност.

Без послушание, така също и без вяра да се угоди на Бога е невъзможно. Ако нашата вяра не ни е довела още към послушание «на Началника и Усъвършителя на вярата», то такава вяра е мъртва.

Би било странно, ако нашия Небесен Отец, «Който ни е родил чрез благовестието», да остави помилвания грешник без нужното възпитание. Бог ни възпитава и Неговия метод е извънредно прост и деятелен. Той малко се отличава от родителския метод.

Възпитавайки Своите духовни чада Бог, както и родителите: избличава, бие, наказва утешава и прощава.

Словото Божие казва: «Вие сте забравили съветването, което ви увещава като синове: Сине мой, не презирай наказанието от Господа, нито да отслабнеш, когато те избличава Той, защото Господ наказва тогава, когато обича и бие всеки син, когото приема. Бог се обхожда с вас като със синове, защото кой е онзи син, когото баща му не наказва? Но ако сте без наказание, на което всички са били определени да участвуват, тогава сте незаконно родени.» (Евреи 12:5-6)

И така наказанието е Негова родителска длъжност, доказателство за Неговата родителска любов към нас и потвърждение на нашата синовност.

По-нататък Бог открива целта на наказанието и неговата духовна дисциплина: "Освен това имали сме земни бащи, които са ни наказвали и сме ги почитали, не щем ли повече да се покоряваме на Отца и духовете ни и да живеем? Защото те за малко време са ни наказвали според както им било угодно, а Той за наша полза, за да участваме в Неговата святост. (Евреи 12 гл.) «Никое наказание не се вижда на времето да е за радост а е тежко, но после принася правда като мирен плод за тия, които са се обучили чрез него.» (Евреи 12:11)

Земните родители са ни наказвали по свое усмотрение, не винаги са се ръководили от правилни мотиви, като са допусkali гняв и разни свои капри, «а Той за полза».

В какво се състои тази полза? - За да вземем участие в Неговата святост. За да водим богоподобен живот, да Му подражаваме във всичко, да бъдем святи, както Той е свят, като знаем, "че всичко съдействува за добро за тези, които любят Бога.»

Ако размислим затова, че човек се ражда да страда и че повече от времето на неговия живот е труд и страдание, то колко трябва да ценим всичко, което Бог ни изпраща за наше добро.

Като разсъждаваме по човешки, за нас е трудно да повярваме, че труда и страданияето могат да служат за наша полза, но това е така.

Трудът говори за суетността на нашия кратковременен живот, а болестите - за неизбежно приближаващите се смърт и вечност. Суетността на живота и неизбежността на смъртта подбуждат да помислим за Бога и душата, «да търсим горното», да търсим ползата не от материалното, а от духовното: "Защото каква полза за човека ако той спечели целия свят, а своята душа загуби или какво ще даде човек в замяна на душата си.»

Бог ни наказва за наша полза. Но печално ще бъде ако Божиите изобличения, наказания и удари не постигнат целта си, ако те не събудят нашата съвест, ума и душата и не ни водят по-близо до Бога, ако ние вместо покаяние продължаваме да бъдем непокорни.

Любовта Божия и Бащинската дисциплина - това е тази школа, в която встъпва Божието чадо в момента на своето покаяние и обръщение към Христа и остава в нея до края на своя земен живот.

Причината, да не сполети нещо лошо човека, той винаги помни, а именно, че без знанието и волята на Бога, Небесния Отец, нито един косъм няма да падне от главата му.

Всичко, което ни постига, идва по Неговата воля, а Неговата воля е несравнимо по-висока и съвършена от всяка човешка логика, разсъждение и обяснение. Волята на Отца е свята, блага и съвършена, а на такава воля ние можем напълно да се подчиним и доверим.

Бог на никого не дава отчет за своите действия и не дава на всеки обяснение, защо постъпва именно така. На Тайната вечеря Господ каза на смутения Петър: "Каквото Аз правя, сега ти не знаеш, а после ще разбереш."

За това, за да не постигне тебе, читателю, ако ти си чадо Божие, "наблюдавай и бъди спокоен, не се страхувай и да не унива твоето сърце"... "И ще узнаеш, че Аз не напразно направих това, което направих- говори Господ." (Исая 7 гл., Еремия 14 гл.)

С мярка Бог ни Сам наказва,
Да постигнем святост, чистота,
Без ропот кръста си да носим,
Гледайки само на Христа.
Както баща приема сина,
Макар и бит да е той,
Навеки си остава в дома,
Наследник е през вечността.

12

СИЛАТА НА ЛЮБОВТА

«Любовта покрива всички грешки.»
Притчи 10:12

Думата сила има много значения: душевна сила (на волята, ума и характера). Юридическа сила, законна, природна сила, силата на гнева, силата на скръбта, таланта, силата на влияние и др. Силата за която ще говорим в тази глава има три елемента:

Просветление на ума. Словото Божие казва затова, че по природа ние «сме помрачени в разума, отчуждени от живота Божий, по причина на нашето невежество и ожесточено сърце» и се нуждаем от духовно озарение. "Който не обича, той е още в тъмнина, който не люби, той още не е познал Бога... в тъмнина ходи и не знае къде отива, защото тъмнината му е ослепила очите." (1 Йоан 2 гл.) Съзнанието за това наше духовно състояние е изразено с думите на пророк Исаия: "Ожидаме светлина и ето тъмнина,- озарение, и ходим в мрака." (59 гл.)

Просветлението на помрачения от грех ум, става само със силата на Святия Дух, силата на любовта и никаква друга сила не може да стори това.

Подчинение на волята - е втория елемент. По природа ние сме своеволни, угаждаме само на себе си, угаждаме на хора, но на Бога да угодим не можем. (Римляни 8:8) И няма такава енергия, власт и сила в света, която би направила нашата воля да угоди на Бога, освен силата на Божията любов. Само тази сила променя нашето сърце, подчинява нашата воля и "пленява всяка мисъл в подчинение на Христа."

Нашите духовни влечения чувства, мисли, въображения учат психолозите, възникват в душата без участието на нашето съзнание и воля, понякога над нашия разум, който иска, но не може да ги отстрани.

Нашето влечение да угодим на Христа, върши само това, което е угодно на Христа, превръща го в сила на любовта, доминиращо във всички проявления в живота на всеки вярващ. Този факт и други подобни явления ние приписваме на действието на Святия Дух, Духа на любовта.

Такова подчинение на собствената воля на волята Божия създава гений, герои, мъченици и светии.

Ето един пример, доказващ на какво е способен човек даже и при неговото романтично увлечение и жертвеност. Белгийският художник от антверпен, Квинтин Матсис на младини е бил ковач, но от любов към една девойка станал художник. В отговор на неговото предложение момичето откровено казало: "Аз много те обичам, Квинтин, но на кого е интересно да бъда жена на ковач? Ето, ако ти беше художник, да рисуваш картини, тогава може би бих говорила да се оженим." Не казал на никого нито дума, Квинтин се отдал на изучаването на това изкуство. След шест месеца той нарисувал картината-"Скъперници", която впоследствие станала ценен музеен експонат. В младежа ковач се оказал необикновен талант. Той станал знаменит. На своя автопортрет Квинтин написал следното: "Любовта ме направи художник."

Такава е силата подчинена на волята. Такава е силата на любовта.

Третия елемент на думата сила е авторитета и властта. За Христа се казва, че "Той учил като един, който има власт". Но в тази Негова власт винаги се е чувствала гореща любов към хората.

Такова е свойството на думата любов. Силата на любовта озарява нашия разум, подчинява нашата воля, завладява нашето сърце и авторитетно управлява целия наш живот.

Силата на Любовта се проявява в нашата молитва, служение, подвизи, изпитания, страдания и смърт. Но няма по-актуален жизнен проблем, който може да бъде разрешен със силата на любовта, както проблема за взаимното опрощение.

В ботаниката има такова растение, което има толкова дълги корени, че е трудно и почти невъзможно да ги изкорениш. Името на това растение е "дяволска трева", което трови живота на градинарите.

Ако сравним нашата човешка вражда с дяволската трева, то дългия корен на този бурен трябва да го считаме за злопамятен. Има случаи, а такива са много, когато човек носи в сърцето си, скрита обида през целия си живот. Някой си му причинил неприятност, зло, нанесъл му рана, унизил, разнесъл за него лоша мълва, обезславил, спомогнал за нравственото му падение или финансова провала и всичко е свършено завинаги. Веднъж безразсъдно са спорили, разсърдили се и стават смъртни врагове до гроб.

"Пътя на мира те не знаят", не искат да знаят и не се стремят към него. Някой от тях ни напомнят за хетмана Мазеп, за който Пушкин е казал: "Нито една обида досега като е живял, не забравил."

В дълбока старост, когато човек загубва своята памет и често забравя това, което е било вчера, но той може да ви поразии с точно предаване на обида или скандал, които са се случили преди половин век. С изумителни детайли, той ще ви нарисова картина след картина, ще ви цитира фраза след фраза, въпроси и отговори, като ги съпровожда с жестове, с интонация на гласа, мимики и др.

Какъв ужас, да живееш с жалките спомени от безотрадното минало, от тебе да диша изсушаващото чувство на омраза, задушаваш се в безпомощна злоба, като нямаш духовни сили, веднъж завинаги всичко да простиш и да изхвърлиш архивите от своята памет.

"Лежеше върху мене планина от обиди. Не можеше да се диша. А откакто простих, - няма планина, от обидите нищо не остана.» - разказва един от героите на Максим Горки.

Кой не знае, че християнството е религия на любов, радост и всеопрощение? Всичко това знаят, знаят че трябва да се обича, трябва да се прощава и всичко да се покрива с любов. Но се оказва, че само знанието по този въпрос, не е достатъчно. Знанието трябва да се съпровожда с любов, със силата на любовта, а силата на любовта отсъства. Човек нагазва в обидата като в тъмна гора, не търси и не желае излизане, не прощава и продължава да се нарича "християнин". За такива е казано, че "имат вид на благочестие, но са отречени от силата Му". (2 Тимотей 2 гл.)

Със скръб трябва да кажа, че много християни не знаят, какво значи да прощаваш. Как трябва да прощаваш? Колко пъти трябва да прощаваш? Защо трябва да се прощава?

Апостол Петър е слушал, вероятно, различни мнения по този въпрос и е искал да чуе от устата на Христа авторитетния отговор. Той запитал: «Господи, колко пъти да прощавам на моя брат, който е съгрешил против мене? До седем пъти ли?» Отговаряйки на Петра, Христос е казал една притча и с нея дава отговор на всички въпроси свързани с прощението. (Матей 18:23-35) И в заключение на тази притча Христос казва: "Така и Моя Небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брата си." (ст. 35)

Така Христос е илюстрирал, как се отнася Бог към хората, които са съгрешили против Него, и как ние трябва да се отнасяме към хората, които са съгрешили против нас.

Първия извод е, че всички хора без изключение са задължени пред Бога, независимо от това измерва ли се тяхното задължение с «10 хиляди таланта» (равни на 10 милиона долара) или сто динара (динара е равен на една надница) тези и други се оказват пред Бога несъстоятелни длъжници. В духовно отношение бедния и богатия са непоправими грешници, също отявлени грешник и високонравствения човек еднакво не могат да платят и се нуждаят еднакво от Божието милосърдие и прощение.

Втори извод: Бог има пълно право да ни съди, но е готов и да ни помилва, ако ние съзнаваме своята вина пред Бога и просим от Него прощение. Бог обича да

прощава и да помилва каещия се. Христовото прощение е даром, благодатно, незаслужено, пълно и вечно.

Трети извод: Ние постоянно се нуждаем от Божието помилване и наш ходатай е Христос. «Защото ние в много неща грешим и особено с нашия език... Чада мои, това ви пиша, да не съгрешавате, а ако някои съгреши, то ние имаме Ходатай пред Отца, Исуса Христа Праведника... Ако изповядваме нашите грехове, то Той бидейки верен и праведен, ще прости нашите грехове и ще ни очисти от всяка неправда.» Ако ние се каем за греховете си пред Бога, те се прощават, но ако упорито оставаме в тях, греховете ни се вменяват за вина и ние биваме наказвани.

Четвърти извод: Божието милосърдие проявено към нас, трябва да ни разполага и към проявяване милосърдие към хората. "Не трябва ли и ти да простиш на твоя приятел, както аз простих на тебе?" Като сме самите ние обикновени хора, далеч не сме съвършени, не по-малко и ние се нуждаем от усъвършенстване, щом като чакаме от другите съвършенство. Щом като не виждаме никакво добро в околните човеци, тогава свидетелствуваме на тях, че в самите нас няма нищо добро. "Защото колкото човек е по-учен и по-добър,-е казал Паскал,-толкова повече той забелязва доброто в хората." Като не прощаваме на другите, ние не заслужаваме прошка, давайки строга и безотговорна присъда на другите, ние едновременно даваме такава присъда и на самите себе си.

Човек, който обича, разбира другите хора, знае как да живее в съгласие с тях и да живее в любов и мир. Всеки човек има в сърцето си, малка "небесна империя". И ние никога не трябва да нарушаваме суверинитета на тази свободна и независима империя. Доказано е, че на земята няма двама човека абсолютно еднакви и само Божията любов е способна да ни научи, как трябва да се отнасяме към всеки от тях. Без любов никога не можем да разбираме другите а дори и себе си. Нашето мнение за хората и нашите отношения към тях зависят главно от това, какво собствено търсим в тях, доброто или лошото, положителното или отрицателното. От този или онзи цвят пчелата събира мед, а тарантула (един вид отровен паяк) събира отрова. Любовта събира само това, което е истинно, което е честно, което е достойно за слава и похвала. Само любовта се среща с отрицателните страни на човека и е способна да прощава и да ги покрива с любов. Житейският опит говори, че този, който повече обича, той по-лесно разбира характера на другите, той е способен и за всичко да прости.

Ричард Лъвското сърце, прощавайки на брата си, който посегнал да го свали от престола е казал: «Аз му прощавам и се надявам, че ще забравя всички негови злодеяния, така бърже, както той бърже ще забрави за това мое помилване, което е получил.» Ричард е разбрал извратеността на своя брат, но не е престанал да го обича.

Пети извод: Божието прощение и милосърдие към нас зависят от нашето прощение зависят от нашето прощение и милосърдие към хората. В това се крие цялата същина и главното нравствено поучение на притчата: "И господарят му се разгневи, та го предаде на мъчителите да го изтезават докле изплати целия дълг. Така и Моя небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брата си." (Матей 18:34-35)

В Господната молитва "Отче наш" ние изразяваме нашата ежедневна нужда за "насъщния хляб" и такава е нуждата от ежедневната Божия милост, казвайки: "И прости ни дълговете наши" на същото основание, че ние вече сме простили "на нашите длъжници".

Ако не изпълним тази Божия наредба, всичките ни молитви за нашето прощение са напразни. Не прощавайки на другите, ние самите ще останем непростени от Бога. Със своето непрощение ние разрушаваме моста, през който се налага да минаваме всеки ден. Като не прощаваме на брата ние признаваме смъртна присъда за себе си.

Имало такъв случай. Голям държавен деятел, имащ достъп до управителя на страната, придобил помилване за свой приятел от училище. С неопишуема радост той бързал с амнистията в ръка към килията на осъдения на смърт. Но преди да обясни причината за своето посещение той му задал такъв въпрос: «Ако аз поговоря с управителя и той те помилва, с какво ще се заемеш като излезеш, какво ще направиш първо?»

За голямо изумление на високопоставения приятел, смъртникът без да обмисли добре, злостно отговорил: «Още днес до залязването на слънцето, аз бих убил злочестната жена, както убих нейния любовник, след това аз бих се разправил с лъжесвидетелите и съдиите, които ми дадоха смъртно наказание.» Осъдения на смърт без да дава възможност на другите да се изкажат, още дълго и яростно доказвал своята пълна невинност за убийството на любовника. С дълбока скръб в душата приятелят от детство напуснал осъдения и съобщил на управителя за резултата на неговото посещение и скъсал получената амнистия. Нещастникът погинал само за това, че търсил гибелта на другите.

Вие ще попитате: Защо Бог е така неумолим по този въпрос? Защото духът на непростителността не е Божий дух. Нашата непростителност разкрива нашата душа и показва на всички, кои сме ние?

Човек не прощава обикновено, когато няма съзнание и чувства за своята собствена греховност и виновност пред Бога. Той не може да си предпази колко нищожно е задължението на неговия ближен в сравнение с неговото собствено задължение към Бога. Нашият ближен едва ли е способен да греши пред нас, толкова през целия си живот, колкото ние можем да задлъжнеем пред Бога за един кратък ден.

Този, който не прощава сам показва, че никога в своята душа още не е преживял осъждението и оправданието Божие, защото само «родения от Бога» получава от Него нова способност да обича и прощава. Нашата любов към Бога се измерва с нашето прощение към ближния. Ако не прощаваме, това значи че ние не любим.

Предлагайки да простим на нашия ближен, Бог се обръща към нашия разум и логика. Този който е съгрешил против тебе е лош. В твоите очи той е презрян човек. А какъв си ти пред очите на Бога, щом като твоето сърце е окупирано от лоши чувства? Тези рани, които са нанесени на тебе болят и кървят. А раните, които ти причиняваш ежедневно на Бога със своето непростение, не ги ли смяташ нищожни и не заслужаващи твоето внимание?

Да, казваш ти, този не е първия случай, да постъпват така с мене и аз повече не мога да търпя. А ти, за кой път съгрешаваш пред Бога?

Какво блаженство е да имаш в своята душа непресъхващ източник на прощение. Какво великодушие е да простиш на този, който по-малко от всичко заслужава и разчита на нашето чистосърдечно прощение.

Разказват за индуския мисионер Саду Сундар Синг, че по време на една проповед в салона се втурнала група индуси и жестоко го била и оскърбила. Гонителите са били местни жители и присъстващите на събранието ги познавали и поискали възмутено да ги предаде на правосъдието. Намерили се такива, които казвали, че само ще се разправят с тях. Като ги изслушал Сундар Синг казал: "Братя! От мене пострадалия има трето предложение: Да им простя така, както Христос е простил на разпъващите го или както Стефан простил на убийците си."

Казаната от Христа притча за жестокия заемодавец, била в отговор на въпроса на апостол Петър: "Господи, колко пъти да прощавам на моя брат, който ми е съгрешил, до седем пъти ли?" Исус казва на Петра: "Не ти казвам до седем пъти, но до седемдесет пъти по седем!" В учението на Христа прощението, ако то е истинно, не може да бъде

предмет на математически изчисления. Въпросът "колко пъти да прощаваме" е така абсурден, както и въпроса, "колко пъти да обичаме".

Прощението, ако то е искрено, произтича от християнска любов, обитаваща в сърцето чрез Святия Дух. Чрез Христа ние сме получили не само прощение на греховете, но и сърце прощаващо на другите. Някой хора търсят признаци или доказателства за новородението на християните. Ето едно от тях: Злословят ли ни, ние благославяме; гонят ли ни, ние търпим, хулят ли ни -- ние се молим... във всичко се явяваме Божии служители, с търпение в бедствия, в нужди, в трудни обстоятелства, бити, в тъмници, в изгнание, в труд,... Огорчават ни и ние винаги се радваме, нямаме нищо, но всичко претърпяваме (1 Коринтяни 4, 2 Коринтяни 4, 6 гл.)

На въпроса: До кога да прощаваме? - Слушаме простия отговор - дотогава докато Бог прощава всичко на тебе и ти прощавай всичко на другите.

Бог очаква от нас да прощаваме на драго сърце, да прощаваме искрено от цялото си сърце, да прощаваме веднага, без всякакви условия, без напомнания.

Силата на нашата любов към Бога се измерва със силата на нашето прощение, проявено към окръжаващите ни хора. Тази сила на любовта ние намираме в Бога. Тя трябва да излиза от твоето сърце, братко и сестро, защото «Гой прощава всичките ни грехове и изцелява всичките ни болести, Който изкупва от рова живота ни, венчава те с милосърдие и благи милости. Жалостив и милостив е Господ, дълготърпелив и много милостив, не ще изобличава винаги, нито ще държи гняв до века. Не е постъпил с нас според греховете ни, нито е въздал нам според беззаконията ни.» (Псалм 103)

13

СЪВЪРШЕНСТВОТО НА ЛЮБОВТА

"Любовта е резултат на всички съвършенства и сбор на всички добродетели."

Описвайки необозримия облик на любовта и като помним, че "Бог е любов", ние разбира се, не можем да кажем прекалено много или да преувеличим нейните високи достойнства, свойства и качества.

Климент Александрийски запитва: "Кой може да обясни Божествената любов? Кой може да опише напълно нейната сила и красота? Висотата, на която ни повдига Христовата любов нас вярващите, не може да бъде изразена с човешки думи."

Любовта е майка на живота. Ние живеем дотолкова, доколкото любим. Този, който не обича, той и не живее. Нашия живот се осмисля от любовта.

Любовта е предназначена да ни изяви невидимия Бог реален, осъзнаван, явен, видим за нашите сърдечни очи. "Никой никога не е видял Бога, ако ние се обичаме един друг, тогава и Бог пребъдва в нас." "Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога." "Където е любовта там е и Бог. Там където няма любов, там няма Бог." (Йоан. 4, Матей 5 гл.)

Живота на Христа е бил живот на любов, откриващ Бога ясен и разбран, желан и приемлив. Любовта е езикът на небето, който не се нуждае от тълкувание, език, който простите разбират, немите говорят, глухите слушат и слепите виждат.

Живота на Христа е бил изявяване на Бога. Нашия живот трябва да бъде изявяване на Христа. Призванието на християнина не е в това, да разказва за Христа а да показва Христа със своя живот на любов. Защото както Христос е бил образ на

невидимия Бог, така на нас вярващите принадлежи да бъдем "подобни на образа на Неговия Син». (Колосяни 1:15, Римляни 8:29)

Любовта е подобие на Бога, тя е източник на всяко добро, разкрива всяко благо, тя е предверие и предвкушане на рая.

За нас няма нищо по-ценно и приятно в целия свят от това да съзнаваме, че има някой, който лично ни обича. Покажете ми човека, който не люби никой и сам той не е любим на никого, и аз ще ви покажа най-нещастния човек на земята. За съжаление светът е препълнен с такива нещастници, които не вярват в това, че Бог е любов и че Той ги обича. Ако те биха разбрали този безспорен факт те единодушно биха станали да дойдат при Него за прощение и да получат от Него «Ново сърце», «изобилен живот» с изобилна радост, мир и любов. Ако всеки смъртен човек решително може да каже: Аз избирам любовта! Нека любовта Божия изпълва моето сърце, управлява и разпорежда моя живот, ние бихме имали рай на земята. Любовта ни учи да живеем скромно и просто, икономично за себе си и разточително за другите. Любовта принася жертви заради Христа като не дава отчет на себе си за нейната стойност; тя се сражава за истината и не гледа на получените рани; тя се труди и не очаква за себе си заслужена почивка; тя извършва подвизи и не очаква награда и похвала; тя дава живота си за приятелите си и желае това, защото разполага само с един земен живот.

Любовта се издига до недостижими върхове на мъдрост и е способна да навлезе в нейните безкрайни дълбини.

Любовта никога не допуска това, което е негодно на Бога, което е във вреда на себе си и причинява загуба и неприятности на хората. Любовта е прозорлива, мъдра. Тя ни учи разумно да разпределяме часовете на новия ден изпратен от Бога. С нея времето е достатъчно за молитва и за четене на Словото Божие, защото то е съкровищница на мъдростта. Любовта намира време за служение на ближния, защото в това е тайната на нашия успех. Намира време за размишление, защото това е основата на знанието. Намира време за невинни развлечения, защото това е секретът на младостта, чрез нея се намира време за сърдечен смях, защото смехът на любовта е музика за душата.

Любовта стои по-високо от всички изисквания на етиката и морала, по-високо от всяка религия, философия или формално, бездушно богопоклонение.

Нито една добродетел не ви принася толкова благо и не ви донася толкова добро, колкото простата искрена любов.

Любовта е светлина в мрачна нощ, глас в безмълвна пустиня. Любовта държи сърцето свободно от зло, омраза, ненавист; душата от горчиви и недобри чувства; умът от съблазън и грижи; съвестта от нейното осъждане и угризение.

Любовта услажда горчивата чаша на живота. Тя безследно измива от нашата памет най-мрачните картини от миналото; отнема от душите ни всяка тежест; вдига безнадеждно клюмналата глава; просветлява отдавна замъгления поглед и укрепва "отслабналите колене". Тя изравнява неравните, тесни планински пътеки; дава ново направление на живота, разширява нашите стъпки и "помазва нашите глави със свеж елей". (Евреи 12:12, Псалм 23) «Любовта като слънце свети на всичко и нищо не се укрива от нейната топлина.» (Псалм 19:6)

Християнинът е носител на любов и съсъд Божий препълнен с любов.

Мнозина са склонни да се задоволят с някой термини за определяне понятието "любов", като я наричат чувство, настроение и др. Но на чувството не можеш да заповядваш, не можеш насила да го заставиш да люби. Разбира се любовта може и е длъжна да се прояви в чувствата, но тя е повече от каквото и да е чувство.

Нашите чувства са променливи, неустойчиви, непостоянни. Те се обуславят от окръжаващата ни среда, времето, състоянието на здравето, настроението на нашата

душа и т.н. Затова ще бъде погрешно да допуснем, чувствата да управляват нашите постъпки, отношения и решения.

Според учението на Свещеното Писание любовта не е чувство, но принцип, толкова духовен, "съвършен закон", който е определен да бъде доминиращ фактор в живота на всеки новороден отгоре християнин. На този предмет апостол Павел е посветил цялата 13-та глава от Първото послание към Коринтяните. В нея той не се старае да даде на любовта едно или друго теоретично определение, но да причисли нейните качества към способностите и възможностите ни.

"Любовта дълготърпи и е милостива, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не търси своето, не безчинства, не се раздражнява, не мисли зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всички вярва, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не отпада, другите дарби обаче, пророчества ли са, ще се прекратят, езици ли са, ще престанат, знание ли е, ще се прекрати, защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме, но когато дойде съвършеното, това, което частично ще се прекрати...и тъй остават тия трите: вяра, надежда, любов, но най-голяма от тях е любовта."

В Посланието към Колосяните апостол Павел нарича любовта "съвкупност на съвършенство", а в Посланието към Коринтяните ни открива някои от тези съвършенства.

Сега ще преминем към разглеждане на тези съвършенства.

14 ЛЮБОВ И ТЪРПЕНИЕ

"Любовта дълготърпи..."

Любовта не така скоро губи своето търпение. Тя не се възмуцава, не се гневи, не протестира. Любовта се отнася към всичко и към всеки безропотно и снизходително.

Свещеното Писание нарича Бога: "Бог на утешението и търпението..." (Римляни 15 гл.) Само така може да се обясни това, че ние още не сме изтребени. Божието търпение към нас и към цялото човечество се обяснява само с Неговата любов, която дълготърпи. Често хората казват: "Христос не изпълнява своите обещания. Той е казал, че пак ще дойде, а ето изминаха почти двадесет столетия и Него Го няма."

Ако Христос е забавил Своето идване, да съди живите и мъртвите, то е само затова, казва апостол Петър, защото дълготърпи, не желае никой да погине, но всички да дойдат към покаяние.» (2 Петрово 3)

Хората, които задават подобни въпроси не са запознати с характера на Бога. «Не поставиха Тебе пред себе си. Но Господи, Ти си Бог многомилостив и благодатен, дълготърпелив и изобилващ с милост и вяроност.» (Псалм 86:14-15)

Нуждата от търпение е универсална. Затова апостол Павел във всички свои послания, призовава вярващите към търпение. Един има малко търпение, друг още по-малко, а трети никак го няма. «Нужно ви е търпение.» (Евреи 10 гл.) Нужна е любов, която дълготърпи.

Недостатъчно търпение, ето какво причинява караници в семействата, разединение в обществото, духовно боледуване в църквите, а понякога и международни конфликти.

Сам апостол Павел трябваше да има голямо търпение. Нека си спомним само: галатяните клонели към юдаизъм а коринтяните грубо съгрешавали. За евреите апостол Павел е бил "язва за обществото", а за езичниците-"световен смутител", за мъдрите-

"безумен" заради Христа, а за простите-"сметище на света". През целия си живот и навсякъде той имаше работа с врагове, завистници, физически побоища, материални нужди, затвор и вериги... "Бил съм повече в трудове, в тъмници още повече, в бичуваня чрезмерно, много пъти и на смърт." (2 Коринтяни 11 гл.)

Говорейки за своето апостолско призвание апостол Павел посочва своето търпение, като едно ярко доказателство за това призвание: "Наистина признаци на един апостол се показаха между вас с пълно търпение." Затова той може дързостно да заяви: "Във всичко се явяваме като служители Божии, с голямо търпение, в бедствия в нужди, в притеснение, под удари в тъмници, в изгнание, в трудове, злословят ли ни, ние благославяме, гонят ли ни, ние търпим, хулят ли ни, ние се молим... Аз се научих да търпя в глад, всичко мога чрез Този, който ме укрепява... Всичко търпя, заради избраните, ако търпите, то заедно с Него и ще царуваме."

Каква чудна картина -- любящо, задружно щастливо семейство, където всички се грижат един за друг, защитавайки се един друг, служат с любов помежду си.

Разказват за едно голямо патриархално семейство в Китай с няколко женени синове, снахи, деца и внуци а глава на семейството -- стар баща и дядо. В дома царувала тишина, мир, ред, уважение, послушание... «къде се крие тайната на вашето мъдро ръководство на семейството ви?» - запитали гостите старика.

«В търпението», - отговорил стария дядо. Не е ли тази най-святата, светла, радостна и любвеобилна форма, която трябва да виждаме в църквите? Словото Божие ни учи, щото «силните да носят немощите на слабите», да помагаме на духовно слабите, взаимно да си прощаваме, да утешаваме малодушните, да бъдем тихи, кротки, незлобливи, полезни за всички, въздържани, разсъдливи, дълготърпеливи.

Като знае каква важна роля играе търпението в живота на всеки вярващ християнин, апостолът завършва своето послание със следното пожелание: "Господ да управи сърцата ви в Божията любов и в Христовото търпение." (2 Солунци 3 гл.)

Трудно е да се пожелае или произнесе молитва за нещо повече, отколкото за любовта и търпението.

Строго казано, без търпение и без любов, ние нямаме право да се наричаме ученици Христови. Без търпение нямаме право да бъдем апостоли, да свидетелствуваме на другите за живот "в изобилие". Съмнително е без търпение да получим отговор от Бога на нашите молитви. Без търпение ние никога не ще бъдем способни да удържаме победи над негодите и превратностите в живота. Някой удачно отбелязал, че всички хора преминават през страдания, но двойно повече страдат тези, които нямат търпение. "Да управи вашите сърца в Божията любов и в Христовото търпение.» Само любовта, която дълготърпи е способна да ни научи как да се отнасяме към враждуващите с нас хора, осъжденията, неразбиранията, клеветите и оскърбленията. Как да носим слабостите на другите, техните несъвършенства, несправедливости, безропотно да търпим в нужда, обида, нападки и разни неприятности. Да носим кротко възложения ни от Господа кръст. Не каза ли Господ: «С търпение ще спасите душите си...Който устои до край, той ще бъде спасен."

Затова ние се нуждаем от Христовото търпение за да премине нашето човешко търпение, което е много малко, недостатъчно.

Лесно търпим, когато всичките ни зъби са здрави, но много е трудно, когато два или три зъба непрестанно болят. Лесно е да понасяме побой, когато го заслужаваме, «когато ви бият за престъпленията ви, но когато вършите добро и страдате, ако понасят търпеливо, това е угодно пред Бога.» (1 Петрово 2:20)

- Аз достатъчно съм го търпял! Докога съм длъжен още да го търпя? - възмущават се някои.

Търпи го дотогава, докато Христос търпи тебе. Прояви към него Христовото търпение. Спомни си, как и «Неговите братя не са вярвали в Него». Майка Му и братята Му дойдоха да Го вземат, като мислех че Той не е на себе си.

«Много от учениците Му Го оставиха и не ходеха с Него.» Спомни си как Той е търпял началниците, старейшините на народа, членовете на синагогата, членовете на синедриона, Пилат, Ирод, войниците, работниците, отречения Петър, разбягалите се ученици. «Размислете за Тогова, Който издържа такова поругание против Себе си от грешните, за да ви не дотяга и да не ставате малодушни.» (Евреи 12:3) «Облечете се в милосърдие, благодет, смирение, кротост, дълготърпение.» (Колосяни 3:12)

Има една легенда за Авраам и един поклонник на огъня. (Този случай не се потвърждава от Свещеното Писание.) Ние знаем от Библията, че Авраам е бил човек много гостоприемен, приемал е всеки странник. Той е приел и трима непознати, които по-късно се оказват ангели.

Веднъж, като поканил на гости един старик, узнал през време на обяда, че е поклонник на слънцето и тогава му отказал подслон за ношуване. Но в полунощ му се явява ангел и казва: «Аврааме, аз идвам при тебе със скръбна вест! Така казва Господ: Ти постъпи лошо, като отказа ношуването на странника. Аз търпя този старец вече 77 години. Не трябваше ли и ти да го търпиш, макар и една нощ?» Като чул това, Авраам веднага излязъл от шатъра и до съмване търсил старика, но не го намерил. Това е било прекрасен случай да свидетелствува на друговец за любовта Божия.

Известно е, че нетърпеливите хора оправдават своето нетърпение с нервите си, като казват: «Простете ми, аз съм човек с нерви»... но в действителност главната причина е липсата на любов към хората, липсата на търпение. На такива хора, ако вие зададете някакъв неприятен въпрос, ще кипнат веднага.

Нетърпението ни води към осъждане, горести и други отрицателни чувства. Аз познавам един човек, който искрено се стреми към добри дела. Ако е сигурен, че някой действително се нуждае от неговата помощ, за него няма прегради, той постига определената цел и много хора го обичат затова. Но за съжаление, става така, че намиращия се под опека почти винаги се оказва, по негово изказване, «недостоеен за неговите грижи», «неблагодарник, незаслужаващ такава щедра помощ». Този добродетел имаше по природа добро сърце, но нямаше достатъчно търпение, щото да се помири с неговите малки слабости и търпеливо да носи неговите недостатъци. Той беше много активен, но с малко търпелива любов. Без търпение ни една добродетел не може да бъде истинска. Даже любовта без търпение, не е истинска любов. Мъдрия живот се състои в това щото да не бъдем прекомерно вискателни към хората. Нормата нашите взаимоотношения с хората трябва да бъде да разбираме хората, да ги любим, търпим и прощаваме винаги.

В дългия скръбен твой живот
Много среща «грешни» твоя морен взор.
Не клейми ги с укор остър.
Възлюби ги, драги, възлюби ги брат!
С. Я. Надсон

15 ЛЮБОВ И МИЛОСЪРДИЕ

«Благочестивият се изгуби от страната.»

(Михей 7:2)

Какво е милосърдие? Това е милото сърце, което се проявява в дела и подвизи на любовта.

Милосърдие - това е любов в действие. Във всички случаи то е полезно за хората оказали се в някаква беда.

Такова е естеството на любовта - «любовта е милостива».

Според думите на Христа всяко добро дело е милосърдие; да дадеш чаша вода на жадния, да покажеш на загубения пътя, да погледнеш печалното лице на страдалеца и да му се усмихнеш, всичко това е милосърдие.

Милосърдието е едно от най-добрите украшения на християнския живот, но не материални украшения, а духовни, които украсяват християнина постоянно. То се проявява в израза на лицето, милия поглед, приятната усмивка, нежните думи, искрени чувства, оказана помощ и жертвено служение.

Милосърдието охотно и с радост откликва на призивните стенания на страдащите, то смело бърза към тъмнината на злото, неверието и безбожието, бърза към седящия «в мрачната сянка» с ярък факел на човеколюбие.

Доброто сърце винаги е отзивчиво, щедро и самоотвержено. То не щади нито време, нито пари, нито здраве, нито самия себе си. За спасяването на близкия, без да се замисля, рискува живота си.

Срещайки се лице в лице с нуждаещия се милосърдието действа веднага, без отлагане, спомняйки си думите на Св. Писание: "Не въздържай доброто от ония, на които се дължи, когато ти дава ръката да им го направиш. Не казвай на ближния си, иди върни се пак и ще ти дам утре, когато имаш при себе си това, което му се пада." (Притчи 3:27-28)

Милосърдието не само е плод на Св. Дух, но е един от божествените атрибути: "Защото Господ е много жалостив и милостив." (Яков 5:11)

Милосърдието е една от характерните черти на новородения християнин. Божията любов, ако тя действително е «изляна в сърцата ни чрез Святия Дух», непременно ще ни поведе към нещастните и ще прояви милост.

Милосърдието е полезно не само за този към когото се проявява, но и за този, който го проявява. Милосърдието прави сърцето на милостивия блажено, щастливо. Защото така е казано: "Човек милостив твори добро на своята си душа...Който е милостив към бедния той е блажен." Затова Господа ни призовава към милосърдие като казва: "Бъдете милостиви, както вашия Отец е милостив." (Притчи 11, и Лука 6 гл.)

Милосърдието е ръката на любовта, която ние трябва да ползваме постоянно и неуморно. Бог казва: "Всичко каквото твоята ръка може да стори, стори го...Отваряй ръката си на сиромасите, да, простирай ръцете си към немотните." (Еклесиаст 9 гл. Притчи 31:20)

С голямо прискърбие трябва да отбележим, че по много причини на мнозина християни "ръката на милосърдието" бездействува. На едни тази ръка е изсъхнала и не е на своето място, на други е парализирана, ампутирана, атрофирана.

Христос веднъж е срещнал такъв човек в синагогата, където е отишъл да поучава. Ръката е орган на осезанието, но ако тя е суха тя нищо не чувствава, нищо не може да хване. В този смисъл тя може да ни послужи като символ на духовното безчувствие.

Нека отбележим, не двете ръце, а само едната дясна ръка била изгубена, дясната, най-нужната, най-способната излязла от строя. Ръката предназначена за полезно незаменимо служение за себе си и за другите, сега бездейства.

Ръката на нещастника, както виждаме тука, не е била ампутирана, тя изсъхнала и висяла надолу заедно с десния ръкав. Ще кажете: «Каква печална картина?» Картината става още по-печална и трагична, когато духовната ръка на християнина става суха, безчувствена и безразлична към нуждаещите се хора.

Какво жалко зрелище! Всичко на човека е нормално, освен сухата ръка, която не е по силите му да протегне не само с цел за милосърдие, но даже за обикновено приятелско приветствие. «Прощавайте, не ми е възможно на всички да помогна!» - изпяват обикновено хората със изсъхнали ръце и затова на никой не помагат.

Някой индийски факири в знак на някакъв обреч към своя бог, повдигат ръцете си нагоре и ги държат в това състояние дотогава докато се схванат и не могат да се спуснат надолу. Лишени от движение нашите "ръце на милосърдие", го привеждат до духовна атрофия.

Прочее как да се избавим от такава духовна грозота.

Христос заповяда на парализирания: "Простри ръката си." Тази заповед се отнася за всички духовно парализирани ръце. Протегни твоите ръце към своя Бог. Простри ръката си със сълзи на покаяние. Протегни я за помилване и рождение от свише, протегни я за дара на Светия Дух, за любов и всяко милосърдие и ти ще можеш да протегнеш ръката на милосърдието на всички страдащи.

Ние говорим за милосърдие и благотворителност в личния живот, но не помалко сухи се оказват ръцете на нашата общественост.

Концерти, лекции, вечери с благотворителна цел събират достатъчно крупни суми, но какво остава след покриване на всички разходи за тяхното устройване? Н. В. Гогол е писал: «Така се случва щото голяма част от помощта като някаква течност носена на ръце се разплисква по пътя преди да се донесе и нуждаещите виждат само суха ръка, в която няма нищо.» Удивително е, че понякога хората се стараят да показват милосърдие по разни свои съображения и лъжливи мотиви. Един желае с "добри дела" да заслужи за себе си спасение, други с гордост се стараят да създадат репутация на благотворител и т.н. Какво заблуждение! Словото Божие не дава утешение за такива хора, като казва: "Ако раздам целия си имот и тялото си на изгаряне, а любов нямам, за мен от това няма никаква полза."

Словото Божие казва: "Внимавайте да не вършите делата на правдата си пред човеците... "А ти когато правиш милостиня, нека левицата ти не узнае какво прави десницата ти...който проси от тебе, дай му, който иска назаем не му отказвай...правете добро на тези, които ви ненавиждат."

Внимавайте как помагате! Можеш да помогнеш охотно на просяка, но ще бъде ли задоволително ако дадеш както се казва: "По чашка чай", когато бедния се нуждае да плати наема за квартирата или нещо подобно.

Тука ние говорим за несъвършените форми на светската благотворителност. Но справедливостта изисква да добавим, че "по причина на умножаването на беззаконието любовта на мнозина ще охладнее". Охладеното сърце, с отсъствието на любов и сухи ръце, такова е състоянието на много съвременни християни. Страшно е да помислим, че ще доживеем до онова скръбно време, за което пророк Михей казва: "Благочестивия се изгуби от страната."

В света и в Църквата има много протегнати ръце ожидащи физическа помощ, материална и духовна, но какво получават те? Често протегнатите ръце висят във въздуха, даже по-лошо, получават "вместо риба, змия". Нека си спомним стихотворението на М. Ю. Лермонтов:

При дверите на свята обител
Стоял просяк за подаяние.

Бедняк, изсърнал, едва живеещ
От глад, жажда и страдание.
Парче хляб само попросил,
В погледа му се вижда жива мъка,
Но някой си камък поставил
В протегнатата му десница.

След Господната молитва "Отче наш", Христос е казал поразителна притча, в която се виждат три отношения към нуждата на другите: "И каза им: да предположим, че някой от вас има приятел, дойде при него през полунощ и му каже: приятелю, дай ми три хляба назаем, защото мой приятел дойде от път при мене и аз нямам нищо да му предложа; а той отвътре ще му каже в отговор: не ме безпокой, вратата е вече затворена и децата ми заедно с мене са на леглото, не мога да стана и да ти дам.» (Лука 11)

В тази притча ние виждаме три действащи лица, трима приятели: Единия дошъл от път, другия не е предвидил това и нямал нищо да му предложи за ядене, третия имал всичко и не е желал да стане и да даде на приятеля си.

Първият приятел е в чужд дом, втория под чужд прозорец, третият на леглото в своя дом.

Първият приятел, който пристигнал неочаквано, обобщава блуждаещия грешник, човекът, който се нуждае от духовен хляб. Той се отбил от пътя... от какъв път? Словото Божие отговаря: «Всички ние блуждаехме като овце, всеки се върна в своя си път.» Пренебрегвайки Божия път, правия път, святия, тесния, трънения, всеки от нас се подвизава в собствен път.

Случайно се отбил при приятеля си, неочаквано, както понякога хората попадат на богослужение, където се проповядва Словото Божие.

Отбил се в полунощ...Тази полунощ можем да сравним с духовното банкрутиране в своя личен живот и трябвало да помисли за вечността. Тази полунощ може да бъде днешното състояние на света. Хората започват духовно да разбират и се убеждават в това, че състоянието на света е полунощ.

Вторият приятел, който е приел закъснелия, характеризира състоянието на сърцето на духовния християнин. Вратата на неговото сърце винаги са отворени за нуждаещия се, даже и в полунощ. Той не се отклонява да помогне на странника даже под какъвто и да е предлог, настанил закъснелия от път, той бърза към съседа и проси: дай ми назаем, аз ще ти го върна изобилно. При това той проявява поразително знание за нуждите на другите. Той иска назаем три хляба: «Не само с хляб ще живее човек.» Той се нуждае от хляб за тялото, душата и духа: «Аз съм хляба на живота.»

Третият приятел характеризира духовното състояние на плътския вярващ, състояние на духовна летаргия. Христос заповядва: «Идете по целия свят», но тази заповед не се отнася за този, който е на леглото си.

Състоянието на егоизъм: «Аз и моите деца...» Аз и те - в тези два кръга се ограничават неговите грижи и отговорността му се изчерпва.

Състояние на затвореност: «...вратата е вече заключена.»

Състояние на духовно отслабване: «...не мога да стана.»

Състояние на безчувственост: «... не мога да дам.»

И накрая странна молба: «Не ме безпокой.»

Тази своего рода молитва ни се случва да я чуваме едва ли не ежедневно. «Не ме безпокой с твоите духовни въпроси, събрания, беседи, литература, с Библията», молят невярващите хора.

«Не ме безпокой с никакви църковни задължения, отговорни духовни служения, събирания на пари за разни въпиющи нужди на делото Божие», ни молят "християните».

В тези последни времена сърцата на някои дотолкова са закоравели, щото ако сам Христос ги посети и каже: «Ето стоя на вратата и хлопам...» то тогава те биха отговорили отвътре: "Не ме безпокой, вратата е вече заключена и децата са вече на леглото, не мога да стана да ти отворя.»

Колко е жалко, че някои християни не са готови и не очакват Второто пришествие на Христа и са забравили, че «в полунощ се нададе вик: «Младоженецът иде! Излезте да Го посрещнете!»

Словото Божие призовава: «Стани ти, който спиш и възкръсни от мъртвите за да те освети Христос.» Събуди се, приеми от Христа новия поток от сила, нова пълнота на любов и милосърдие, самоотвержено обичай и проявявай милост, докато Той дойде.

Нашата безсмъртна душа трябва да бъде магнитната стрелка, постоянно устремена към небесния полюс. Тази стрелка може да излезе от равновесие, мигновено да се отклони надясно или наляво, но пак отново да се отправи към Божията любов, към източника на всяко милосърдие и състрадание.

В деня на Страшния Съд вечната участ на човека ще се определи от неговото отношение към хората, което безпогрешно определя неговия характер. Милосърдието към страдащите ще се окаже потвърждение на факта: обитава ли Божията любов в сърцето на човека или я е нямало. Било ли е проявеното милосърдие към хората, плод на Св. Дух или резултат от плътски мотиви и съображения.

И така милосърдието и състраданието към хората е поставено в основата на Божественото правосъдие. Ние сме навикнали да класифицираме човечеството на народи, класи, партии, организации и групи. Христос обаче ги разделя в Страшния съд само на две групи: на праведни и нечестиви, на имащи Св. Дух и тези, които Го нямат, тези които проявяват в себе си Христовата любов и тези които не я проявяват.

«И ще се съберат пред Него всичките народи и ще ги отдели едни от други, както пастирът отделя овцете от козите.» Тука на земята всички хора са на едно място. Там Той ще отдели плявата от пшеницата. От думите на Христа праведните ще бъдат удивени, като чуват затова, че те са вършели за Него нещо важно: «...кога Те видяхме гладен и Те нахранихме или жаден и Те напоихме? И кога Те видяхме странник и Те прибрахме или гол и Те облякохме...» Проявяването на състрадание и любов към нещастните те смятали за нещо толкова обикновено и естествено, че дори не са си спомнили. Любовта не помни извършеното добро и не пресмята своите дела подвизи и жертви. На нея ѝ се струва, че тя нищо не е успяла да извърши или е извършила не така както трябва.

Нечестивите напротив ще бъдат крайно поразени от това, че Христос ги счита като "нищо не извършили" за Него. Те с учудване питат: "Кога не сме Ти послужили? Как можа да се случи така, че Ти да не забележиш нашето постоянно служение? Нали ние през целия си живот сме се старали да бъдем честни, акуратни и съблюдавахме празниците, пости и обреди...били сме щедри към бедните, не сме пропускали тържествени служби и т.н.

Особено трудно ще преживеят своето разочарование тези, които са вършили някакво духовно служение и в своите очи са били "велики" хора: Мнозина ще кажат в онзи ден: "Господи, Господи! Не в Твое ли име ние пророкувахме? Не в Твое ли име бесове изгонвахме? Не в Твое ли име много чудеса извършихме? И казвам ви "Аз никога не съм ви познавал, идете си от Мене вие които вършихте беззаконие." (Матей 7 гл.) "Аз никога не съм ви познавал", никога не съм ви видял сред хората, които са се покаявали за греховете си, скърбящи и съкрушени за допуснатите грехове, жадуващи за

помилване, за Святия Дух и обновяване. Вие много сте извършили, но не това, което на Мене е угодно. Вие сте проявили голяма активност, но без любов и милосърдие.

Апостол Павел пише: "Ако има пророческа дарба и зная всичките тайни и имам всякакво знание и ако имам пълна вяра, тъй щото и планини да премествам, а любов нямам нищо не съм." (1 Коринтяни 13 гл.)

Изключително важно е да добавим, че този принцип за съда, който Христос използва е изключен от всички религии в света. Всички други религии обикновено учат, че Бог ще осъди и накаже само тези, които са били ужасни злодеи, безбожници, недостойни хора, но ако ти попаднеш в тяхната категория, няма защо да се боиш. Христос ще съди хората не само за това зло което са вършили, но и за доброто, което те не са извършили.

"...Понеже не сте направили това ни на един от тия най-скромните, нито на Мене сте го направили."-казва Христос на осъдените.

В Царството Божие -- вечното Царство на любовта ще влязат тези, в чиито сърца цари любов Божия и милосърдието Христово.

Такъв е законът на съвършенството, закона на любовта. Този, който е неспособен да прояви милосърдие към другите, сам той не заслужава милост. "И тия ще отидат във вечно наказание, а праведните във вечен живот." (Матей 25гл.)

Такова е Божественото правосъдие.

16

ЛЮБОВ И ЗАВИСТ

"Любовта не завижда."

Какво е това завист?- това е чувство на яд и раздражение, предизвикано от благополучието, превъзходството и успеха на ближния. "Завистникът по причина на чуждото щастие съхне."-казва народна мъдрост.

"Видях всеки труд и всяко сполучливо дело, че поради него човек бива завиждан от ближния си." (Еклесиаст 4:4) -- е казал Соломон. Завистникът когато вижда другия щастлив, сам става нещастен. В очите на завистника успеха на ближния е явно престъпление и успеха на съседа не му дава сън.

От всички пороци и недостатъци на характера, завистта е един от най-скверните, отвратителна и универсална. Тя се порицава от всички, но заедно с това и щателно се прикрива. Това пагубно чувство е крайъгълния камък на светския живот. Спомням си откровеното признание на една дама: «Бях на гости у една позната и като видях в какво охолство живее, след това три нощи не съм спала.»

Поразително е това, че понякога който завижда на човека за неговите духовни постижения затова, че повече люби, дълготърпи, не го оценява справедливо. Завистта се заражда предимно не в сферите на придобиване на добродетели, а в областта на придобиване на материални блага.

Кой от смъртните човеци е свободен от завист? Завистта е свойствена на всички раси, нации, племена и народи. Всички хора до своето обръщение към Христа еднакво потвърждават този страшен недъг. Апостол Павел не веднъж напомня за него на повярвалите юдеи и езичници като казва: "...защото и вие бяхте поробени от разни страсти и удоволствия и като живеехте в злоба и завист, бяхте мразени и се мразехте един други." (Тит 3:3) Уви, завистта прониква даже в сърцето на християнина. Завистта е плод на плътта: "Делата на плътта са известни, те са вражда, злоба, завист..." Затова завистливия християнин е плътски човек, "живеещ не по дух а по плът". Към такъв вид

християни апостол Павел е писал: "Ако във вашите сърца вие имате горчива завист и крамолничество, то не се хвалете и не лъжете против истината", не се хвалете с името на християнин и не лъжете, защото завистта е невинна и може да бъде допусната в живота на християнина, познал истината. «Защото ако между вас има завист, спорове и разногласия, не сте ли плътски? и не по човешки обичаи ли постъпвате?» (1 Коринтяни 3 гл.)

Никой не е застрахован от завистта. Понякога това горчиво чувство се осмелява да свие топло гнездо в сърцето на някои духовни служители. Да си спомним случая с Корей, Датан и Авенир, които завидяха на високото положение и авторитет на Мойсей и Аарон. (Числа 16 гл.)

Първосвещениците и старейшините завидяха на Христа, както е писано: «Защото Пилат знаеше, че първосвещениците сториха това от завист.» Като видяха триумфално влизане на Христа в Ерусалим върху палмови клонки и дрехи и като слушаха възгласите на народа: "Осанна на Давидовия Син", те са си казали: "Виждате ли, нищо не вършим, целия свят отива след Него." (Матей 27 гл., Йоан 12 гл.)

Апостолите също станаха жертва на първосвещениците от завист: "Първосвещеникът и с него всички, които са принадлежали към ереста на садукееите, се изпълнили със завист и като сложили ръце на апостолите, затворили ги в народната тъмница."

Грехът на завистта не върви сам. Подавайки се на този зъл демон, завистникът вече е неспособен да се съпротивлява на другите лоши чувства: осъждане, ненавист, клевета, злословие, жестокост и убийство. От завист Саул горял от гняв против Давид, Аман против Мардохей, завистта убила Юлий Цезар, изпратила на заточение Цицерон и пр.

Когато пламне чувството на завистта, Завистникът черни и хули всички, на които завижда, врагове и приятели. Макар някои от тях, на които завижда, понякога са толкова нещастни, защото по-скоро се нуждаят от състрадание, отколкото от бичуване и разпъване.

Не знам ще направя ли грешка ако кажа, че завистниците са в повечето случаи, строги критикари, горделиви, лениви и глупави. Те завиждат на всички, които със своя разумен живот са ги оставили далеч зад себе си. Някой си е казал, че хора без талант, но с големи претенции, нищо повече не остава да вършат, освен да завиждат и порицават действителните таланти.

Соломон казва: "Бог дава на човека богатство и имущество и слава." Бог знае на кого какво да прати. И ако Бог е дал на един повече разбиране, знание, богатство, власт и слава, то Той има пълно право и съвсем не е задължен да осигури предварително съгласието на завистниците.

Ние трябва веднъж завинаги да признаем, че да завиждаш е грешно. Всяка от десетте заповеди на Мойсей е била предназначена да обуздава човешката завист. Заповедта "не пожелавай" може да се замени с "не завиждай". Не завиждай ако твоя ближен има по-хубава къща, или жена, или слуга и слугиня, или вол, или осел. Не завиждай на всичко това, което има твоя ближен. Не можеш да бъдеш едновременно и завистник и християнин.

За да познаеш тази проста истина, трябва да хвърлиш бегъл поглед върху същността на любовта и характера на завистта. Любовта и завистта са като светлината и тъмнината, несъвместими. Няма нищо по-антагонистично, непримиримо както между любовта и завистта.

Любовта е естествена доброта; завистта -- скрит, замаскиран егоизъм.

Любовта е отгоре, завистта отдолу.

Любовта е "плод на Святия Дух", а завистта е неразпъната греховна плът. (Галатяни 5 гл.)

Любовта е от Бога, а завистта от Сатана.

Любовта е свободна от всяка фалшификация, а завистта е неискрена и лицемерна.

Любовта е откровена, пряма, сериозна, приятна, мъдра, а завистта е винаги престорена, лукава усмивка, лекомислена, пуста и хитра. Любовта е невинна като гълъб, като агне, като ангел, а завистта опасна като демон, като опашката на скорпиона, като зъб на змия, изпълнен със смъртоносна отрова.

Любовта е мирна, доволна и щастлива, а завистта -- недоволна, неспокойна и нещастна.

Любовта е готова за всяко добро дело, а завистта на любимо злодеяние.

От всички човешки чувства завистта е най-отвратителна. Завистта е злокачествена язва за душата. Ако завистта овладее сърцето на вярващия, тя прекъсва неговия бъдещ духовен успех. Затова Свещеното Писание заповядва на новородените вярващи: "И тъй като отхвърлихте всяка злоба, всяка лукавщина, лицемерие, зависти, всяко одумване..." (Петрово 2:1) Това са допуснали те в своя живот преди своето обръщение към Христа.

Ако завистта проникне в Църквата, тя бърже парализира всяка здрава работа и лишава Църквата от духовен успех. "Защото където има завист и крамолничество, там има бъркотия и всякакво лошо нещо...затова не бъдете тщеславни, да се раздражнявате един друг, и един на друг да си завиждате."

Успехът в служението на апостол Павел предизвикал у някои негови сътрудници завист. Ползвайки се от неговото отсъствие, те са решили да надвишат Павел и да помрачат неговите проповеди, но той проявил към тях любов свойствена за неговото великодушие. Намирайки се в Римския затвор, апостол Павел пише: «Одързостени от успеха ми в оковите, станаха по-смели да говорят Божието Слово без страх, някои наистина проповядват Христа дори от завист... Тогава що? Само туй, че по някакъв начин, било престорено или искрено, Христос се проповядва и затова аз се радвам и ще се радвам.» (Филипяни 1)

Къде има избавление от този пагубен порок? Има ли, въобще, духовен балсам да ни изцели от тази мъчителна проказа? Благодарение на Бога! Такъв балсам има -- това е любовта. "Любовта не завижда."

Старозаветния Божий човек пита: "Яростта е жестока, гневът е като наводнение, но кой може да устои пред завистта?" (Притчи 27:4) Любовта устоява, устоява този, който като съблече всяка завист се облече в любовта.

И така нека проверим щателно нашето сърце!

Ще живеем в любовта Христова и не ще даваме място на тази ехидна в нашето сърце, нито в нашите среди, нито в нашите църкви.

По примера на апостол Павел да се научим да проявяваме любов и великодушие. "Успява ли някой, нека се радваме с радостния. Издига ли се някой, нека въздаваме хвала на Бога."

"Защото който има (любов) на него ще се преумножи, а който няма, от него ще се отнеме и това, което има." (Матей 13 гл.)

ЛЮБОВ И ГОРДОСТ

«Любовта не се превъзнася, не се гордее.»

Ние отбелязахме по-горе, че думата «любов» има няколко значения. Същото можем да кажем и за думата «гордост». В ежедневието живот тя може да има различни оттенъци.

Трудно е да се преброи всичко, което е обект на човешката гордост. Хората се гордеят със своята физическа сила, външна красота, с възпитанието, с образованието, с положението в обществото, в църквата, в държавата. Гордеят се със своя произход -- родители и прародители. Родителите се гордеят със своите деца и казват: "Ето вижте нашия син какво може." Хората се гордеят със своето богатство, слава, власт, знания, опит, със своята родина, език и др. Често хората се гордеят даже и с това, с което не трябва да се гордеят, гордеят се със своя разврат, който считат като особена победа и доблест. Хората се гордеят не само с изисканото носене на дрехи, но и с чрезмерната си нищета. Така например, членовете на ордена на бедните монаси са носили не дрехи, а някакви дрипи с много дупки и кръпки от количеството на които съдели за святостта на монаха. Като гледал един такъв монах, Мартин Лутер казал на стоящия до него приятел: "Виж, как през всяка дупка и кръпка на този монах наднича неговата духовна гордост!"

Каква дефиниция да дадем на гордостта? -- гордостта, това е изключителното високо мнение за себе си, и много ниското за другите хора.

"Гордостта е крайно осакатена душа." - казал Йоан Лествичник.

"Природата на човека е фалшива, защото в нея се съединяват крайната духовна бедност с безкрайна гордост." - писал римския писател и мислител Плиний Младши.

Световната литература е богата с най-различни определения, но всички те се свеждат главно до това, че гордостта е порочно чувство, осъдително и крайно унижително: "Дохожда ли гордост, идва и засрамване... Гордостта на човека го засрама, гибелта се предшества от гордостта." - казва Словото Божие. (Притчи 11, 16, 29)

Гордостта открива у човека поразително невежество за самия него. За много от горделивите може да се каже, че те са болни от надменност и обладани от демоните на гордостта. Тях ги дразни и най-малкото превъзходство, похвалата на другите той приема за лично унижение.

Някой си е казал: "Горделиви са тези хора, които желаят да бъдат първи и не могат."

Трудно е да скрием гордостта. Тя се проявява в безочлива наглост и пренебрежително отношение към хората. Горделивият има надменен вид, гледа на всичко от високо, високомерен тон, говор, който само той одобрява, унищожителен поглед, употребява предимно личното местоимение "аз". В неговото поведение и във всичките му маниери личи високомерието и лъжливото съзнание за лъжлива важност и лъжливо превъзходство. Горделивите са жертви лъжливо мнение за себе си. Като се гордеят, те претърпяват трикратно поражение: морално -- изразено в усамотение и озлобление, психическо -- в безплодност, мъка и угнетение на духа; физиологическо -- в разни недъзи.

Същността на гордостта е затваряне на сърцето за Бога и отчуждение от ближния. Такова състояние на сърцето прави от горделивеца -- нещастник. Не познавайки себе си, горделивецът не вижда определеното за него място, а когато не

вижда своето място, правилно да оцениш себе си не можеш, то "самия себе си не радваш". "Който себе си не обича, той е на Бога враг."-казва една народна мъдрост.

Затова апостол Павел дава на вярващите един такъв съвет: "Да не мислим за себе си по-високо отколкото трябва да мисли, но да разсъждава така, щото да мисли скромно, според делът на вярата, която Бог е на всекиго разпределил." (Римляни 12 гл.) "Защото не смеем да считаме или да сравняваме себе си с някой от ония, които препоръчват сами себе си, но те като мерят себе си със себе си, не постъпват разумно." (2 Коринтяни 10:12) Ние сме длъжни винаги да се сравняваме само с Христа. Той е нашия пример. И ние сме призвани да вървим по Неговите стъпки. И ако това е така, то защо ни е тази наша гордост? Можем ли ние да се представим пред Христа с някаква гордост? Христос не се е гордеел. За Него са казвали, че е бил син на дърводелец. Гордеем ли се със своето положение в обществото?

С богатство? - Христос «нямал, глава къде да положи...»

С известност? - «Може ли да излезе нещо добро от Назарет?»

Със своята външност? - "Нямаше в Него вид и приличие.»

Със своята репутация? - "Той е приятел на бирниците и грешниците."

Със своето образование? - "Как Той знае Писанията, като не се е учил?"

С превъзходство? - "Той беше презрян и отхвърлен от хората."

С успех? - "При своите си дойде и своите Му не Го приеха."

Със способности? - "Аз нищо не мога да сторя само от Себе си."

Със силна воля? - "Не търся Своята воля, но волята на Моя Отец."

С красноречие? - Както ме е учил Отец, това говоря."

Със свобода? - "Бил послушен даже до смърт и смърт на кръст."

Надценявайки себе си, горделивия не забелязва това и потвърждава факта, че е духовно сляп, което е скрито от него а открито за Бога. "Понеже ти казваш: богат съм, замогнал съм нямам нужда от нищо и не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромаш, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш и бели дрехи за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий за да помажеш очите си та да виждаш. Ония, които любя Аз ги избличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш." (Откровение 3:17:19)

"Гордост и високомерие Аз ненавиждам." - казва Господ в Притчи 8 гл.

Гордите и високомерните Бог избличава и наказва. Като пример за това може да послужи «богинята на разума», момичето, което се прославило по време на Френската революция. Безбожните революционери в онова време забранили Бога с декрет от комисаря, а храмът на Парижката Света Богородица преименували в "храм на разума". Оперната артистка Тереза Анджелика Обри изпълнила ролята на «богиня на разума» на тържеството в «храма на разума». От Парижката Св. Богородица, горда със своята роля, Тереза била триумфално занесена в Тюлерийския дворец, като живо възплъщение на новото божество, обявено от хората. Това било на 10-ти ноември 1793 г. Но скоро изпълнявайки тази роля втори път, като я свалили с декоративния "облак на славата" на сцената, тя си счупила двата крака и оттогава не е излизала, оставяйки до края на своите дни никому ненужна. В 1924 г. Писателя Иван Бунин, се заинтересувал от съдбата на някогашното "божество". Едва намерил отдавна изоставения гроб, на осакатената жена, забравена от всички. Сбъднало се пророчеството: "И славата им ще се обърне в безславие." (Осия 4 гл.) По някакъв неписан закон от живота на цялото човечество ще остане само възвишеното, доброто и свящото, а глупавото, подлото и злото няма да остави забележима следа. Горделивите създали много шум, обикновено отхождат от световния хоризонт, като не оставят след себе си никакво добро, което да заслужава да се помни. Реката на забвението, като не се съобразява с тяхната мания за величие, ги отнася в океана на вечността.

Гордостта е причина за постоянни злини в света. Библията открива две трагедии: падението на ангелите и грехопадението на нашите прародители. Всемирната история говори за такива случаи, когато цели народи се оказвали под властта на гениални безумци, обзети от манията за величие и бясна гордост.

Гордостта е причина за разлагането и разделянето на семейства. «Домът на надменния ще разори Господ. Устата на глупавия е бич на гордостта»

Гордостта е причина за разногласия и недоразумения в църквата. Божиите чада знаят, че гордостта е разрушителна. Ако надценяваме себе си, всъщност ние какво вършим, приписваме славата не на Божията благодат, която е с нас, а на себе си, така ние отиваме по опасен път. Забравили действието на благодатта, ние се уподобяваме на онези, които решили "да си създадат име", тогава изграждаме не църкви, а Вавилонска кула. Лошият дух не трябва да има място в църквата. Попаднал под влиянието на такъв дух на гордост и първенствуване "Диотреф не приемал... забранявал... изгонвал апостолите и други верни Христови служители." (3 Йоан 9:11)

Защо Бог желае да ни види освободени от гордост? Защото "надменното сърце е мерзост пред Господа." (Притчи 16) Гордостта ни лишава от общение с Бога. Общение с Бога е мислимо само с дух на смирение, с дълбоко съзнание за нашето нищожество и величието и славата Божия: "Защото така казва Всевишния и Превъзвишения, Който обитава вечността, чието име е Святий. Аз обитавам от високо и свято място, още с оногава който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам сърцето на съкрушилите се." (Исая 57:15) "Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат." (Яков 4 гл.) На нас християните подобава смирено да се учим не само пред Бога, но и пред всички човеци. Веднъж запитали един проповедник: "Кой всъщност може да се счита за смирен човек?" Той отговорил: "От многобройните признаци аз ще посоча само един - този който на предизвикателен и интригантски въпрос дава смирен и кротък отговор!"

На въпроса: в какво се състои избавлението от гордостта? Словото Божие отговаря: избавлението е в любовта... «Любовта не се гордее!» Любовта към Бога съставлява върховното начало на нравствеността на света, начало което дава велико значение на любовта към ближния. В любовта към Бога и ближния се заключава най-върховното достойнство на човека, така и гордостта е антипод на всичко това. Гордостта е изопачени чувства на любов и отричане всякакво достойнство.

Любовта пребивава в сърцето и живота на християнина, подобно на кръвообращението в организма на човека, което е източник на всички проявления на тялото. Тя не се появява навън, но е скрита в артериите и вените и се движи, така като че ли не се намира в тялото.

Между любовта и гордостта няма средно положение, гордият не е способен да люби, а този, който люби не е способен да се гордее.

Любовта е в състояние да дава правилна оценка за всеки брат и сестра и да има скромно мнение за себе си. Гордостта надценява себе си и недооценява всички останали.

Любовта никога не подценява. В очите на този, който има любов, всички човеци са ценни, както е прието за тях да се мисли и даже повече от това, което той мисли за себе си. Любовта признава всички достойнства и заслуги на ближните. Гордостта отрича това и гледа само на своите достойнства и заслуги.

Любовта не се надява на себе си, не се доверява на себе си, но във всички и всецяло се оставя в Божиите ръце. Гордостта е самонадеяна самоуверена и самохвална.

Любовта справедливо отрежда на всеки подобаващото му място. Гордостта подчертава, че първото място трябва да принадлежи само на нея и на никой друг.

Любовта въздава слава само на Бога за всичко, каквото е, каквото има и което прави. Гордостта във всичко вижда резултати на своята ловкост, хитрост, разум и сили.

Любовта съзнава и чувства собствената нищожност - гордостта своето превъзходство.

Любовта е учтива, нежна, скромна и съзнателно никого не оскърбява. Гордостта е разпалена, предизвикателна, високомерна и скандална.

Вършейки добро, любовта от никого не очаква, ни благодарност, ни одобрение, нито награди. Гордостта върши всичко за награди, на показ, за аплодисменти.

Любовта е загрижена, жертвува, страда и върши всичко възможно, щото да направи живота по-добър и щастлив за всички. Гордостта е зета само със себе си, търси щастие само за себе си.

Любовта е благотворен балсам за душата, гордостта е склероза на ума и сърцето.

Любовта е запозната с преживяванията на ангелите, гордостта със сатанинското само прелъстяване. Любовта скрива лицето си пред съзнанието за величието и святостта Божия и с трепет се възнася до третото небе. Гордостта без ни най-малък страх, желае да се възвиси над небето, но се изхвърля от Бога до произподнята на ада.

«Любовта не се превъзнася, не се гордее...»

Любовта ни освобождава от гордост, но прави това не без нашето горещо съдействие, «Свободен ще бъде този, в който има сила да се откаже всецяло от своите цели, и в Божията цел всичко свое да вложи.»

18

ЛЮБОВ И БЕЗЧИНСТВО

«Любовта не безобразничи...»

Гръцката дума «безчинство» (асхимонес) вероятно ни на един език не е преведена така точно, както на руски. Нашата дума безчинство има двойко значение: първото - нарушаване на реда, непристойно, безобразие поведение на човека и второто - непризнание на «чина», отрицателно отношение към социалното положение, към чинопочитанието.

Спазването на чина значи да стоиш в рамките на установения обществен ред, да съблюдаваш известна градация на възрастта, общественото положение, знанието, полезността и др.

Да безчинствуваш значи да се отнасяш с презрение към всички установени рамки на поведение, правила и порадки, да изразиш явно неуважение към всички по-възрастни хора от нас или стоящи в някакво отношение по-високо от нас.

Словото Божие ни учи: «Бог не е Бог на безредието, но Бог на реда." (1 Коринтяни 14 гл.) Бог е създал вселената и я подчинил на известни закони. В целия космос се наблюдава строг порядък, форма, подчиненост, връзка, хармония. "Друга е славата на слънцето, друга славата на луната, друга на звездите и звезда от звезда се различава в слава.» (1 Коринтяни 15 гл.) Бог е създал човека и го е подчинил на установен от Него порядък, но грехът дойде в света и наруши този порядък. Безчинството е било причина за грехопадението на ангелите и човека. Ето откъде е безчинството: изродена личност, хаос в ума, извратеност на възгледите, извратеност на волята, разюзданост на характера.

Оттука - предизвикателния, непристоен вид, резкия нагъл тон, неуместни реплики, нахално отношение към по-възрастните и по-високостоящите от тебе.

От това - склонност към интриги, пререкания, сърдене и буйство. Сега, както никога по-рано, много "следват плътските страсти и презират властта, смели и упорити, те не се страхуват да хулят славните същества." (2 Петрово 2:10)

От това - отявлени невежи, които мислят себе си за гении с безсрамно безчинство се стараят да прикрият нововъведения, оригинален морал и други демонически форми на нравствен произвол.

Безчинството и гордостта са духовни близнаци, които с труд различаваме. Това, което се отнася за гордостта, можем да кажем и за безчинството.

Тихон Задонски така характеризира гордостта: "На високопоставените не се покорява, на равните и нисшите не отстъпва. Гордостта е креслива и многословна, слава и похвали за себе си търси, себе си и делата си високо издига, а другите презира и унижава, иска да покаже себе си, безсрамно се хвали. Доброто, което има на себе си преписва, а не на Бога. Хвали се с доброто, което няма. Своите недостатъци се стараят да прикрие. В унижение и презрение да бъде никак не търпи. Увещания, избличения и съвети не приема. В чуждите работи своеволно се меси."

"Любовта не безобразничи." Любовта се отнася към по-високостоящите с уважение. "Отдава на всекиго дължимото: комуто дължи данък, данъка; комуто мито, митото; комуто страх, страха; комуто почит, почитта." Любовта се подчинява на Словото Божие: "Почитай баща си и майка си.", "Всички почитайте, обичайте братството", "Имайте другия по-горен от себе си." (1 Петрово 2 гл., Филипяни 2 гл., Римляни 13 гл.)

Безчинството не понася думата "почитай". То никого не обича, никого не уважава, никого не почита. Някой си е казал: "Неуважение към велики хора по право принадлежи на простациите, и този, който защитава безчинните, сам е такъв."

Истинският християнин може да бъде неграмотен или малко грамотен, но попаднал в каквато и да е среда, той ще бъде най-вежлив и възпитан човек. Любовта ще го научи на правилно поведение във всяко общество. Любовта не допуска в своите думи или действия нещо такова, което да обезслави Господа или да постави под съмнение неговата вяра, искреност и святост. Любовта възвишава и облагородява душата на човека, а безчинството го унижава до невъобразима низина.

Полезно е да упоменем тука още за двата вида безчинства, а именно безчинство, което не знае своето място и безчинство, което се намесва в чужди работи.

Ще се спрем за малко на първото от тях.

Любовта винаги е на своето място. Тя никога не претендира за права, преимущества и привилегии пред ближните, и никога не се стреми да седне "не в своя сан". Любовта не се домогва до чужди длъжности, работа, служба и решително се отказва от предложението да ги заеме.

Любовта е мирна и скромна. Ако тя е талантлива, не се самоизтъква и няма никакво желание да удиви със своите превъзходства.

Ако любовта достигне някаква сполука в живота и с това е обогатила човечеството, тя не търси слава, не очаква признание, не се нуждае от почести.

Ако любовта проникне по-дълбоко в духовния живот, тя не поставя себе си на пиедестал, не издига паметници и не се отделя от братята, с по-малка опитност, с по-малък успех, по-малко духовни.

Ако вие назовете любовта апостол, то и тогава тя ще намери какво да ви отговори: "аз съм най-малка да се нарека апостол" и съм недостойна за това високо име.

Такава е любовта, която знае своето място, не се стреми да заеме чуждо кресло, както това постоянно върши безчинството.

Вторият вид безчинство е това, което се меси в чужди работи.

Има такава поговорка: "Изгаря се този, който бърза да сложи показалеца си в чужда баница." Безчинството обича да се занимава с чужди дела и то до такава степен бива зает с тях, че сам той няма време да се занимава със своите.

Позволете ми да ви приведа един занимателен исторически пример: Придворна дама, която имала достъп при крал Фридрих Велики, му се оплакала от своя мъж:

- Ваше Височество, - казала тя, - моят мъж се отнася много лошо с мене!

- Това не е моя работа! - отговорил той.

- Да, но той също и за Вас лошо се отзовава, Ваше Величество! - продължавала обидената.

- Ах, това? Но това извинявай, не е твоя работа. - спокойно отговорил краля.

- Да Ваше Величество, но ако помислите с това той може да навреди на себе си, на собствената си кариера! - не се успокоила просителката.

- А това е вече негова лична работа. - спокойно отговорил Фридрих, и с това аудиенцията завършила.

Безчинните, бидейки във всяко отношение невежи, едновременно всичко знаят, всички учат, всичко могат, за всичко се борят, всичко критикуват, даже в случай на провал, обвиняват другите за него.

Многовековния житейски опит установил, че няма нищо по-позорно за човека вместо да си гледа своите работи, да се бърка в чуждите.

Като срещнем на нашия път хора с подобни тенденции, ние не трябва да им позволяваме да се пъкват в нашите дела в семейния и личен живот. "Вие как сте съумели да натрупате такова огромно имущество?" - запитали един богатяш.

- Половината от моето състояние аз спечелих като не разрешавах на никого да се меси в моите работи, а втората половина като сам аз не съм се месил в работите на другите. - отговорил мъдро той.

За безполезността и пагубните последствия от такова вмешателство е излишно да се говори защото те са очевидни:

Каква полза от труда,
Като простия не в своите дела се вплита,
И да поправи труда на учения се заема?
И. А. Крылов

Любим метод на вмешателство в чужди работи, който използва безчинния, това е неговия нежелан и натрапчив съвет. Главното е, че безчинния предлага своя съвет на друг като задължителен, който трябва да се изпълни. Своето мнение той дава като строго проверен факт и свое решение, като неизменен закон. Като дава своите съвети, безчинния ги изказва в заповедно наклонение.

Бъдете особено разсъдливи и помнете, че този, който щедро раздава непоискани съвети, сам той се нуждае от такива.

Досега ние разглеждахме безчинството в светското общество, обаче, трябва с печал да добавим, че порокът безчинство се среща и в много християнски църкви. Ние с вас живеем в предсказани от Бога "тежки времена", когато зли човеци и измамници ще преуспяват в злото, като водят в заблуждение и сами се заблуждават. (2 Тимотей 3 гл.) Затова, безчинството е духовно бедствие, бич на съвременното християнство.

Причината за това е, че в църквите са проникнали много хора, съзнателно невярващи. Те са дошли в църквите и са станали пълноправни членове не по лично убеждение и опита на новородението свихе, а по наследство. Мнозина от ранно детство са в църквата защото техните родители, деди и прадеди са принадлежали към тази църква, но защо са там и те самите не знаят. Задоволяват се с обредната страна на

църковното служение, но съвсем малко знаят за личното общение с Бога, за християнското освещение, промяна на сърцето, характера и всекидневния обновен живот.

В първите дни на християнството било възприето да се разбира, че нормалния живот на християнската община зависи от правилното взаимоотношение на всички членове на църквата с Бога, пастира и един с други. Там, където тези нормални взаимоотношения се нарушават или никак не съществуват, там на сцената излизат люти "вълци в овчи кожи, които не щадят стадото". (Деяния 20 гл.)

Словото Божие повелява: "Бъдете послушни на вашите наставници и покорявайте им се." Но колко малко в наше време членовете на църквата знаят, какво значи църковна дисциплина, уважение към пастира, покорност, послушание на него във всички дейности на църквата? Или какво значи пастирско ръководство въобще, за което пастирът е избран от Бога, поради което е избран и упълномощен от църквата? Рядко има църкви, където членовете съзнават и чувстват, че на всеки от тях лежи възложената своя обязаност от Бога да се подчинява на ръководството и авторитета на пастира, който координира и обединява служението и дейностите в църквата.

Попитали един пастир: "Колко члена има вашата църква?" "Сто и двадесет" - отговорил той. "А колко от тях са активни". «Всички са активни, - казал той и добавил - но има разни видове активност: едни усърдно помагат в моето служение и ценят делото Божие повече от всичко в света, а други не съдействуват, а ми противодействуват, вредят на служението в църквата и всячески тормозят цялото Божие дело.» Това са плътски, недуховни активисти «суетни» «търсещи своето», «безчинствуващи», не признаващи църковната дисциплина и ред, неспособни на съвместна, планова, методична духовна работа в църква.

Лошо, много лошо, когато в църква пастирът не «показва пример на стадото», а диотрефствува, «господствува над Божието наследство, но несравнимо по-лошо е когато в църквата безконтролно властва някакъв безчинен ръководител или църковен комитет, състоящ се от такова ръководство. Те гледат на пастира като на подвластен църковен чиновник, задължен да се подчинява във всичко.

Разбира се този тип духовно узурпаторство и анархия е много опасно явление и съвсем не ново. Като прочитаме внимателно посланията на апостолите, ние се убеждаваме в това, че безчинството води своето начало от дълбока древност. Апостол Павел, претърпял много от безчинните, пише: «Заръчваме ви още братя в името на нашия Господ Исус Христос, да страните от всеки брат, който се обхожда безчинно, а не по преданието, което сте приели от нас... Уверени сме в Господа за вас, че вършите и ще вършите това, което ви заповядваме. Понеже вие сами знаете, как трябва да ни подражавате, защото ние не се обхождаме безчинно между вас. Но такива ги увещаваме в името на Господа Исуса Христа, да работят тихо и да ядат своя си хляб... И така молете се, щото да се избавите от безпорядъчни и лукави хора, защото не във всички има вяра.» (2 Солунци 3 гл.)

Христовата армия е най-дисциплинираната в света. Във всички други армии проявлението на всяко безчинство се разглежда като нарушаване на военната дисциплина и подлежи на военен съд и строго се наказва. Безчинстващите в Христовата армия носят не по-малка отговорност пред Божия съд. Ето защо апостол Павел предлага преди всичко пред църквата: «молете се за безчинните», още «увещавайте ги», «убеждавайте ги» и ако тези мерки останат напразни, «странете от всеки брат, който постъпва безчинно, но ако и това не довежда провинения към покаяние и исправление, тогава «отстранете извращения от помежду вас.» (1 Коринтяни 5 гл.) Човек, който е заразен с безчинство не може да има място в църквата. Военен, който не признава началство, ни власт, нито командир, може ли да бъде търпян в армията?

Нека проверим себе си! Съдействуваме ли ние за успеха на делото Божие или му противодействуваме?

Управляваме ли се от закона на любовта, която не безчинства или не обръщайки внимание на него продължаваме по същия път.

А завършвайки своето земно странствуване, можем ли да кажем: «Боже! Благодаря Ти, че Ти си ми отворил своевременно духовните очи и през целия живот си ми помагал.» да се подвизавам в добрия подвиг на вярата...като се държа за вечния живот...да преуспявам в правдата, благочестието, любовта? Или сме длъжни със скръб в душата да признаем, че живота ни е преминал без любов, празен, пуст:

Аз дълбоко себе си презирам,
Че любов през моя век, към никого нямах.
Н. А. Некрасов

19 ЛЮБОВТА И ТЪРСЕНЕ НА СВОЕТО

"Любовта не търси своето..."

Човекът е същество търсещо, мислещо, разумно, волево, духовно, той се вълнува от множество нужди, запитвания, проблеми, желаниа и стремежи.

Търсенията на човека са безконечни. От люлката до гроба човек остава в състояние на непрекъснато търсене за да задоволи своите физически, душевни и духовни нужди, временни и вечни, които в нашия живот никога напълно не могат да бъдат удовлетворени.

Бог, който е създал човека и който знае всичките нужди на човека, не забранява да търси той удовлетворение им, напротив, Бог поощрява това търсене като казва: "Търсете и ще намерите ... всеки, който търси ще намери."

Бог очаква ние да потърсим първо Него. Словото Божие подбужда нас към това, като казва: «Търсете Неговото лице всякога...», «Защото благ е Господ към тези, които се надяват на Него, към душата, която Го търси...» «Този, който търси Господа няма да се лиши от никакво добро...» (Псалм 25 и 32)

Бог желае, щото ние да търсим само Този, който има пряко отношение към нашата душа и вечната ѝ участ и обещава да се погрижи за нашите лични дела. «Първом търсете Божието Царство и всичко друго ще ви се прибави.»

Бог не иска от вярващия, той да не мисли за земните работи и собствени интереси, но Той очаква ние в никакъв случай да не сме изключително ангажирани с тях и да не мислим за ближния или да действуваме в ущърб на неговите интереси.

Апостол Павел срещал и такива случаи и затова пише: «Никой да не търси своята лична полза, но всеки ползата на другото... Както и аз угаждам на всички във всичко, като търся, не своята полза, но ползата на мнозината, за да се спасят."

Господ ни заповядва да любим ближния, както себе си, а това означава, да търсим за ближния, това което търсим за себе си.

Нашите търсения се разделят на три направления: да търсим Божието, да търсим своето и да търсим ползата на ближния. Но скръбно е когато търсим само нашето. Тази скръб изпълва сърцето на апостол Павел в Римския затвор: "Всички търсят своето, а не това което е угодно на Исуса Христа." (Филипяни 2 гл.)

Христос не е търсил своето, напротив, Неговите търсения винаги са били насочени за доброто на другите. Той не се е грижил за това «къде глава да преклони», но «Той дойде да потърси погиналото».

Грехопадението отчасти се изразява в това, че човек създаден от Бога и предназначен да живее чрез Него и за Него, започнал живота си за самия себе си, търсещ не Божието, а своето.

Всъщност се получава така, че този, който търси своето, обикновено не намира и Божието и своето. А този, който търси Божието намира и Божието и своето. «Потърси щастие за другите, и ти ще намериш и своето собствено щастие.» - казва народната мъдрост.

Нищо не разкрива така тайните на душата, както търсенето на своето. В този смисъл и известно на всички изречение, може да добие следния ви «Каж ми какво търсиш и аз ще ти кажа, кой си.»

Погледнете човека, който люби Бога и търси Божията воля, успеха на делото Божие и благоденствието на ближния. Такъв човек поставя по-високо от своите проблеми Божиите, за него те са на първо място. Наблюдавайки него и неговите действия, вие ще се убедите лично в проявлението на Божията любов.

Погледнете сега човека, който търси своето. В името на своите цели, той е способен да отиде до крайности. Той е готов даже да премести земята от нейната орбита, да причини хаос във вселената, да снесе Бога от Неговия Престол. В това се вижда проявлението на Дявола, Който търси своето в ущърб на Бога и на хората, на миросъзданието и всички твари в поднебесната. Любовта никога не е способна на подобно нещо. "Любовта не търси своето."

В живота всичко, което се върши без любов, произлиза от завист, тщеславие, алчност, болни амбиции и всякакви слепи и глупави импулси, които довеждат до неизбежни разочарования, недоразумения, сръдни, смут и затруднения.

Веднъж влязох в ролята на миротворец. Две мили дами пенсионерки, приятелки от детинство се срещнали след полувековна раздяла и решили да живеят заедно. И както обикновено става, някоя, за нещо си се обидила. В моето присъствие обидената, без да взема под внимание искрените извинения на обидилата, побърза рязко да изброи всички нейни недостатъци и накрая със сълзи възкликна: "Още от първия ден, когато ти влезе в стаята ми, аз вече видях, че няма да имам никаква полза от тебе." Тази заключителна фраза криеше всичко, което беше в душата ѝ. Тя показа, че в основата на мнимата дружба не са били взаимните приятелски чувства и любов, а търсене на лична изгода.

Търсене на своето, ето един от най-мощните фактори в човешкия живот. В света има не малко хора, които с всяко ново запознанство се стараят да открият и определят до каква степен то може да бъде използвано от тях.

Съвършено иначе подхожда към този въпрос любовта. Тя мисли за това не как да използва новото запознаване, а как да бъде полезна за него.

За съжаление личното угаждане има неотразимо влияние във всички светски взаимоотношения и решения. Всичко, което мирише на полза за нас, ние го считаме за справедливо, разумно и логично, а всичко противоречащо на угодата, даже най-благородното и свято, представлява нелепо, нецелесъобразно и ненужно. Прав е бил този, който е казал: «Човек, който търси своето, извлича полза не само от своето нечестие и несправедливост, но даже от честността и справедливостта на този, с когото има работа.»

Впрочем каква трагедия е за човека, който е отдавал всички свои сили и целия свой живот за «търсене на своето», а в края на земния си път се убеждава в това, че това «свое» в него, никога не е било и го няма. От всичко това, което той е придобил,

натрупал и на каквото е отдал себе си не може да назове "свое собствено", освен своята душа. Защото собственост на цялото негово имущество е Господ, а сам той само «неверен управител», отговорник на Небесния Господар.

Блажен е човекът, който помни, че това, което има не е било пари, къщи, земя и всякакви съкровища и накрая се свежда до това, че човек има само един костюм, един ковчег и един беден гроб.

Блажен е човекът, който търси "горното" и с любовта си събира за себе си "съкровища неповяхващи на небесата". Блажен е този, който е издълбал своето име в сърцата на хората, а не на богатия, но студен гробищен мрамор.

Живот свободен от търсене на своето е живот самоотвержен, свят, предизвикващ общо уважение. Всички ценят любвеобилните, прями, откровени и честни хора.

Живота на вярващия протичащ в любовта Христова, е неотразимо очарователен. Такъв живот отразява от себе си неземна красота, трогва сърцата и разпространява около себе си небесно благоухание.

Човек преизпълнен с любов към хората е подобен на плодно дърво, което принася приятни и полезни плодове, но не на себе си, а на всекиго, който желае да протегне ръка и да се възползва от него.

Истинския християнин живее за това, щото да облекчи непосилния товар на другите хора. Затова да живееш без Христовата любов в сърцето си е немислимо за християнина, както е немислимо да се свири на цигулка без струни.

Търсенето на своето скъсва в душата ни струните на любовта и прави нашия живот нерадостен, без цел и безплоден, а всички наши жертвоприношение на Бога осквернени и неугодни. На Бога са угодни такива жертви, при които ние отдаваме частица от самите нас.

Най-богатите дарове принесени на Бога чрез участието на нашите сърца, са подобни на жертвоприношението на Каин. Търсейки ползата за другите, ние сме длъжни да делим с тях малкото, което ни праща Господ.

Способни ли сме на това?

Борис Годунов при възцаряването си е казал че той би желал да подели с всеки беден последната риза и в същото време несъзнателно с ръката си хванал яката на своята рубашка покрита с бисери. Бедните хора се нуждаят не от нашите добри пориви и от гръмки и празни декларации, а от скромните и обикновени проявления на Христовата любов, която изпълва сърцето на истинския християнин.

Търсещият своето човек е затворен в себе си, изолиран, интересуващ се само от себе си. На него са чужди бедата, скръбта, нуждата, опасността, гибелта. Затова не е чудно, ако на вика: «Пожар!» в големите аудитории загиват стотици души, които се хвърлят към изхода, като мислят само за своето спасение, пренебрегвайки съдбата на всички останали. Любовта, която не търси своето, дава живота си за другите.

Духовния живот на църквата се укрепва във взаимната любов и взаимната пожертвувателност и се парализира от взаимното търсене на своето. Човек обладан от любов живее дълго и щастливо, а този, който търси своето живее жалък и паднал живот.

Човек се цени според широтата на душата си дълбочината на сърцето, святите размишления, чистотата на характера, възвишените търсения, способността да се жертва и обилната любов.

Някой си е казал: "Само този е наистина велик, който има велика любов."

И действително да живееш за интересите на другите и за тях да жертваш себе си - ето висшата степен на любовта и уподобяване на Бога.

Христос призовава към такова християнство.

Желаеш ли да бъдеш такъв християнин?

Иди при унижените,
Иди при обидените -
По техните стъпки.
Където трудно се диша,
Където печал се чува, -
Бъди там първи!
Н. А. Некрасов

20 ЛЮБОВ И РАЗДРАЗНЕНИЕ

«Любовта не се раздражнява...»

Раздразнителност - това е чувство на силно недоволство, обида явно изразена, злоба излизаща от сърцето, искра на сприхавост, способна да възпламени неугасим душевен пожар, внезапно кратковременно умопобъркване.

Раздразнителност - едно от многото проявления на гнева. Разпаленост, избухливост, лошотия, злоба, негодувание, вилнеене, неукротимост, ярост, беснееене - това са все плодове на гнева.

Едновременно гневът и всички негови плодове и проявления се явяват и "плодове на плътта". Плодове на плътта Свещеното Писание назовава всичко, което излиза не от Святия Дух, а от падналата греховна природа на човека. (Галатяни 5 гл.)

Тук е уместно да напомним, че Св. Писание различава два вида гняв: гняв Божий и гняв човешки. Разликата между човешкия гняв и Божия гняв е много голяма и очевидна.

Гневът Божий е абсолютно свят, не съучастник на злото, винаги безпристрастен и никога не излиза от рамките на Божията любов, истинен и справедлив, което не можем да кажем за човешкия гняв.

Човешкия гняв може да бъде предизвикан от уязвено самолюбие, търсене на своето, гордост, провалени планове, неосъществени цели, плътски амбиции или от несъвършенството и грешките на другите хора.

Гневът Божий може да дойде като следствие от нарушаване на Божията воля, допуснат грях: «И пламна Божия гняв към Израила...», «Приближава се Божия гняв...», «Господ е страшен в гнева си...», «Бягайте от идващия гняв...» - казва Словото Божие.

Гневът на човека, напротив, може да бъде причинен не от нарушаване на Божията воля, но от нашата собствена воля, за която не можем да кажем, че съвпада с Божията. Има много хора гневливи, сприхави, предирчиви, такива, които натякват. Те се раздражняват в семейството, обществото, на работата, винаги и навсякъде. В такива хора сприхавост и раздразнение се предизвикват по тяхно желание и с това нарушават Божията воля: "Глупавият е раздразнителен и самонадеян. В търпеливия човек има голямо благоразумие, а който лесно се пали възвишава безумие." (Притчи 14:29)

Божия гняв не може да бъде продукт на егоизъм, както това обикновено се случва с човешкия гняв. Бог не може да се гневи заради самия себе си, защото това ще бъде противно на Неговата Божествена същност. Бог се гневи, като преследва интересите на цялото човечество, включително и интересите на този, на когото Той се гневи.

Гневът Божий е предназначен да пресече растящото беззаконие в света, за изкореняване злото и нечестието. "Те отхвърлиха закона на Господа Саваота и са презрели Словото на Святия Израелев; затова се разгорещи Господния гняв!" - предупредява пророкът.

Гневът Божий се променя в Божия милост и престава ако човек се покае и престане да съгрешава. "Аз отлагам злото, което намислих да му сторя." (Еремия 17 гл.)

Бог бидейки същество абсолютно съвършено, като излива «яростта на гнева си на народите», има за това справедливо основание и затова е лишен и от най-малката възможност да греши, тогава когато човекът се гневи постоянно и стои пред тази страшна опасност.

«Човешкият гняв не твори правдата Божия (Яков 1 гл.) Затова, най-добре е за нас никога да не се гневим и раздражняваме, защото с това поемаме голяма отговорност пред Бога. Христос затова казва: "Вие сте чули какво е казано от старите: не убивай, защото който убива подлежи на съд, - а аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брата си, е човекоубиец.» (Матей 5 гл., 1 Йоан 3 гл.)

«Който се гневи напразно...» Използвайки думата напразно, хората са склонни да оправдават с нея своя човешки гняв, за който лесно се намира основание. Но Словото Божие нарича всеки човешки гняв не полезен, ако той не е предизвикан от "ревност за Божия дом" или от негодувание против греха, проникнал в Църквата. Всяко проявление на гняв предизвикан от лични мотиви, освен нарушаването на Божията воля или презиране на славата Божия, е грешно, осъдително и напразно.

За съжаление гневът "напразен" е гняв безполезен, но всякога опасен за нас и болезнен за другите. Затова е казано: "Бъдете бавни в гневенето и бавни в говоренето", "да не бъде духът ти бърз да се гневи, защото гневът завладява сърцето на глупавия." (Яков 1 гл., Еклесиаст 7 гл.)

"Любовта не се раздражнява..."Любовта не бърза да се гневи, не подканва за резки отговори, не се страхува от дълги паузи и знае истинската цел на своето мълчание. Любовта контролира своите чувства и е силна в самообладанието. На най-оскъбнителния въпрос любовта дава кратък отговор. Трудно е да я изкара някой от обичайните релси и от присъщото ѝ духовно състояние и равновесие.

Любовта може да се сравни с голяма тенджерка, която не може така лесно и скоро да заври а раздразнителния човек с малка тенджерка. И оттука поговорката: «Малкият чайник скоро завира.»

Раздразнителността - един от най-разрушителните пороци, често превръща великите хора на малки «чайници» и нищожни «тенджерки».

Да има в семейството раздразнителен мъж или жена - ето това е непрекъсната драма, и постоянно душевно терзание.

Да имаш раздразнителен съсед, роднина, съработник или приятел, значи всяка минута да си готов на някакви сюрпризи и неочаквани действия.

Грижейки се за хора, които още не потвърждават такъв вид злина, Словото Божие съветва: "Не свързвай приятелство с ядовит човек и не ходи с гневлив човек, да не би да научиш пътищата му и да приготвиш примка за душата си." (Притчи 22:24-25)

Бедата е там, че раздразнителността не се прехвърля като пожар на други хора: "Избухливия човек възбужда раздор." - казва Словото Божие. Избухливия запалва пламък в окръжаващите и тогава пламъка на гнева се удесеторява. Бясното куче, ухапвайки здравите хора, ги превръща на бесни.

Избухливия човек би трябвало да знае, че да се гневи е опасно. Гневът обикновено започва с раздразнителност и нееднократно завършва с криминално дело, углавен процес и обесване. Иван Грозни не мислил и не искал да убие сина си, но в

пристъп на гняв го убил. Всемирната история е пълна с такива примери. Да се раздразняваш е опасно. Любовта не се раздразнява, тя е вън от тези опасности.

Раздразнението е много старо. Още 400 г. преди Хр., първия учен медик Хипократ, заявил, че страхът, гневът и ненавистта са подобни на отрова в кръвта на човека.

Психофизиологията изучаваща връзката между психичните явления и физиологичните процеси, установила, че отровата за която, говори бащата на медицината Хипократ е способна да причини язва, артрит и други болести. От това следва, че няма по-голямо зло, което да ни причини противника от това, което сами си причиняваме с нашето раздразнение и ненавист. Така, че: Злия човек, като се разгневи вреди на другите, но още повече на себе си.

Гневът, както нищо друго се отразява на нашето сърце, мозък, системата на кръвообръщението, нервната система, системата на храносмилането и въобще на целия организъм.

Учените извършили такъв опит: В отделна стая поставили котка, където тя спокойно смилала изядената наскоро храна под рентгенови лъчи. След това в същата стая внезапно пуснали куче. Изплашената котка скачала по столовете и масата и настръхнала съскала. Сърцето ѝ усилено биело и смилането храната за доста време се преустановило. Не става ли същото в организма на разгневения човек?

Не по-малко пагубно гневът се отразява и на нашето душевно разположение. Сприхавостта никога не се съпровожда с радости, гневливостта не донася щастие. Раздразнението нарушава вътрешния мир и лишава семейството от съгласие и хармония. Гневът е като буря в морето, докато не се успокои, много от пасажерите заболяват и са принудени да лежат в кабините.

При това гневът има свойството да деформира човека външно и вътрешно. Гласът на разгневения става с метален оттенък и повишен; изгледът е лош, зверски; лицето в началото е червено а след това става бледо и променливо; ръцете треперят, жестовите резки; езикът - «запален от ада»; думите са като отровно жило на оса, пчела или стършел, забиващи се в самото сърце на нещастната жертва. Раздразнения човек е жалко зрелище. Подобно на епилептика, той принуждава тези, които го окръжават да го съжаляват, вместо да го осъждат. Той обаче не заслужава състрадание, защото се отказва от правилното изцеление, предпочита плътски живот, разпуснатост и разюзданост.

В много случаи обикновено наглед избухване така овладява гневливия, че независимо от волята му преминава в ярост и бяс. Той става способен да чупи мебели, да хвърля вещи, започва да се бие и губи всякакъв контрол над себе си.

Казват, че в наше време няма бесни, някога е имало а сега вече няма. А какво е това, ако не най-обикновено бесуване, неудържим демон на гнева, злоба и ненавист?

Да се гневиш е не само вредно и опасно, но и грешно за тези, които са приели Христа и Го следват, взели своя кръст, Словото Божие повелява: «Но сега отхвърлете и вие всичко това; гняв, ярост, злоба, хулене, срамотно говорене от устата си, понеже сте съблекли вече вехтия човек с делата му и сте се облекли в новия." (Колосяни 3:8-9) Понеже всеки, който не е отхвърлил «плодовете на плътта» и продължава да се гневи или да се раздразнява, живее съзнателно в греха.

Гневът е забранен от Бога, така както е забранено сквернословие, лъжата, кражбата и прелюбодейството. Христовата любов е противоположна и несъответстваща на гнева, и всичко онова, което е несъвместимо с характера на Христа и високото звание на християнина.

Любовта не се раздражнява, защото тя е винаги снисходителна към несъвършенствата на другите хора и много строга към себе си. Пред случайни грешки на братя или сестри, любовта застава с два пръста на устата.

Съвършено иначе постъпва в подобни случаи плътския християнин. Забравяйки своите грешки, той се възмущава от тези, които не се подават на поправление. Подобна ревност само нервира новите вярващи, които с право питат: «Защо ти така безпощадно бичуваш нашите грешки, изискваш от нас "които куцаме", да ходим правилно, когато сам ти "куцаш"?"

Накрая ще напомним още за едно ценно указание на Словото Божие, което се отнася за раздражението: «Гневете се без да съгрешавате, слънцето ви да не зайде в разгневяването ви и не давайте място на дявола.» (Ефесяни 4 гл.)

Правило трябва да бъде новородения християнин да не се гневи и да не съгрешава. Понеже «пребиваващия в него, не съгрешава...» «Всеки роден от Бога не върши грях, но родения от Бога пази себе си, и лукавия не се докосва до него.» (1 Йоан 3 гл.)

Но вземайки под внимание този факт, че даже родения от Бога не е останал безгрешен и не е лишен от гняв, Словото Божие предвижда случайно допускане, несъзнателно на грях. Но дава възможност за покаяние, чрез ходатайството на Исуса Христа и Божието прощение "Дечица мои, това ви пиша, за да не сгрешите, но ако сгрешите някой имаме Ходатай при Отца, Исуса Христа, праведния. Той е умилостивление за нашите грехове." (1 Йоан 2)

Човек, който се гневи, винаги ли може да избегне греха? Опасността от такъв грях е в това, че човек се гневи не на допуснатия грях, а на това, кой е допуснал греха. Угрозата от греха още е в това, че като се гневим ние "даваме място на дявола" и с това огорчаваме Святия Дух.

"Гневете се без да съгрешавате!" Ако гневът е в сърцето ви и внезапно се разпали, запечатай веднага устата си. "Въздържай езика си от зло и устните си от лъжливо говорене. Нека пламъка на гнева не се изяви навън." "Защото ние в много неща грешим, особено със своя език." (Яков 3 гл. Псалм 33)

Разгневявайки се ние като че ли разрешаваме на Сатана да седне на кормилото и да управлява нашия език, чувствата ни и поведението. Ние доброволно връчваме себе си в ръцете на този, който търси само удобен случай щото да погуби нашия дух, душа и тяло.

«Слънцето да не залезе във вашето разгневяване.» заповядва нашия Господ. Защо сме длъжни да се освободим от гнева до залязването на слънцето? По същата причина, поради която човек погълнал отрова трябва веднага да вземе противоотрова, както избухналият внезапно пожар трябва веднага да се залее с вода.

Гняв, случайно проникнал в сърцето, не бива да остава в него дълго, иначе той преминава в ненавист, а този който "ненавижда брата си е човекоубиец".

Ние трябва да се освобождаваме от гнева до залязването на слънцето още и затова, че 12 часа са напълно достатъчни затова, щото да осъзнаем допуснатия в нас грях, да се разкаем за греха и се примирим с противника.

При това заслужава ли си да пазим гнева в себе си за през нощта и заради него да жертваме своя сън и да страдаме през цялата нощ? Словото Божие дава такъв съвет: "Размишлявайте в сърцата си, на леглата си и мълчете." (Псалм 4:4)

Внимателно вникнете по-дълбоко във всичко това, което е послужило за повод на гнева и още веднъж ще се убедите колко суетно е това. Освен това със залязването на слънцето денят завършва. Кой от смъртните човеци е уверен в това, че ще види още веднъж изгряването на слънцето? Умирайки през нощта не е изповядал греха си и не се е помирил с ближния - на кого не е страшно да умре в подобно състояние и да се

представи пред Бога с раздражено сърце? Нашия гняв, пламнал към хората, може да произведе справедливия гняв на Бога към нас.

«Любовта не се раздражнява...» Тя се въздържа от всичко това, което би могло да огорчи Господа или да Го обезслави.

Нека следователно молитвата на всеки от нас да бъде: Боже, не давай лошите чувства да обезсилят моята душа. Не допускай, щото аз да подчиня себе си на самохвалството, да се унижавам в лъжи, да се опозоря с гордост, да се оскверня в грях, да не отслабва вярата ми. Научи ме винаги да побеждавам всички притеснения и проявления на моята не напълно разпъната плът. Помогни ми да ходя пред Твоето лице със смирено, радостно, благодарно и предано сърце. Нека на целия ми живот и служение лежи печата на святост, сериозност, омиротвореност и свършена покорност пред Тебе. Защото аз жадувам да живея със същата Христова любов, която «не се раздражнява».

21

ЛЮБОВ И МИСЛЕНЕ

«Любовта не мисли зло.»

Мисленето е дар Божий - изключителна способност на човека да размишлява, да разсъждава, да анализира, да съпоставя явленията, да прави изводи, да пристъпа към умозаклучения, да предприема решения.

«Способността да мислиш с първата принадлежност и достойнство на разумните същества.» - е казал Белински.

«В какво се състои величието на човека, ако не в мисленето?» - пита Пушкин.

Разумното мислене и осмисленото възприятие на окръжаващата ни действителност е това, което ни различава от всички други земни същества.

Главният мозък е орган на нашето мислене, но не всички мисли са продукт на ума. Учените казват, че повечето мисли се зараждат в сърцето, подчинявайки на себе си нашия ум. Но се случва и така, че мисълта се заражда в мозъка и подчинява на себе си сърцето. Ето защо най-голямото умствено превъзходство е съединено понякога с най-голямата низост на характера, а благородния и свят характер може и да не се съчетава с висока интелектуалност.

Във всеки случай, човек е мислецо същество. Тази истина се потвърждава от Словото Божие, което казва: "Защото както мисли в душата, такъв е и той." (Притчи 23:7)

Твоите мисли, твоите думи са сянка на душата ти. Св. Писание различава два вида мислене: духовно и плътско мислене.

Плътските мисли са присъщи на всички хора въобще, а духовните мисли са свойствени само на хора новородени от Сл. Божие и от Св. Дух: «Защото, които живеят в плът, копнеят за плътското, а които живеят в духа - за духовното.» (Римляни 8 гл.)

Ние често казваме, че най-важното в истинския християнин е рождението отгоре, но сме длъжни да поясним: главното в рождението свихе е «промяната на мисленето». Предназначението на покаянието, обръщението към Христа и приемането на Св. Дух се заключава именно в това, щото грешникът да се освободи от плътските мисли и да възприеме духовните мисли. Бог обеща да "обърне...непокорните към мъдростта на праведните" (Лука 1 гл.) И Бог изпълни Своето обещание. Той дава на новородения човек Своята любов, която "не мисли зло". До своето обръщение към

Христа "всички мисли и размишления на сърцето са били зло на всяко време." (Битие 6 гл.) След обръщението, начинът на мисленето на праведните се променя.

Психологията като наука, която изхожда от идеята за доброто и злото, също подразделя мисленето на човека на позитивно и негативно, положително и отрицателно.

Ние можем с увереност да кажем, че личността на човека зависи от начина на мисленето. На въпроса зададен от един гръцки философ: "Какъв е цветът на човешката душа?" - мъдрецът без да мисли отговорил: "Душата на човека се оцветява с цвета на неговите мисли." Всяка мисъл, в която се съсредоточава човек изразена ли е тя в думи или още не е, способствува за изграждането и формирането на неговата личност. Нашето мислене добро или лошо, - това е този материал, от който ние се ползваме или за изграждане себе си в любов или за изграждане на егоизъм и зло. (Ефесяни 4 гл.)

В дълбочината на всяка душа има съзнание за святото произхождение на личността. Ако това съзнание е отстранено, той става извратена и изродена личност.

Негативното мислене е свързано с недоволство от самия себе си, самопрезрение, самооплакването често води към душевно, нервно и психично разстройство.

Домовете и психиатричните болници са пълни с такива хора, отегчени от самите себе си, напразно се мъчат да излязат от себе си и окръжаващата ги действителност в света е илюзия за тях.

Бог ни предоставя пълно право и свобода да избираме такъв вид мисли, каквито на нас ни харесват, да тръгнем по такъв път, какъвто желаем, да живеем такъв живот, какъвто ни харесва, но ще бъдем отговорни за последствията от нашия избор.

Негативното мислене влияе на нашето физическо здраве. Човек с негативно мислене не може да се ползва дълго от своето здраве. Попадайки под разрушителното действие на отрицателни мисли, той разтваря широко вратите за разни разстройства в своя организъм.

Ние можем да убием нашето тяло, поради мислите по-бързо от куршум. Злобните мисли отравят кръвта по-лошо от всяка смъртоносна отрова и често водят към повреждане на сърцето, кръвоизлив в мозъка и др. Мисленето е органически свързано с цялото наше естество. Един лекар казал: "С много мои пациенти всичко е в ред, освен техните мисли. Те се нуждаят не от лекарства, а от здраво, съзидателно, положително мислене. Благотворното мислене въздействащо на техните души, би им принесло повече полза отколкото любимите им хапчета, влизаци в техния стомах.»

Многовековния опит свидетелствува също затова, че успеха и несполуката на човека зависят от начинът на тяхното мислене.

Ако някаква работа се започне и се върши в духа на отрицателното мислене е обречена на провал. Разбира се никой не започва работа с цел тя да се провали, но несполуката сполетява човека като пряко следствие на неговото отрицателно мислене. Отрицателното мислене го привежда и към отрицателно отношение към делата на другите. Китайците имат следната поговорка: «Не откривай дюкянче, ако на лицето ти не се вижда искрена, приятелска усмивка.»

Всяка работа изисква ентузиазъм, вяра в успеха и подвижен ум. Но когато човек не вярва в себе си и не разчита напълно на Бога, като постоянно твърди в себе си: «Все едно, нищо не излиза...» - наистина и не излиза. Такъв е и законът на вярата: «Да ви бъде според вярата.»

Никой не обича този, който гледа на всички околни с лоши очи, освен негативното не виждат нищо друго. Замаскираното дружелюбие, лукавото лице, подозрителния поглед не разполагат хората към доверие и сътрудничество.

Напротив, искреността, простотата, великодушието обезоръжават непознатия и го разполагат към нас. От всички съкровища на света, приятната, пълноценна личност е

по-скъпа. Всички обичат хора щастливи и с духовно богата душа, хора услужливи, открити и достъпни, хора, които обичат и не мислят зло.

Бъди именно такъв човек и ще станеш любим за всички.

От всичко това ние виждаме колко е важно за нас да имаме положително мислене, което ни предлага Господ.

Нашето щастие и нашето нещастие е вътре в нас. Затова не търси причините за твоята несполука в други а в самия себе си. Марк Аврелий е казал: «Живота на всеки човек е такъв, какъвто го правят мислите му.» Понеже, както мисли човек, така чувства, действа и живее.

Никой не може да ни причини повече вреда, отколкото ние си причиняваме, позволявайки си отрицателно мислене, което отравя нашия дух, душа и тяло. Ето защо нашата животрептяща нужда се състои в това, щото да приемем от Божиите ръце дарът на благодатното спасение, което ни прави «нови твари», «нови човеци» и преобразява нашата отрицателна личност в положителна, която не мисли зло.

Какво значи да не мислиш зло?

Това никак не значи, че любовта е безчувствена, сляпа и не реагира на злото. О, не! Слушайте, как Христос порицава окръжаващото Го зло: «Горко вам книжници и фарисеи, лицемери, горко вам слепи водители, «безумни и слепи»... «Змии, рожби ехидни! Как ще избегнете от вечното осъждане?»

Да не се мисли зло - значи никого да не подозираш в зло, никого произволно да не обвиняваш в зло, никому да не вменяваш зло, да не съсредоточаваш своите мисли в злото, да не разпалваш злото в душата си, да не замисляш против някого зло, да не говориш и вършиш зло. Ако ние в себе си мислим само добро, то същото добро отношение трябва да имаме и към хората, без да проявяваме лицемерие. (Яков 2 гл.) Ако Божиите намерения за нас са «мисли за благо, а не за зло, за да ни даде бъдеще и надежда», но не такива ли трябва да бъдат и нашите мисли към всеки, с който се срещаме? (Еремия 29 гл.)

Като истински християни ние би трябвало да имаме уважение, доверие и любов към всички хора, защото уважението към хората укрепва нашето собствено самоуважение и предизвиква в техните сърца уважение и доверие към нас. Когато попаднем между хора хладни и необщителни, ние инстинктивно се затваряме в себе си, а когато сме към хората открити, доверчиви, добри, любезни, сърцето на човека, като цвете под утринните лъчи на слънцето, също се разтваря.

Мисленето е източник на велики подвизи и големи злодеяния. Човек не случайно преминава прага на затвора или се изпраща на заточение. Където и да е, когато и да е, щом се зароди в ума на човека тайна мисъл, тя прониква в сърцето и се възпламенява. Но идва ден, когато посятата мисъл узрява и след това настъпва жетва т.е. става ясна. Такъв е неумолимия закон на мисленето. Мисленето е разсадник на слава и позор, на чистота и нечестие, сила и безсилие, благополучие и ненужни страдания на тялото и терзание на душата; основа на плодотворен живот или пуст и безсмислен такъв.

Променете вашето мислене и вие ще промените вашия земен живот и вашата вечна участ. Ние сме безсилни да избегнем това или онова обстоятелство, но Бог ни е дал свобода да избираме такова мислене, от което да зависят обстоятелствата.

Новото мислене не е плод на нашите подбуди, а "плод на Святия Дух", обитаващ в нашето новородено свише сърце.

Без чисто сърце не може да има чисто мислене. Дотогава докато Святия Дух не обладае нашето мислене, ние сме неспособни да владеем нашия език, "да обуздаваме нашата уста", да се въздържаеме от коварни думи. Без чисто сърце не можем да имаме чистота в живота.

Със своите мисли ние можем да се възнесем на небето или да слезем в най-дълбоки бездни. Да бъдем "царство от свещеници" или нечестиви. Господ изпитва всички сърца и знае проявлението на мисленето ни..."Така казва Господ, Аз зная техните мисли, които те имат, техните мисли са нечестиви..." (1 Царе 28 гл. Исаия 59 гл. Еремия 4 гл.)

Често хората казват за свое оправдание: "Ние нямаме власт над своите мисли и не можем да ги променим." Един от тях беше Ф. Волтер, който е казал: "Ние сме така безсилни над нашето мислене, както сме безсилни над кръвообръщението."

Все пак говорейки за духовната промяна в живота на грешника, ние отбелязваме вече, а сега особено ще подчертаем, че всички тези промени, невъзможни за човека, стават възможни за Бога. Господ ни обещава да даде нови мисли, казвайки: "Ще положи законите си в умът им и ще ги напиша в сърцата им." (Евреи 8:10) Бог прави тази промяна в мисленето в отговор на нашето покаяние и отхвърляне на старото мислене. Той заповядва: "Очисти твоето лошо сърце, за да спасиш себе си: докога ще се гнездят в тебе нечестиви мисли?"

Ние не можем да не мислим, ние винаги мислим, но за какво? Има много неща, за които се срамуваме да говорим с други хора, но не се срамуваме да мислим за тях. Но Господ казва: "Аз зная техните мисли, които те имат." (Второзаконие 31 гл.)

Като знае това и проверява своите мисли Давид се моли така: "Кой съзнава своите прегрешения? Очисти ме от тайните ми прегрешения...Думите на устата ми и размишленията на сърцето ми нека бъдат угодни на Тебе, Господи, канара моя и избавителю мой." (Псалм 19:14)

Мартин Лутер е писал: "Ние не можем да забраним на птиците да прелитат над главите ни, но можем да им забраним да свият гнездо на главите ни."

Ние не можем да забраним на лошите мисли да прелитат в нашия мозък, но не бива да разрешаваме да остават, да се гнездяват и предизвикват зли постъпки."

Разбира се тази истина не се нуждае от голям ум за да се разбере, но едно е да разбираш истината а съвършено друго да постъпваш според нея и да я възплъщаваш. "За да постъпваш разумно, един ум е малко." - казва един от героите на Достоевски.

"Любовта не мисли зло..." Затова само тези хора, в сърцата на които "любовта Божия се излива чрез Святия Дух" са способни "да не мислят зло", да живеят в тази любов и да горят в нея.

Като знаем доколко успехът в духовния живот и служение зависят от мисленето, апостол Павел подбужда вярващите към това, щото те щателно да внимават за чистото свое мислене. Той пише: "Мислете за горното, а не за земното!" "Помислете за Тогова, който претърпя поругание от грешниците."

"Най-после братя, всичко що е истинно, що е чисто, що е любезно, що е благодатно, ако има нещо добродетелно и ако има нещо похвално, това зачитайте...Не се безпокойте за нищо, относно всяко нещо, с молитва и молба изказвайте исканията си на Бога с благодарение и Божия мир, който никой ум не може да схване, ще пази стража над сърцата ви и мислите ви в Христа Исуса." (Филипяни 4 гл.)

22

ЛЮБОВТА И ЛОШАТА МЪЛВА

«Любовта не се радва на неправдата,
а се радва заедно с истината.»

Въпросът за правдата и неправдата е основния въпрос на човешкия морал и за изграждането на характера. И това, как човек се отнася към истината и лъжата, непогрешимо определя неговата духовна същност.

Истината е противоположна на неправдата. Между истината и лъжата има непримиримо, рязко различие. Истината произлиза от Бога, а неправдата от дявола.

«Всеки за правда тръби, обаче не всеки правдата обича.» - казва народната поговорка. Така е тръгнало, че "хората обикнаха повече тъмнината, а не светлината» и затова охотно вярват и се радват заедно с неправдата, отколкото на истината.

За много хора истината или правдата са само относително понятие, което всеки може да разбира по своему. Те избягват и не искат да разберат истинското понятие, предпочитат да живеят под вечния въпросителен знак: "Какво е истина?"

Къде е правдата? В какво? Кой ще ни отговори?

Къде е светлината? - Не е ли празен въпрос?

Една правда в света свети,
Нея донесе Бог на земята.
Неговото учение - Слово на светлината,
Всичко е лъжа въвн от Завета Негов,
И всичко е правда, което е в Христа!
А. Круглов

"Любовта не се радва на неправдата." Любовта не намира никакво удоволствие в негативните, отрицателните неща. Тя вярва само в доброто и скептично се отнася към всичко лошо, което слуша.

"Любовта се радва заедно с истината." Любовта се радва, ако лошите слухове се окажат лъжливи. Любовта се радва, когато правдата стига върха и тържествува с победа над лъжата, неправдата и злото. Любовта се радва, когато истината на Евангелието се приема от хората, когато хората жадуват за истината, търсят истината и по нейните принципи живеят.

"Любовта не се радва на неправдата.» Не е важно в какво се състои неправдата и какви добри цели преследва. «Всяка неправда е грях.» Всякакъв вид неправда е мерзост пред Господа. «Защото е мерзост пред Господа Бога всеки, който обича и върши неправда.» (1 Йоан 5 гл., Второзаконие 25, Откровение 25)

Една от тези неправди, разрушителна и гибелна е непроверената лоша мълва за човека. Понякога ни поразява това, как леко хората вярват във всяка лоша мълва, с какво без съмнение приемат непроверени слухове, с какво удоволствие, ревност и злорадство предават всичко това на другите, също такива порочни и лекомислени хора.

Откровено казано, в света има особен род хора, наименувани клеветници, клюкари, многодумци, чиято професия е да сеят зло, да представят лъжливи обвинения, да разпространяват лоши мълви, измислени невероятни слухове. Те се чувстват неудовлетворени дотогава, докато не очернят човека, докато не подронят нечия безупречна репутация и не поставят край на нечия кариера и изхвърлят някой от границите на нормалния живот.

Постигайки тази гнусна цел, клеветниците се намесват в обществената дейтелност на своята жертва, в неговата професия, религиозни убеждения, църковна активност, в неговите финансови дела, жизнени планове, в неговия семеен живот, в неговите лични тайни.

С изключително коварство и подлост тези хора шепнат на ухото на всеки срещнат за своите скандални открития и догадки, като ги умоляват да запазят клюката

в строга тайна. Те отпреди знаят, че лъжливото обвинение ще се разнесе с мълниеносна бързина и че за неговата клюка всички на пазара ще знаят.

С голяма наглост и безсрамие тези слуги на дявола разпространяват клеветите не само устно, но и писмено. С помощта на анонимни писма те уверяват получателя в това, че само дълбоката любов към него и доверието му позволяват да съобщи този печален факт.

След като са извършили своето дело, те злобно се радват, че са успели да хвърлят адски огън вражда и омраза, и че клеветата като смъртоносна отрова се предава от уста на уста, отравяйки сърцата на мнозина.

Тяхното злорадство се подхранва още и от това, че жертвата, върху главата на която е паднала бедата не се досеща откъде и от кого излиза тази клевета, от чия ръка излиза този подъл удар, от който се появява кървава рана в сърцето.

Ето какво вършат клеветникът. Гърмящата змия има повече човечност, отколкото тези хора. Имайки накрая на опашката си рогов пръстен, който издава при движение известни звукове, гърмящата змия предпазва човека от приближаващата опасност, но клеветниците даже и на това не са способни.

Задачата на нашите "братя клеветници" се заключава в това, щото да предават лъжата за достоверен факт вместо истината, а истинската правда да извратят до неузнаваемост и да я зацапат.

Но слава на Бога! Любовта обладава удивителна способност за разпространение; тя интуитивно определя къде е неправдата и къде е истината? Това е дар от Бога. Лермонтов е писал: «Има чувство на правда в сърцето на човека - свято, вечно семе.»

Любовта не се радва, когато човек попадне в беда от невнимание, от неопитност, от наивност, чрезмерна доверчивост, клевета или донос.

Любовта не се радва, като вижда как Сатана води хората в тинята на греха да се мъчат в безизходно положение, в разочарование и диво се присмива на тяхното невежество и глупост.

Любовта не вярва на лоши слухове, без да провери лично техния източник и да не установи тяхната достоверност. Любовта "нито приема да хвърли укор против ближния си".

Любовта не се радва на злото, когато то постигне някого и не предсказва: "Това е само началото, ще видите какво ви чака още."

Говорейки кротко, любовта не злорадствува, но напротив, любовта в такива случаи е преизпълнена с особено милосърдие и състрадание към пострадалите.

Да вземем за пример следния исторически епизод: Кайзер Вилхелм Втори загубил Войната. Обявили го за главен виновник за световната трагедия, изпратила във вечността милиони невинни хора. В замъка, където той е бил затворен, ежедневно получавал поток от злобни писма от всички краища на Германия, от всички страни на света идвали писма изразяващи най-страшни пожелания, заплахи, негодувания, проклетия и злорадства.

Нещастния старик загубил всичко, включително жена си и приятелите си, сечал от скука дърветата, които се намирили в замъка и четял писмата. В един от тези безотрадни дни Кайзер Вилхелм прочел писмо, което покрусило неговото озлобено сърце и причинило неволни сълзи. Някаква мила дама живуща в затънтен край на Прусия, му писала приблизително следното: «Ваше императорско величество! Вие сте причинили много беди и хората имат пълно основание да негодуват против Вас, но аз лично не споделям техните чувства, нито техните отношения към вас. За мене Вие сте предишния наш кайзер, когото аз от младини съм привикнала да обичам и от преди високо ценя, безутешно скърбя за него и заедно с него страдам.»

Изумен от съдържанието на това писмо, Кайзерът не можал да се успокои докато, не се срещнал с нея и скоро след това се оженил за нея. Този исторически факт потвърждава правдивите думи на И. С. Тургенев: «Да порицава има право само този, който обича»

Друг вид неправда, с която любовта не може да се примири, нито да се радва е негативното мнение за човека.

В повечето случаи ние опознаваме хората не лично, а от това, което сме чули за тях. И блажен е оня човек, който се убедил в това, че никой от смъртните човечи и на половина не е толкова лош, колкото съдят за него хората или както говорят за него противниците му. Често за едни и същ човек различните хора имат различни мнения и със своите мнения различно грешат.

Словото Божие казва, че няма съвършени хора, даже и пророци и свещеници "във видения грешат и в разсъждение се спъват" и че човек може да бъде «изпълнен с нечестиви мисли» (Исая 28 гл., Иов 36 гл.)

Много често изказаното наше мнение за даден човек започва с похвали, а завършва с най-груби нападки. Къде е причината?

Причината е в отсъствието на любов. Там където любовта е малко, грешките са много и обратно. Словото Божие ни предупреждава против погрешните мнения за хората като казва: "Разсъждението и осъждението са близки." (Иов 36 гл.) Там където няма истинска любов в мислите към човека, границата между разсъждението и осъждението много леко се нарушава.

И така кое и да е наше мнение за човека зависи главно от духовното състояние на нашето сърце и от степента на нашата любов към този човек. Има и такива случаи, когато мнението за човека, изказано без любов се оказва погрешно и невярно.

Едва ли ще сбъркаме ако кажем, че всяко осъждане на ближния ще се окаже невярно. Защото за истинския справедлив съд е нужна Божествена справедливост, която ние хората за съжаление не притежаваме. Нали затова Бог ни е лишил от тези права, като е казал: «Не съдете, за да не бъдете съдени; не осъждайте за да не бъдете осъждани.» (Лука 6 гл.) «Вие съдите плътски, а Аз не осъждам никого» - е казал Спасителя. Но,

Устроени са така очите и ушите,
Че себе си не виждаме, не чуваме,
А другите във мрачни нощи
Разглеждаме и жестоко обиждаме.

Трудно е да се съгласим с тези, които казват: "ние знаем отчасти" и затова нашето мнение за хората е непълно и нашите способности за правилна оценка са ограничени. Съдейки за човека, ние сме принудени понякога да имаме работа с неговите отделни постъпки, а не с характера на човека. Като не сме сърцеведци, ние не можем безпогрешно да определим и установим тези скрити мотиви, от които човек се ръководи в своите думи, чувства, постъпки или поведение.

Нашето мнение за поведението на човека, понякога е основано на сведения получени от втора ръка, дошли при нас вече неправилни, преувеличени или намалени.

При това, ние можем да сме очевидци на даден случай и все пак грубо да грешим за видяното. Да си спомним случая от Библията. Първосвещеникът Илий "наблюдавал устните на Анна (майката на Самуил) и как тя се молеше в своето сърце, а устните само се движеха без да се чува гласа ѝ, затова Илий я счете за пияна."

Като гледал Анна, Илий бил убеден, че Анна не е трезва, в същото време, когато тя не се беше докоснала до никакъв алкохол. Тя казала за свое оправдание: "Аз съм

жена пренаскърбена душевно, вино и спиртно питие не съм пила, но изливам душата си пред Господа." (1 Царе 1:15)

Да вземем втори случай. В деня на Петдесетницата, когато Святия Дух се излял върху апостолите: "като ги слушаха, присмиваха им се и казваха, че са пияни." Тези очевидци, също така до един са сгрешили. Накрая много юдеи слушали със собствените си уши, когато Христос е казал: "Разрушете този храм и аз за три дена ще го издигна." Те слушали това, но превратно го разбрали. Юдеите мислели, че Христос възнамерява да разруши Ерусалимския храм, тогава когато Той имал предвид Своето разпятие и смърт. Той е говорил за храма на Своето тяло, казва апостол Йоан.

Всяко превратно мнение за човека е неправда, и ако то е казано пред други е лъжесвидетелство.

Известния римски историк Светоний роден 65 година след Христа, който многократно упоменава в своите съчинения за гоненията на християните, за изгонените евреи от Рим, при Клавдий, написал книга, в която изложил живота на 12-те цезари и не е казал нищо лошо за тях. Той не е казал нищо лошо не защото не е имало такова, но защото е имало други, които са описали лошите им постъпки. В това отношение, нека следваме добрия пример на Светоний. Ако говориш нещо за друг човек, описвай винаги доброто, което виждаш в него и нищо повече. Предостави "удоволствието" да описват злото на лошите хора, което те така дълго и така старателно са събирали за него. (2 Тимотей 2 гл.) "Ако нямаш нищо добро да кажеш за човека, по-добре не казвай нищо." - казва народната поговорка.

Любовта не мисли за неправда, на никого не говори неправда, на никого не върши неправда, от никого не приема неправда, не се радва на неправдата, не се страхува от неправдата, бори се с нея. Човек преизпълнен с Христовата любов, не се плаши от лошите мъгли, защото неговото сърце твърдо уповава на Господа.

Господ сам е изпитал върху Себе Си човешката лъжа, за което е писано: "И имаше за Него много глъчка между народа, едни казваха, не е, но заблуждаваха народа." (Йоан 7:12) Господ казва: "Вие съдите по плът, аз не съдя никого, и ако съдя, то Моята съдба е истинна, защото аз не съм сам, но аз и Отец сме, и Отец е, който Ме е пратил." Можем ли ние дръзновено да кажем за нашите разсъждения и осъждения? Ако не, тогава да се въздържаеме от лъжливи умозаклучения, прибързани заповеди и безапелационни присъди.

23

ПОБЕДАТА НА ЛЮБОВТА

«Любовта всичко търпи.»

От всички свойства на "новата" човешка природа, любовта е най-светлото, най-възвишеното, силно и всеобладаващо свойство, присъщо на Самия Бог. "Защото ние станаме съпричастници на Божественото естество." (1 Петрово 1 гл.)

"Вие ще приемете сила, когато Святия Дух дойде върху вас." - обещава Христос на Своите ученици. И тази сила на Святия Дух е силата на Неговата любов. Учениците са получили в този забележителен ден сливането на Святия Дух над апостолите. Тази Божествена енергия сме получили и ние в момента, когато сме се обърнали към Христа: "и любовта Божия се изля в сърцата наши чрез дадения нам Святия Дух... Защото Неговата Божествена сила ние подарила всичко, което е потребно на живота и благочестието." (2 Петрово 1:3)

Какво е любовта, ако не "Божествена сила", "Божествено естество". Неговата благодатна сила в действие?

Кои сме ние християните, ако не съпричастници на Неговата любов и сила?

Същността на нашето християнство е любов. В любовта се крие тайната на нашата постоянна победа. «Благодарение на Бога, Който винаги ни води в победно шествие в Христа и на всяко място изявява чрез нас благоуханието на познанието на Него.» (2 Коринтяни 2:14)

Любовта, която пребъдва в нашите сърца променя посоката и характера на всички проявления в нашия живот. Любовта озарява нашия земен път. Любовта облекчава всяко наше бреме и услажда всяко наше огорчение. Любовта погасява пожара на сърденето и претворява враждата в мир и печалта в радост. Любовта изцелява нанесените ни сърдечни рани и успокоява болката. Любовта изтръгва жилото на отмъщението, всичко прощава, всичко забравя и нищо не държи в сърцето си. С любовта няма безцелие и безсилие, а без любов няма нито цел нито сила. С любовта няма бедност и оскъдност, а без нея няма доволство и духовно богатство. С любов няма мъка и усамотяване, а без нея няма нито дружба, нито общение, нито щастие.

Любовта всичко търпи, всичко преодолява, за всичко благодари. Любовта не роптае за своята съдба, за своя тежък кръст. Тя може да изнемогва под неговата тежест и даже да падне, губейки съзнание, но веднага се съвзема и устремила своя взор към небето, продължава своя път. Любовта всичко побеждава.

Любовта не бяга позорно от полето на битката, не предава заетите от нея духовни позиции и никога не капитулира пред своите врагове. Любовта безстрашно и саможертвено се сражава до този момент, докато "Вождът на Господното войнство" ще я отзове над облаците, в място недостигаемо за противниците.

Ние трябва да се съгласим с това, че Сам Христос сражавайки се с дявола, удържа победата не в живота а със смъртта си. Не в пустинята и не в Гетсимания, а на Голгота. Там Той смаза главата на змията и чрез смъртта Си, смърт срази.

Ние християните като Христови войни също сме призвани да се борим до победния край, но под борба разбираме не да убиваме, а да умрем!

Любовта всичко търпи, даже смърт, защото в естеството на любовта има постоянна готовност да жертвува себе си. "Защото, който спечели живота си, ще го загуби, а който загуби живота си заради Мене и Евангелието, ще го намери.» (Матей 8 гл.) В това се състои истинската ни победа. «Не щади себе си, всичко ще преодолееш, всичко ще победиш.» - ободрявал силния християнин слабия в епохата на римските гонения.

Любовта среща на своя път множество трудности, постоянна озлобеност и нападки на Сатана, различни съблазни в този свят, коварството на враговете на Евангелието, потискащи истината с неправда, лоши намерения на лъже братя, неразбрани плътски братя, ежедневна борба със собствената плът и със злите духове на поднебесната. В тези случаи Господ изпраща «доволно от своята благодат» и ни помага да преодоляваме всичко с Неговата сила.

С всеки човек Сатана има двояка задача: В началото той преувеличава пред човека суетата на този свят и се старая да не позволи на грешника да се просвети духовно, да се покае и да се обърне към Христа. Тогава всички старания на лукавия се насочват вече към това, щото да затормози неговия духовен ръст, да наруши неговото общение с Бога, да парализира неговото служение.

Християните от първата апостолска църква, виждайки много такива прегради в следването на Господа, възниквали съмнения и въпроси: Ще стигнат ли духовните им сили? Ще устоят ли в този тесен път? Ще победят ли или ще бъдат победени?

Апостол Павел, като знаел техните преживявания нееднократно ги е уверявал в това, че Христовата любов вчера, днес и во веки е същата и че пребъдвайки в тази любов, ние сме непобедими. Любовта на Господа е "силна кула, като прибъгва в нея праведникът, той е в безопасност." Разсъждавайки по човешки, всеки човек има нещо, което не може да търпи. Ние често слушаме: "аз не мога да понасям това" или "аз не мога да търпя това", "не мога да го гледам" и т.н. Но любовта може всичко да търпи и леко да понася всичко.

От силата на нашата любов зависи размах на целия ни живот и така ние сме способни да търпим. Ние толкова можем да претърпяваме, колкото можем да обичаме. Който малко обича, той никак не претърпява.

Любовта всичко търпи и всичко побеждава с изключителното «Христово търпение»... «Този, който претърпи до края ще бъде спасен», ще победи.

Любовта всичко побеждава чрез вяра. «Любовта на всичко хваща вяра», защото Бог е казал: че "всичко идва при нас от Бога" и че "всичко съдейства за добро на тези, които любят Бога". (Римляни 8 гл.)

Любовта всичко търпи със своята издръжливост. Страшните вълни на злото, една след друга с грохот се устремяват върху нея, но тя като морска канара е несъкрусима. Тя всичко търпи покорно, спокойно и безмълвно.

Любовта всичко търпи и побеждава със своята надежда. «Любовта на всичко се надява» и всякога се надява. Любовта никога не се отчайва и уповавайки на Божията помощ, предвкусва скорошната победа.

Като желае да увери новородените Божии чада във всички тези истини апостол Павел им поставя редица въпроси: "и тъй какво да кажем затова? Она който не пожали и Своя Син, но Го предаде за всинца ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?" "Кой ще ни отлъчи от Христовата любов, скръб ли или утеснение, гонение или глад, голота, беда или нож?"

Думата "отлъчвам" в гръцкия оригинал, означава - разединявам, нарушавам единството, разлъчвам, разтрогвам. От тази дума Христос се ползува, когато говори за разтрогването на съпружеския съюз: "И така, това което Бог е съчетал, човек да го не разлъчва." (Марк 10)

Засягайки въпроса за брака апостол Павел казва: «Тая тайна е голяма, но аз говоря за Христа и Църквата... те са една плът...» «Ние сме съчетани с Христа, с Него сме встъпили във вечен завет, станавме членове на Неговото тяло, плътта Му и кост от Костите Му.» (Ефесяни 5гл.)

Христос е въплътената любов! Ние вярващите сме неразлъчни от тази любов. "Пребъдвайте в Мене, и Аз ще пребъдвам във вас." Пребъдвайте в Моята любов и вашата победа е обезпечена.

Апостолът по-нататък предава цял списък такива духовни врагове, които се стараят да ни отлъчат от Божията любов и Христа Исуса, с които християнинът му предстои да се срещне и да встъпи в сражение.

"Кой ще ни отлъчи от Христовата любов, - скръб ли?..." - Не, скръб не може да ни изтръгне от Христовата любов. Сам Той ни предупреждава затова, като казва: "В света ще имате скръб, но дерзайте, Аз победих света." "С много скърби ни предстои да се срещнем, за да влезем в Божието Царство."

Скърбите безпогрешно определят искреността или лъжливостта на нашето обръщение към Христа. "Падналите семена на камениста почва означават този, който слуша Словото Божие и на часа с радост го приема, но когато настанат скърби или гонения за Словото на часа се съблазняват." (Матей 13гл.) Такъв е Божият метод, който отсява чистото семе от плевелите. Много наши скърби са угодни на Бога и служат за

слава Божия. "Защото това е благоугодно, ако някой поради съзнанието за Бога претърпява оскърбление, като страда несправедливо." (1 Петрово 2:19)

Скърбите ни идват по волята Божия, но често и ние сме виновни за тях. "Защото корена на всички злини е сребролюбието, към което се стремяха някои, те се отстраниха от вярата и се подложиха на много скърби." (1 Тимотей 6:10) Господ е наречен в Писанията: "Човек на скърби и навикнал на печал" и "Той е наша защита по време на скърби." (Псалм 36, Исаия 53 гл.) Господ желае в нашите скърби ние да се обръщаме за помощ и утешение не към хора, а непосредствено към Него: "Призови Ме в ден на напаст, и Аз ще те избавя и ти ще Ме прославиш." (Псалм 50)

Християнинът не капитулира пред скърбта. Големите скърби в живота на обикновените хора са ги направлявали велики Божии мъже. Скърбите правят духовния човек още по-чист и свят, а невярващия още по-ожесточен, отвратителен и зъл. Не, скърбите не ще ни отлъчат от Божията любов.

"Кой ще ни отлъчи от Христовата любов, утеснение ли?..." - Не! Истинският християнин не се бои от утеснение, трудни обстоятелства, безизходица и безнадеждни положения. Много от Божиите чада попаднали в утеснение, извикват към Господа и Той ги извежда на свобода. Давид беше един от тях. Свидетелствувайки затова, той казва: "Връзките на смъртта ме обвиха и мъките на шеол ме намериха, скръб и беда срещнах, тогава призовах името на Господа и Го помолих, О Господи, избави душата ми." (Псалм 116:3:4) "В утеснението си извиках към Господа и ме послуша и ме постави на широко място." (Псалм 118:5)

"Кой ще ни отлъчи от Божията любов -- гонение ли?..." - Не! Ако сме преизпълнени с любов към нашия Господ, също и те няма да ни уплашат и отлъчат от Него.

За християнина гоненията са естествени и неизбежни. Господ казва: "Мене гониха и вас ще гонят...", "Родения по плът гони родения по дух...Да и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени." (Филипяни 1 гл., 2 Тимотей 3 гл.)

Христос обещава на гонените заради Неговото ме не само голяма награда на небето, но и особено блажено преживяване на земята, казвайки: «Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят и говорят против вас лъжливо, всякакво зло заради Мене, радвайте се и веселете се, защото голяма е наградата ви на небесата.» (Матей 5:11)

"Блажени гонените за правдата." Тези думи авторът е прочел в Рим, на гробния камък на полковник Пашков, който проповядвал Евангелието сред представителите на тогавашното висше общество и е бил изгонен от царското правителство от Русия.

Добри служители на Евангелието са били подложени на гонения и са били удостоявани с мъченическа смърт. Първите християни считали за голяма чест да се включат в множеството мъченици. "Други пък изпитваха присмехи и бичувания, а още окови и тъмници, с камъни бяха убити, с трион претрити, с мъки мъчени, умираха заклани с нож, скитаха се в овчи и в кози кожи и търпяха лишения, бедствия и страдания, те за които света не беше достоен, се скитаха в пустинята и планините, по пещерите и рововете на земята." (Евреи 11 гл.) "Защото нам е дадено не само да вярваме в Него, но и да страдаме за Него." (Филипяни 1 гл.)

Затова "благославяйте тези, които ви гонят, благославяйте и не къннете." (Римляни 12)

"Кой ще ви отлъчи от Божията любов - глад ли?..." Гладът не е маловажно стихийно бедствие и Библията отделя за него много място. Като живеем в света ние сме подхвърлени на бедствия и скърби. Нашето повярване и следване никак не е застраховано от глад. Много мъже на вярата са минали по пътя на дългия глад, но са останали верни на Господа: «Ние сме в безчестие, даже и до сега търпим глад и жажда,

голата и побои и се скитаме и се трудим, като работим със своите си ръце.» - пише апостол Павел. "Аз се научих да съм доволен от това, което имам, научен съм да живея в оскъдност, научен съм да живея и в изобилие, научен съм да живея всякак и в изобилие и да търпя глад."

Апостол Павел не е странил от превратностите на земния живот и не се е отегчавал от тях, когато са го постигали. Древният мъдрец е казал: "Аз съм човек и нищо човешко не ми е чуждо". Апостол Павел казва нещо повече: "Всичко мога в Исуса Христа, който ме укрепява."

Много християни са изпитали Божията вярност в своя живот и изпълнението на Неговите обещания: "Господ не ще допусне да бъде гладна душата на праведния..." "Ето окото на Господа е над боящите се от Него и уповаващите на неговата милост, защото Той ще спаси душата му от смърт и във време на глад ще ги насити." Давид свидетелствува затова, че Бог не остава безучастен към преживявания на хора, които упоават на Него като казва: "Млад бях и остарях и не видях праведния оставен от Бога и неговите чада да просят хляб." Никой от Божиите люде не се страхувал, че гладът ще го отлъчи от Неговата любов: "Ти си ми бил защита и убежище в ден на напаст." - казва Давид и ние вярваме, че Той ще бъде и за нас убежище в "ден на напаст."

"Кой ще ни отлъчи от любовта Божия? - голота ли?" Не е лесно човек да бъде лишен от нормални условия на живот, да загуби изведнъж всичко до конец и да остане гол. Разбира се в подобни случаи лесно е всеки да възроптае и да се разколебае във вярата, вместо да последва примера на многострадалния Иов. Като е слушал последователно четиримата страшни вестители за постигналите го беди: "Иов стана и раздра горната си дреха, обръсна главата си, и като падна на земята, поклони се и каза: гол излязох из утробата на майка си, гол и ще се върна. Господ даде, Господ взе; да бъде благословено Господното име.»

Апостол Павел и Сила вероятно си спомнили за Иов когато: "Народа в Филипи купно се повдигна против тях и градските съдии им разкъсаха дрехите и заповядаха да ги бият с тояги и като ги биха много, хвърлиха ги в тъмница и заръчаха на тъмничния началник да ги варди здраво, който като получи такава заповед, хвърли ги в повътрешната тъмница и стегна добре нозете им в клада." Голота, побои, глад са били редовни техни спътници, но те не са лишили апостолите от общението им със Спасителя. "Около полунощ Павел и Сила, молейки се, възпяваха Бога." (Иов 1 гл. Деяния 16 гл.)

Глада, голотата, побоите, студа и тъмницата не са били изключителен случай само във Филипи. Апостол Павел по-късно е писал: "Защото струва ми се, че Бог изложи нас апостолите най-последни като човеци осъдени на смърт, защото станаме показ на света, на ангели и на човеци...Ние до тоя час и гладувахме, жадувахме и сме голи, бити сме и се скитаме...Бил съм в повече трудове, в тъмница още повече, в бичувания чрезмерно, много пъти и в смърт...в труд и мъка, много пъти в неспане, в глад и жажда, много пъти в неядене, в студ и голота." (1 Коринтяни 4:9-11; 2 Коринтяни 11:22-27) Не, голота няма да ни отлъчи от любовта Божия.

Нали Господ ни е казал: "Не се безпокойте за живота си, какво ще ядете и какво ще пиете, нито за тялото какво ще облечете. Не е ли живота ви повече от храната и тялото повече от облеклото...и тъй не се безпокойте и не думайте какво ще ядем или какво ще прием или какво ще облечем?" (Матей 6:25-31)

Кой ще ни отлъчи от Божията любов - опасност ли?» Всяка опасност инстинктивно причинява страх и принуждава човека да мисли, как да избегне опасността -или как да я преодолее. Живота на апостол Павел изобилствува от опасности и заплахи. В Дамаск, където апостол Павел се обърна към Господа и започнал да свидетелствува за Исуса Христа възкръсналия Син Божий, юдеите се

наговорили да го убият, като са направили засада на градската порта, но учениците през нощта взели Павел и го спуснали от стената с кош, така той избягал от ръцете им. (Деяния 9 гл.) От този щастлив момент на избавление до края на неговото служение на Господа Павел, както пише самия той, «е бил в труд, в тъмница още повече, в бичувания чрезмерно, много пъти и в смърт. Пет пъти юдеите ми удариха по четиридесет без един удара, три пъти бях бит с тояги, веднъж ме биха с камъни, три пъти съм претърпял корабокрушение, една нощ и един ден съм бил по морските дълбочини. Много пъти съм бил в пътешествия, в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност от град, в опасност от пустиня, в опасност от море, в опасност от лъже братя." Господ можел да не допусне тези опасности в живота на апостола, но тогава той не би видял и "Божията сила" способна да се прояви в неговите немощи. Бог изпратил на апостола нужната благодатна сила, за да може той всичко да преодолее и да устои.

«Но Господ ми каза: доволно ти е моята благодат, защото в немощта се изпълнява Моята сила...», "Затова намирам удоволствие в немощи, в укури, в лишения, в гонения в притеснения за Христа." (2 Коринтяни 11 гл. и 12 гл.)

И така опасност не може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса!

«Кой ще ни отлъчи от Божията любов - меч ли?» Естествено, Божиите служители като останат верни на Него докрай, могат да умрат и от нож, както е умрял например Йоан Кръстител от меча на Ирод или като апостол Павел от меча на Нерон, както са умрели много мъченици от първата апостолска църква, от средновековните инквизиции или както умират жертвите на съвременното "изкореняване на религията". Но да се измъчва човек, да се отсичат глави, да му се отреже езика, все още не значи, че е победен, убеждават го "доброволно" да се освободи от религиозните убеждения, което също не означава, че е отлъчен от Божията любов, която има в сърцето си.

Ние побеждаваме врага, когато вместо позорно бягство стремително отиваме срещу него и уповаваме на Божията любов и Христовата благодат, които са в нас. Нашата победа е победа на светлината над тъмнината, истината над лъжата, любовта против злото и ненавистта.

Християнинът знае, че там където има вяра в победата, ще се намерят сили и да се победи. Там където има надежда за помощта Божия, която води към победа, там ще има желание за победа и предвкушане на благодатната победа. Там където има любов, ще има и правилно основание за победа и благословени плодове от нея.

И така няма такъв меч или някакъв друг вид насилствена смърт, които биха могли да ни отлъчат от Божията любов в Христа Исуса.

Павел е бил дълбоко убеден в това, че Сатана никога не ще бъде способен да изкове такъв меч, който да ни отсече от тялото Христово, на което сме членове, по Неговата благодат.

Предсказвайки идващия триумф на Христовата любов, Павел възкликва: "Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое и да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ."

Вечната победа на любовта е обезпечена вече, затова че "любовта всичко претърпява."

БЕЗСМЪРТИЕТО НА ЛЮБОВТА

«Любовта никога не престава...»

Божията любов е без начало и безкрай. Всичко е създадено от любов и на Неговата любов всичко се държи. «Защото в Него живеем, движим се и съществуваме.» «Любовта никога не отпада», никога не се прекратява, не умира. Любовта е вечна, защото любовта е безсмъртна.

Ние сме безсмъртни, понеже сме създадени от безсмъртната любов. Затова нашата безсмъртна душа не може да се задоволи с нищо временно, с нищо нищожно, освен с вечната и съвършена Божия любов, която търси своето вечно блаженство. Бог казва за нашата душа: "Аз те възлюбих с вечна любов и затова продължих да ти показвам милост", "Ето на дланите си съм те връзал." (Еремия 31, Исая 49 гл.)

И нашата безсмъртна душа, изкупена от Христа, Му отговаря: "Господи, Ти всичко знаеш, Ти знаеш, че Те обичам." (Йоан 21 гл.)

Като говорим за нашата взаимна любов към Христа, ние даже не смеем да помислим за някакво съпоставяне. Като че ли не ние Го любим горещо, ние винаги съзнаваме и дълбоко преживяваме, че не Го любим достатъчно.

Разбира се никога не ще можем да проявим към Христа тая любов, каквато Той е проявил към нас, да проявим такава любов, за каквато е достоен. Но това не значи, че трябва да отпадаме духом. О, не! Ние ще се стремим да Го обичаме с цялото си сърце и с цялото наше същество, доколкото можем, даже и когато не е по силите ни да Го обичаме, колкото сме длъжни.

Не подхожда да оспорваме, че физическото блаженство на нашето тяло е в здравето; блаженството на ума в познанието на истината; а блаженството на душата е в Божията любов. Няма по-голямо блаженство за нашите разубедени и разочаровани сърца, колкото непоколебимата увереност в това, че Бог ни обича и няма по-утешително блаженство, както да изпитваме гореща любов към Него.

В този смисъл са думите на Гьоте: "Какво щастие да бъдеш любим, какво щастие е да обичаш", - следва да ги разбираме, като любов между изкупената душа и нейния Изкупител.

Всички ние някого обичаме и на някого сме любими, но тази любов е само временна, само за известен срок, до смъртта и може да се превърне в ред от самозалъгвания, увлечения и разочарования.

Но съвсем друго преживява изкупения, който се е доверил на милостивия Бог на любовта, любов, която не отпада. Правилно е казал един от героите на Достоевски: "Затова Бог ни е необходим, защото Той е единственото Същество, което може да люби вечно."

Божията вечна, безсмъртна любов е наше неопенимо съкровище. В този кратковременен земен живот тя ни е по-нужна, отколкото всички съкровища и цялата слава на света, тя е несравнимо по-скъпа от самия живот.

Ако биха ни попитали: "Кое е най-реалното в живота до смъртта, то ние сме длъжни без да мислим да отговорим: «Божията милост, пребъдваща во веки и любовта Христова, която не престава. Със своя вечно пламтящ факел любовта е способна не само да озарява отделните народи, но да свети със светлината си тихо в сърцата на изкупените, да свети в дните на техните скърби и да ги ободрява в момента на смъртта.

Ние обитателите на остарялата планета сме способни да забравим това, че "няма нищо вечно под луната", че "със същото слово в днешните небе и земя са натрупани с огън, пазени до края на Страшния съд и на загниването на нечестивите

човеци...Господния ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучене, а стихииите нажежени ще се стопят и земята и каквото се е вършило по нея ще изчезнат." (1 Петрово 3:7-10)

"Отдавна Ти Господи си основал земята и дело на ръцете Ти са небесата. Те ще изчезнат, а Ти ще пребъдваш. Да, те всички ще овехтеят като дреха, като облекло ще ги смениш и ще бъдат изменени, но Ти си същият и Твоите години няма да се свършат." (Псалм 102:23-27) Всичко овехтява, всичко се изменя, всичко изчезва, всичко ще премине, ще се прекрати...Ще остане само Този, Който в продължение на цялата история на човечеството е простирал и все още простира от Голготския кръст на победата Своите прободени ръце и кани: "Дойдете при Мене всички вие, които сте отрудени и обременени и Аз ще ви успокоя...и научете се от Мене, защото Аз съм кротък и смирен по сърце и ще намерите покой на душите си..." (Матей 11 гл.)

"Според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда." (2 Петрово 3:13)

В момента на грабването на Църквата и възкресението на мъртвите всички тайни ще се разкрият и ограничението на земята ще изчезне. Всичко, което за мнозина изглежда сега илюзия, тогава ще стане реално.

Свещеното Писание говори за два свята: видимия - материалния и невидимия - духовния. За Христа и двата свята са реални. За Него душата е така реално, както и тялото.

Любовта никога няма да престане да бъде любов. Любовта е вечна духовна реалност. Душата като индивидуална сила, също е неразрушима и не ще бъде унищожена.

В безсмъртната душа има особен дар изпратен при рождението свише, за да проявява небесни качества, неземни добродетели: любов, милосърдие, състрадание, вяра, упование, търпение, мир, радост и т.н. Душата е надарена да страда и да се наслаждава.

Аз вярвам в безсмъртието на душата затова, защото аз имам в себе си вечни нужди и влечения на душата, неудовлетворена от земните условия.

Аз вярвам в безсмъртието на любовта, затова, защото Божията любов е способна да удовлетворява вечната нужда на моята душа.

Ние носим в своята душа някакъв безмерен мащаб на вечността, жадуваме безусловното, истинното, прекрасното, абсолютното, неизмеримото, нерушимото, а земния живот предоставя на нас само едно преходно, изменчиво, неустойчиво и лъжливо съществуване.

Душата живуща извън времето и пространството не може да бъде щастлива там, където всичко е ограничено във времето, разстоянието и пространството. Само когато умира телесното, вярващия човек навлиза в област на неизказана радост, радост вечна, която напълно го удовлетворява.

Затова душата живуща в любовта Христова тука на земята не се страхува да премине заедно с любовта във вечността.

Вечност!

Мислили сме някога за вечността? Какво е това вечност? Всяко дете може да произнесе тази дума, но да й дадат пълното, изчерпателно определение не могат нито хората, нито ангелите. Кой ще намери и достигне продължителността на вечността? Никой, освен един непостижим и вечен Бог - Отец на вечността.

Вечността никога не е имала начало и никога не ще има край. Това е бездънен и безбрежен океан на времето, това е кръг затварящ се в самия себе си.

Вечността има голямо значение в нашия живот и за нашата неизбежна смърт. През всички векове и във всички народи, въпросът за вечността и задгробния живот е

играл главна роля и в земния живот. Най-великите умове на човечеството умирали с дълбока вяра във вечността.

Знаменития римски държавен деятел, писател и оратор Цицерон, някога е казал: "Когато размишлявам за чудните способности на човешкия разум, затова, че той може да помни миналото, да изследва хилядолетията и да проникне в далечното бъдеще, когато наблюдавам движенията на естествените науки и разнообразието на изкуството, което все още се развива и се простира напред, аз съм убеден и непоколебимо вярвам, че окръжаващата ни природа, съдържаща толкова множество изумителни неща и явления, не може да бъде смъртна. Но ако аз се лъжа, утвърждавайки безсмъртието на материята, то аз не греша, ако кажа, че човешката душа е безсмъртна. Ако и това е грешка, то аз искам съзнателно да греша, и нека тази прекрасна грешка никога никога да не изтръгне от моето съзнание.»

Много важно е да знаем, че мисълта затова, че ние ставаме безсмъртни, само като оставим земния живот или след Страшния съд - това е лъжлива мисъл. По учението на Св. Писание ние сме винаги безсмъртни, безсмъртни в нашето духовно естество, безсмъртни във всяка зависимост от нашето земно поведение или характер; безсмъртни сме независимо дали сме грешници или святи. След смъртта ние влизаме само във вечно мъчение или само във вечно блаженство.

Надеждата, че след физическата смърт настъпва за изкупените състояние на вечно блаженство - е тайната на нашето християнско утешение. Това "блажено упование" и ожидане на вечен живот, където няма болки, нито сълзи нито раздяла, нито скърби, където цари само съвършена любов, само мир, «който превъзхожда всеки разум», само «радост неизказана и преславна» - всички тези обещания са създавали и продължават да създават велики мъже на вярата, безстрашни мъченици и безсмъртни герои на любовта.

Някой си е казал: «Ако всичко това е само илюзия и сладък сън, тогава разрешете ми и аз да имам такъв сън, защото само той, не е ли страшно това, прави мене по-добър, по-полезен и по-щастлив човек.»

По-добре е да вярваме на Божественото откровение и да се наслаждаваме на благотворните плодове на тази вяра, отколкото да живеем в кошмара на неверието и в безразсъдните отрицания на глупаво безцелен живот, в мрака на неизвестното, да потънем в тресавището на порока, в калта на унието, самооплаквания, безнадеждност, отчаяние и неописуем предсмъртен ужас.

Хора посветили живота си за изучаване душевните свойства на човека, казват, че жаждата за щастие е едно от най-ценните качества на човешката душа, но тази жажда никога напълно не е удовлетворена в земния ни живот.

Да, ние сме създадени за блаженство и затова жаждата на всепоглъщащото, все обземащо щастие е жажда за пълноценен живот, красота и правда, която ни преследва и мъчи постоянно. Като знае тези духовни нужди на нашата безсмъртна душа, Създателят призовава всеки истински жадуващ човек: "Който е жаден, нека дойде при Мене и пие!" (Йоан 7, Исая 55 гл.)

"Любовта никога не отпада..." "Нейния вечен източник никога не пресъхва...", "Понеже Аз живея и вие ще живеете." - казва Въплътената Любов.

И сладко ми е в час на страдание
Да си спомням в тишината,
Задгробното съществуване
На безсмъртната душа...
И. С. Никитин

ПРЕВЪЗХОДСТВОТО НА ЛЮБОВТА

«Сега остават тия трите:
вяра, надежда и любов, но
най-голяма от тях е любовта.»

Ние с вас живеем в особена историческа епоха, предсказана от пророците, когато на земята вярата е оскъдна, "любовта ще охладнее". Тези три християнски добродетели ще бъдат поставени на огнено изпитание.

Църквата Христова, която очаква Второто пришествие на Христа, ще започне да минава през това горнило, но не без волята Божия.

Господ не може да бъде удовлетворен от такова състояние на обедняване и охлаждане. Той желае, щото изпитанията на нашата вяра да се окажат драгоценни за погиващите, макар и през пречистващия огън на златото... дано да изтрезнеем, да се облечем в бронята на вярата и любовта и в шлема на спасението, защото Бог ни е определил не за гняв, но за получаване спасение чрез Господа нашия Исус Христос, умрял за нас, щото бодърствуваме ли, или спим, да живеем заедно с Него.

Ние живеем в свят на постоянни промени, мъчителна неувереност и апатична неопределеност и както никога по-рано се нуждаем от непоколебима вяра, окриляща надежда и от гореща любов.

Всяка от тези три добродетели е призвана от Бога да изпълнява своето служение, да играе неподражаема роля в процеса на нашето спасение.

От всички съществуващи християнски добродетели, Бог в своята премъдрост е избрал вярата, като средство за нашето спасение. "Без вяра не е възможно човек да угоди на Бога" и не може да се спаси. (Евреи 11 гл.)

Нашият християнски живот започва с вяра; ние «получаваме оправдание чрез вяра», «Христос се вселява в нашите сърца чрез вяра», «ние живеем във вяра», "стоим във вяра», «отблъскваме нажежените стрели на лукавия», "воюваме с вяра", "с вяра побеждаваме" света, побеждаваме лукавия, с вяра следваме "Началника и Усъвършителя на вярата", изпълнявайки Неговите повеления.

Бог избра надеждата и я направи за душите ни "безопасна и непоклатима котва". Вярата е кораб, на който ние извършваме нашето плаване в житейското море. "Бог на надеждата е наша твърда и непоклатима опора." (Евреи 6, Римляни 15 гл.)

Все пак надеждата, за която тука говорим, е позната само на тези, които са преживели духовно банкрутиране, безнадеждност, чувство на пълна обреченост и отчаяние, дошли съзнателно при Бога, примирили се с Него и са положили своята вечна надежда в Христа.

И действително нашето положение до повярването ни е било кошмарно; макар и да не сме виждали и съзнавали това. Апостол Павел пише: "Ние сме били безсмислени, непокорни, заблудени, били сме роби на похотите и различните удоволствия, живели сме в злоба и зависти, били сме гнусни, ненавиждали сме се едни други... живели сме по вървежа на този свят, по волята на въздушната власт, на духа, който действа сега в рода на непокорните, в това време сме били без Христа в този свят, живели сме по нашите плътски похоти, изпълнявали сме желанията на плътта и помислите, не сме имали надежда и били сме безбожници в света." (Тит 3 гл., Ефесяни 2 гл.)

До нашето повярване ние сме били без Бога, без Спасителя, без спасение, без истината без надежда за вечността.

«Надеждата - това е пътеводна звезда, без нея няма движение, няма живот», е казал Л. Н. Толстой. «Всичко е Божий дар, но най-добрия от всички дарове е надеждата за по-добър живот.» - е писал К. Н. Батюшков.

В Парижкия затвор «Рокетт» над вратата на килията на осъдените има надпис: "Да остави всяка надежда, всеки който влиза тука." Но за съжаление, като не разполагат с истинска надежда, много осъдени на смърт продължават да лъжат себе си, като живеят с лъжливи надежди. Същото не наблюдаваме ли в духовния живот на човека?

По думите на Св. Писание всички хора без изключение са духовни мъртъвци. «Всички съгрешиха...» Божията присъда гласи: «Невярващите вече са осъдени, защото не са повярвали в единородния Божий Син.» «Заплатата на греха е смърт, а дарът Божий е вечен живот в Христа Исуса.» Ако още не сме дошли при Христа за помилване, смъртното наказание за нас вече е произнесено и ни очаква изпълнението на Божието решение.

Така е направил Бог, щото за грешника няма друг изход, освен да се покае и приемайки Божия дар - спасение в Христа, да се спаси или пренебрегвайки Божия призив навеки да погине.

Не малко хора съзнателно пренебрегват този прост и на всички достъпен Божий път на спасение и предпочитат да се спасяват по собствен начин и да живеят с лъжливи надежди. Следвайки примера на болшинството до повярването ни, ние също сме се надявали било да измолим прошка за нашите грехове рез откупване или чрез дела.

Много хора са живели и продължават да живеят с празни надежди. Те се утешават като казват: "Ще умра, ще ме заровят като куче и край на всичко." Нищо не разкрива така умствената ограниченост, както тези разсъждения. Пред лицето на всички Божии откровения и всички достижения на науката, човека на двадесетия век е лишен от всяко разумно право да се удовлетворява с подобна лъже надежда.

Истинската християнска надежда не е нищо друго освен предвкушване обещаното ни от Бога вечно спасение. "Бог, който според голямата Си милост ни възроди за жива надежда чрез възкресението на Исуса Христа от мъртвите за наследство нетленно, неоскверняемо и което не повяхва, пазено на небесата за нас." (1 Петрово 1:3-4)

Вярата ни дава непоколебимата увереност в спасението.

Надеждата приема това небесно наследство и преизпълва нашите сърца с мир и радост.

Християнската надежда е една от доспехите на нашето духовно въоръжение. Словото Божие призовава войните Христови и им предлага "да се облекат в Божието всеоръжие", за да можем да противостоим срещу стрелите на дявола. "Затова облечете Божието всеоръжие за да можете да устоите срещу хитростите на дявола." "Защото вие всички сте от рода на светлината от рода на осияваните от деня, не сте от нощта, нито от тъмнината, и тъй да не спим както другите, но да бъдем будни и трезвени... и ние сме от деня нека бъдем трезвени, нека облечем за бронен нагръдник вяра и любов да турим за шлем, надежда за спасение." (Ефесяни 6 гл., Солунци 5:5-8)

Изследвайки предмета - превъзходството на любовта внимателно и задълбочено, ние забелязваме, че апостол Павел преди всичко не намалява величината на вярата и ползата от надеждата. Той не казва, че всичко е любовта, а вярата и надеждата са незначителни; че вярата и надеждата се красиви корали, а любовта е най-ценния в света скъпоценен камък, че само любовта е необходима, а без вяра и надежда можете свободно да живеете. О, не! Павел не казва това; той поставя всяка от тези добродетели на надлежащото им място. «Сега остават тия трите: вяра, надежда и любов, но най-голяма от тях е любовта.»

Апостол Павел вижда, като че ли чудесна корона, обсипана със скъпоценни камъни: рубини, изумруди, сапфири, топази, аметисти, а сред тях - три по-големи брилянта, но единият от тях наречен «любов» е по-голям от всички други.

Какво превъзходство и преимущество на любовта разглежда апостол Павел? - Голямо превъзходство във, всяко отношение.

Вярата обладава нашия разум, надеждата - нашето въображение, а любовта - нашето сърце. Вярата е заета с нашето минало, надеждата - с бъдещето, а любовта - с настоящето.

Вярата приема извършеното на Голгота спасение, надеждата предвкузва вечното блаженство, а любовта се наслаждава на това блаженство.

Вярата ни води към Христа, надеждата ни обогатява с нов живот, любовта ни наподобява на Христа.

Вярата ни свързва с Бога, надеждата с вечността, а любовта поддържа връзката в три направления: а Бога, с ближния и с целия свят, но да го обичаме не с тая любов, за която е казано: "не любете света, нито каквото е в света", а тая любов, за която е казано: "Защото Бог толкова възлюби света, щото даде Своя единороден Син, за да не погине, нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот."

Вярата побеждава света, надеждата не е от този свят, любовта свидетелствува на света.

Вярата проповядва, казвайки: "Бог извърши спасението", надеждата добавя: "извърши го лично за мене", любовта възкликва: "извърши го за всички".

Вярата приема Христа в сърцето, надеждата се наслаждава на Христа, любовта открива Христа на всички окръжаващи ни.

Вярата и надеждата действуват предимно вътре в нас, а любовта - около нас.

Вярата и надеждата протягат своите две ръце, щото да получат и да предадат полученото на нуждаещите се.

Вярата приема Христа, надеждата Го очаква от небето, а любовта очаква и Му служи.

Вярата събира, надеждата запазва събраното, любовта го разпределя.

Без вяра никой не може да се спаси; без надежда не ще бъдем щастливи; без любов не ще бъдем плодоносни.

Вярата е коренът и стъблото, надеждата - клоните и листата, а любовта - пълноценен плод, от който може да си откъсне всеки.

Любовта винаги се труди, но не за себе си, а за другите. Тя се труди като оставя да пожънат плодовете на своя труд идващите поколения.

Наличието на вярата и надеждата в сърцето на вярващия се проверява по наличието на любовта. Без истинска любов не може да има нито жива спасителна вяра, нито радостна надежда за скорошна среща с Христа. Там където няма любов, там вярата и надеждата са безполезни. "И бесовете вярват" и очаквайки неизбежното «огнено езеро», треперят.

Без любов вярата и надеждата са само теоретическо знание, знание без участието на сърцето е само догма, без прагма.

Любовта в живота на човека безпогрешно определя неговата духовна същност - дали е християнин или не? Има ли той силата на любовта или има «вид на благочестие, но отречен от силата Му».

Никой не може да замени, надвиши или да изтласка любовта.

Коринтската църква имала в своя състав много надарени и талантиливи братя, които са имали основание да се гордеят със своите способности и положение в църквата. Някои от тях се гордеели със своето красноречие. Разбира се, полезно е да имаш този дар, ако той е свързан със здравия разум, но не винаги става така. Някой е

казал: «Едни хора са надарени с красноречие и разум; други само с разум, а трети за съжаление само с красноречие. И няма нищо по-плачевно, да слушаш глословен оратор, биеш въздуха в препълнен салон. Такива оратори Павел нарича: «мед що звънти и кимвал що дрънка».

Други в Коринтската църква се гордеели с дара пророчество. Те са учудвали своите слушатели със силна вяра и познаване тайните на Свещеното Писание, дълбоко тълкуване пророчествата и откровенията. На всичко това апостол Павел отговаря така: "Ако имам пророчески дар и зная всички тайни и имам всяко знание и ако имам пълна вяра, тъй щото и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм."

Трети учудвали със своята пожертвователност. Те са били готови, ако е възможно, да станат мъченици и по този начин да предизвикат явното възхищение на околните. Но и тука апостол Павел съветва щателно да се проверяват техните съкровени мотиви, от които мъченика се ръководи: "И ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползува."

От всичко това заключаваме, че най-ценните дарби, най-големите знания и най-пожертвувателни подвизи, ако не са вдъхновени от любовта, в очите на Бога нямат никакво значение. Любовта обладава несравнимо по-големи достойнства, отколкото всичките ни познати дарби, таланти и способности.

Любовта е търпелива, не завижда, не се превъзнася, но се смирява, не е егоистична, тя е спокойна, доверчива великодушна, справедлива, нелицемерна, покорна...Тя охотно прощава на провинения, съчувства на страдащия, благотвори нуждаещите се, благославя проклинащия, моли се на гонителя, поддържа слабия, утешава малодушния, не въздава зло за зло, не отговаря според ругаещия, непрестанно се моли, за всичко благодари и винаги се радва. Любовта е есенцията на истинското християнство. Апостол Павел смело и без никакво съмнение поставя любов по-високо от всички съществуващи добродетели. Така ние сами се убеждаваме в това, че нейното превъзходство във всички отношения е неоспоримо и за всички очевидно.

Любовта създава много повече чудеса, отколкото са способни да извършат вярата и надеждата.

Любовта прави тялото Христово здраво, душата щастлива, умът свободен, волята благоразумна, мислите положителни, чувствата добри, съвестта чиста, въображението духовно, всеки християнин светъл, удовлетворен, свят и блажен.

Любовта прави любимата работа лека, любимия живот приятен, осмислен и плодотворен. Любовта прави нашата младост духовно силна, зрялата възраст - духовно активна, старостта - ревностна, смъртта - триумфална. Божията любов ни е извлякла някога от мръсотията на греха и не ни напуска в течение на целия живот и тя ще ни възнесе до небесата. Там при вратата на Новия Ерусалим ние ще кажем на вярата: «Прощавай! Благодаря ти вярно! Ти ме приведи при Христа и в целия ми живот си ме водила по нов и непознат за мене път. Ти си побеждавала изкушенията и съблазните, погасявала си разжежените стрели на лукавия, преодолявала си всички прегради и затруднения. Прощавай, моя драгоценна в огнените изпитания вяра. Прощавай, надежда! Ти ми помогна да устремя моя взор към небето, ти си ме утешавала в скърби, ободрявала в неприятности, окриляла в униние и безнадеждност, учила си ме да живея с бъдещето, което е отредено за мене и сега става настояще. Прощавай, добра и непостижима надежда! Най-сетне аз с очите си се убеждавам «в какво се състои надеждата на призвания от Него, и какво е богатството на славното Негово наследство за светиите и какво безмерно величие има Неговото могъщество."

Прощавай, вярно безценна!
Прощавай, надеждо добра!

С любовта за нас разлъка не ще има...

26

НАШАТА ГЛАВНА НУЖДА

"А над всичко това
облечете се в любовта." (Колосяни 3:14)

Християнството в неговия чист вид никога не е било предназначено от Бога само за катедри, амвони и олтари; то е било предназначено за новородения човек, за неговото ново сърце и "обновен живот".

Истинското християнство не е излизане или бягство от реалния живот, а сила за преодоляване на тази реалност.

Затова ако християнството, което ние лично сме приели и което ние изповядваме е само за неделните дни или остане до стените на молитвения дом а не върви заедно с нас през останалите дни от седмицата, в работата, в службата, със занаята, ако то не промени нашия характер, ако не се въплъщава в нас и не се проявява в нашия живот, то нашето християнство е лъжливо.

Християнството като религия на любовта не може да бъде егоистично, формално, безучастно към чуждите беди и безразлично към нуждите на ближния. Християнин без любов е лъже християнин и християнство без любов е лъже християнство.

И така ние имаме достатъчно основание да кажем, че само това, което е възвишено, което е благородно, което е основано на себеотричане и самопожертване, което е изпълнено с любов и благодарност към Изкупителя, което е пълно със съчувствие към ближния, което се оправдава и обяснява с любовта, всичко това и само това е истинското християнство.

Едва ли е нужно да увеличим размерите на този труд, като се задълбочим във въпроси като: защо сме християни, изгубили първата любов? Кога, къде и при какви обстоятелства сме я загубили? По какъв начин християнската любов "по дух" се е обърнала изведнъж в обряд? Напълно ни удовлетворява вече този факт че любовта ни е изгубена и че връщането ни към първата любов, както в началото на християнството ни е главната ни нужда.

Читателят не може да не забележи тази основна разлика, която ни превежда между истинското християнство, произлизащо от вечния източник на любов и този вид християнство, което е прието по наследство, от втора ръка, по традиция.

Последствията от тази печална подмяна са очевидни.

Човек трябва да бъде духовно сляп, щото да не вижда в какво се изражда човешката личност без любов. Как целия човек, който е бил определен да бъде «храм на Святия Дух», се превръща в «разбойнишки вертеп» и сърцето - обиталище на любовта - в свърталище на нечисти духове.

Погледнете какво е останало от моралните устои на семейството, църквата, обществото и цялото човечество? Наблюдавайки всички тези признаци на Второто пришествие на Христа, иска ни се да се провикнем заедно със старозаветния пророк: "Горко ни, защото денят преваля, защото се простират вечерните сенки."

Въпреки всичките успехи, открития, постижения и блестящи завоевания на науката, светът преживява не разцвет, а залез на духовната култура. Горко ни, ако не виждаме това и не вземем присърце този факт.

За мнозина от нас деня на нашия живот отива към залез. Бързо преминава детството, юношеството, младостта, зрялата възраст, незабелязано приближава старостта, разпростират се вечните сенки и започва да лъха хлад от прохладния гроб.

Божия ден на благодатта, деня на спасението, който продължава вече близо две хиляди години, също е към своя край, а заедно с това завършва и денят на нашето служене на Господа, приближава се завършването на човешката история и се открива безкрайна вечност.

Размишлявайки за бързотечния живот апостол Павел и на дело подбужда вярващите: "да се пробудят от сън", "да се облекат в Господа Исуса Христа", "да отхвърлят делата на тъмнината и да се облекат в оръжието на светлината", "да оставят първоначалните учения за Христа и се стремят към съвършенство", "да се облекат в любовта".

От многото метафори, които апостол Павел използва в своите послания "дрехата" е една от най-хубавите. Апостол Павел сравнява материалната дреха за тялото с духовната дреха за душата.

Нашите прародители са "ходили в Господната светлина" и "не се срамували" защото са били с «дрехата на святостта», в дрехата която е бил облечен сам Господ, както е писано: «Господи, Боже мой! Ти си твърде велик, с блясък и величие си облечен.» (Псалм 102:1)

В момента на грехопадението човек загубил духовната дреха и по своята греховна природа останал духовно гол. Нашите прародители неразумно се мъчели да прикрият своята голота с финикови листа - материални дрехи. Много хора подражавайки им, понастоящем чувстват своята духовна голота пред Бога и се стремят да я прикрият с добри дела, с дрехите на своята собствена праведност, а не с праведността на Голготската жертва на Христа. Те са за съжаление, не знаят още, че преди обръщението ни към Христа «нашата правда е като мръсна дрипа». (Исаия 64 гл.)

Апостол Павел пише до вярващите: Нашата праведност е Христос и сам Той лично желае: «да се намеря в Него, без да имам за своя правда оная, която е от закона, но оная, която е чрез вяра в Христа, т.е., правдата, която е от Бога въз основа на вяра». (Филипяни 3:9) На богатия Христос е казал: «Едно не ти достига» - рождение свише!

На една от църквите в Мала Азия Христос казва: «Но това имам против тебе» че си оставила първата любов.»

Днес Христос обръщайки се към нас с думите, изказани към Лаодикийската църква, рисува духовното състояние на съвременното християнство: "Зная твоите дела, понеже си нито студен, нито топъл. Дано да беше ти студен, или топъл. Така понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна от устата Си. Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромах, сляп и гол, то съветвам те, да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш." (Откровение 3:15-18)

Ето защо апостол Павел предупреждава вярващите за опасността от себеизтъкването като казва: "да не би облечени да се окажем голи" пред лицето на Господа. Помнете, че "всички вие в Христа сте кръстени и в Христа сте облечени". (Галатяни 3 гл.)

Павел заповядва: "Съблечете вехтия човек с делата му и облечете се с новия, който се обновява в познанието по образа на Създателя." "Облечете се Божии избрани, свети и възлюбени, в милосърдие, благодат, смиреномъдрие, кротост, дълготърпение..." Дотам стига този списък на обличания, че Павел пише: "И над всичко това облечете се в любовта, която свързва всичко в съвършенство."

Едва ли е нужно да питаме: защо трябва да се облечем в любовта преди всичко, след всичко и повече от всичко?

Ние сме длъжни да сторим това най-вече, защото любовта има превъзходство над всички причислени към нея добродетели, - "най-голяма от тях е любовта".

Ние сме длъжни да се облечем в любов, защото тази е най-голямата нужда на вярващия. Без любов личността е суха, безхарактерна, безсилна, недъгава и винаги нещастна.

Висшата цел на всеки християнин трябва да бъде: достигането на любовта, защото само тя ни учи и ни дава нужните сили затова, щото да понасяме несъвършенствата на другите, да уважаваме всички, всички да обичаме.

Най-голямата нужда на всяко семейство е това, щото да се облече в любовта. Семейство без любов е семейство без душа. Без любов в семейството не може да има и щастливо детство, нито окриляно юношество, нито желана зрялост, нито достойна старост, нито спокойна смърт, нито блажена вечност.

Накрая, за какво е най-голямата нужда на съвременната църква, ако не в това, щото всеки неин член лично да преживее новорождение свише и да се убеди на дело какво значи «да се облече в любовта» и постоянно да пребъдва в нея.

Впрочем кога можем да кажем, че сме се облекли в любовта? Само тогава, когато сме приели Христа Исуса не само като наш личен Спасител, но и като наш личен Господ. Кога Той, като наш Началник и Господар, ще седне на трона на нашата душа, получавайки от нас пълно и безусловно право да се разпорежда и управлява нашия живот; кога плодовете на Св. Дух ще се изявяват в нашия характер, кога ние като нищожни Негови раби усвоили навика да се подчиняваме на Него във всичко, кога ние вече не сме свои и не живеем за себе си?

Колко трудно е за съвременния християнин да разбере и приеме тези истини. Колко недостижими ни се струват те. А наистина такава духовно състояние била отличителната черта на древната апостолска църква и остава и днес същността на истинската църква. Словото Божие недвусмислено казва: "А Христос е умрял за всички нас, за да не живеем за себе си, но за Този, Който умря и възкръсна."

Ние вече говорим затова, че на земята царува неумолимия закон на егоизма. Егоизмът - същността на греха е причина за грехопадението и коренът на световното зло. Главното проявление на егоизмът се намира в това, че всеки смъртен човек живее само за себе си за своите лични интереси. В това се крие всичкото зло на човечеството. И прав е бил Жан Жак Русо като е казал: "Човече! Не търси причините за злото на света, ти си тази причина!"

Да живееш за себе си в този свят е напълно приемливо. Но наистина ние християните не сме от този свят. А само трябва да се съобразяваме с него. Ние сме призвани да живеем по нови принципи, нов начин на живот. Христос ни изкупи от закона на егоизма и вложи в нашите сърца "нов закон" закона на любовта, "закон съвършен, закон на свободата." (Яков 1 гл.)

Така са разбирали и така са живели първите християни. Апостол Павел нееднократно споменава за това и този факт е известен на всички християни и приет от тях. Той пише: "Защото никой от нас не живее за себе си, а живеем ли - за Господа живеем, умираме ли - за Господа умираме. И затова живеем ли, умираме ли, винаги сме Господни."

Според учението на Евангелието да живеем за себе си е недостойно за християнина, неправилно, осъдително, престъпно. Християнин, който продължава да живее за себе си, няма право да се нарича християнин. Първите християни винаги са помнели, че Христос умря за всички, за да живеем вече не за себе си, защото Умрелия очаква пълен духовен обрат в нашия живот.

Кога може да се каже, че «за Господа живеем? - Когато съзнателно сме повярвали, обърнали сме се, «отрекли сме се от себе си» и сме последвали Христа, «взели своя си кръст».

Когато живеем ежедневиия живот на съразпятие и изпълнение със Святия Дух.

Когато в семейство, в църква или на работа не търсим своето, но преследваме Божиите цели, защитаваме Неговите интереси и изпълняваме Неговата воля.

Когато чувствуваме нашата лична отговорност пред Бога за спасението на погиващи души и с любов им свидетелствуваме за Христа.

Когато с желание носим теготите на делото Божие, жертвуваме за него нашето време, труд, здраве и материални средства.

Словото Божие казва, че проповядването на Евангелието по целия свят ще продължи, докато Той дойде... Но, кой може да го продължи? Само в едно не можем да се съмняваме, че то ще се продължи не от тези които живеят за себе си. Господ използва за своето дело само тези, които «не живеят за себе си, а за Умрелия и Възкръсналия за тях».

Забележете, че Христос не заповядва да живеем за Него. Той очаква, нашето пълно отдаване и самоотвержено служение да произтичат от дълбока благодарност към Него. Нищо друго в света не може да ни приведе към живот за Него.

С печал трябва да отбележим, че живота на някои християни ни напомня за живота на един богатия скъперник, който потъвал. Като чул виковете на нещастника някой си младеж, рискувайки собствения си живот, се хвърлил в студената вода и спасил живота на скъперника богатия. Като излезли на брега богатия се разчувствал и в знак на благодарност подал на младежа една намокрена банкнота от пет рубли. Юношата невъзмутимо приел "наградата" за спасения живот и изчервявайки се заради него, усмихнато добавил: "Ако знаех преди това, че твоят живот струва само пет рубли, аз никога не бих се подхвърлил на смъртна опасност."

Как често на нашия Спасител се случва да се удивлява, като вижда оскъдността и нищожността на нашата благодарност към Него. Колко често в нашия живот се изпълнява руската пословица: "Давещия се бравда обещал, а извадил жалка дръжка." В момента на нашето покаяние и обръщение към Христа, често даваме обещания на Бога да посветим част от живота си за служение на Христа и ближния, но скоро тези добри намерения изчезват и се забравят. Предишния светски живот постепенно завлича нашите сърца и ние отново направляваме живота си не с любов, а от егоизъм, живеем не за Бога, а за себе си.

Разсъждавайки по човешки, Господ трябваше в подобни случаи да ни отхвърли, така както грънчарят изхвърля глинения съд, който се е развалил в ръцете му, но велика е Божията любов и търпение.

Веднъж рано сутринта на брега на голямо езеро, където обикновено приставали рибарските лодки, се забелязал силует на човек, който очаквал приближаването на лодките. Това било Генисаретското езеро в Римската провинция Галилея. В приближаващите се лодки били апостолите, които се връщали в дома си след безсънна и изморителна нощ след несполучлив риболов. Стоящия на брега на езерото Непознат човек е бил възкръсналия от мъртвите Исус Христос, Небесния Скулптор, Великия Ваятел на душите ни.

Беседата с отреклия се три пъти апостол Петър е била главната цел за явлението на Спасителя.

Разбира се Петър не е бил забравил своето духовно падение, което е причинило толкова огорчение на Спасителя и се е чувствувал обезкуражен. Петър два пъти е видял вече възкръсналия Господ, но Той нито един път не е говорил с него. В тази трета среща, апостол Петър не е знаел какво ще стане. Но Господ, който познавал сърцето

му, поискал да разсее неговото недоумение. Преди да започне беседата Си, Той поканва Петра и другите апостоли да вкусят от приготвената за тях храна. Малко знаят, че да вкусиш храна и "да дойдеш и да обядваш" в онези времена е било символ на примирение и дружба. Враговете не са имали общение един с друг, не разделяли храната, не се хранели заедно. Обядвайки заедно с Петър, Господ освободил Петър от неговия вътрешен гнет и безпокойство.

От само себе си се разбира, че Петър очаквал разговор с Христа. Но най-малко е мислил, че той така ще започне, както е започнал. Въпреки всичките предположения на Петър, Христос не го е укорил, не го изобличил, не го разпитал. В онази паметна нощ на предателство и отричане, когато Спасителят окървавен е стоял пред синедриона, в двора на Кайафа е погледнал към Петър. Петър излязъл вън и горко плакал, а било нощ... Там в мрака на нощта, където никой не го е виждал, той с горчиви сълзи на разкаяние, плакал за своя тежък грях и бил помилван.

"А когато биваме съдени от Господа, с това се наказваме, за да не бъдем съдени заедно със света." (1 Коринтяни 11:32)

Миналото на Петър в тази нощ е било опростено и забравено от Христа.

Христос, който сега се явил се заинтересувал не от миналото на Петра, а от настоящето и бъдещето. Преди три години Христос е призовал Петър да бъде "ловец на човеци" и Той не променя Своето намерение. "Ако сме неверни, Той верен остава, защото не може да се отрече от себе Си."

Там на брега Христос взел Петър настрана от другите апостоли и гледайки изпитателно в очите му получавал един и същ отговор на въпроса: "Симоне Йонов, любиш ли Ме?"

Петър стоял пред Христа на пясъчния бряг на езерото и слушайки този въпрос чувствувал себе си така, като че ли стоял пред Христа в Страшния съд. Някога Петър е бил уверен в своята любов към Христа и можел да Му каже затова, но не и сега. Отричането от Христа посяло в сърцето му мъчително съмнение, лишило го от предишната самоувереност. Петър не дава пряк, непоколебим отговор. Два пъти той подбира по-слаби думи, но Христос не се задоволява с тях. Христос иска Петър точно да определи степента на своята любов към Него, питайки за трети път: "Симоне Йонов, любиш ли Ме, повече отколкото тия?" Припомни си твоите предишни уверения: «Ако и всички да се съблазнят в Тебе, аз няма да се съблазня», «Господи, с Тебе аз съм готов в тъмница и на смърт да отида!», "Живота си ще дам за тебе!" (Матей 26, Лука 22, Йоан 13 гл.)

Тези чудни думи казани от Христа в отговор на уверенията на апостол Петър, все още звучали в ушите му: «Живота си ли ще дадеш за Мене...» Петър си спомнил всичко това и вече не се решил да съпостави и сравни своята любов с любовта на другите ученици.

"Петър се наскърби, че Христос за трети път го попита: любиш ли Ме?" И отговаряйки на този въпрос, той предоставя на Спасителя пълното право да определи големината и качеството на любовта му към Него. Петър казва: "Господи, Ти всичко знаеш, Ти знаеш, че Те обичам." Ти знаеш, че при цялата моя самонадеяност и неразумие и даже падение в душата ми, че пак гори огъня на любовта към Тебе.

Всичко това е станало отдавна, много отдавна, около преди двадесет века. Но връзката между това, което е преживял в душата си Петър на брега и тези преживявания, които е възможно да изпитваме в този час е поразителна. «Христос е същият вчера, днеска и во веки.» Този въпрос, който е бил зададен тогава, Христос с право може да го зададе на нас и днес: «Обичаш ли Ме?» Той не пита обичаш ли ти моето учение, моята църква с нейните задачи, цели и много различни служения в света?

Но Христос пита: любиш ли Ме ти като Син Божий, като този, Който е умрял за тебе на Голготския кръст и те е изкупил с вечно спасение?

Христос очаква от нас отговор, и какво можем сега да му отговорим?

Можем ли с дълбока искреност и гореща преданост да кажем: "Господи, Ти всичко знаеш, Ти знаеш, че Те обичам." Ти знаеш, че моята любов към Тебе, не е случаен наплив на чувства, но нов закон, контролиращ моето сърце и управляващ моя живот.

Да Го любиш значи да имаш вътрешна непоколебима вяра и да я изразиш с молитва, благодарност и хвала.

Да о обичаш значи да живееш непрестанно в Неговото присъствие, да ходиш с Бога, както е ходил Енох: "И не се намери вече, защото Бог го взе"; както е ходил Левий, за когото сам Господ е казал: "Заветът Ми беше с него за живот и за мир, който му дадох заради страха, с който ми се боеше от името Ми. Законът на истината беше в устата му и неправда не се намери в устата му. Ходеше с Мене в мир и правота и отвърна мнозина от беззаконие." (Евреи 11 гл., Малахия 2 гл.)

Да Го любиш значи всяка крачка от живота си "да виждаш Невидимия". Писанието казва: "Никога, никой не е видял Бога, но ако се любим един друг, то Бог пребъдва в нас, и ние пребъдваме в Него, знаем това, защото Той ни е дал от Своя дух", Духът на любовта, Святия Дух. Своето обещание: "Ще се вселя в тях и ще ходя сред тях", Бог изпълни в живота на изкупените. Само християните, които са облечени в любов са способни да видят Невидимия, във всяка своя крачка. Христос е казал: "Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога." (1 Йоан 4, Евреи 11, Матей 5)

Изследвайки биографиите на тези Божии мъже, които са "видели Невидимия", ние идваме до заключението, че всички са били люде, които са изпитали нещо общо, а именно: страшни трудности, крайна самотност и незаслужено хулене.

Мойсей видя Невидимия не само при горящата къпина, на планината Хорив, но той Го видя и в двореца на фараона, отказвайки се да се нарича син на фараоновата дъщеря, защото предпочете да страда с Божиите люде, като разсъди, че укорът за Христа е по-голямо богатство от египетските съкровища. Той е видял Помазаника, когато «не се убоял от царския гняв и оставил Египет». По петите им са били вражеските колесници, пред тях е била безкрайната пустиня и морската бездна. При такова безнадеждно състояние Мойсей вдържал с вяра победата, «като един, който виждаше Невидимия». (Евреи 11:24-27)

Яков видял Невидимия връщайки се от Месопотамия. Там при потока Явок, цялата нощ се е борил с Бога и Му казал: «Няма да Те пусна, ако не ме благословиш.»

Данаил видя Невидимия в рова на лъвовете.

Първомъченик Стефан никога не беше виждал така реално Невидимия, както тогава когато го убиваха с камъни.

Апостол Павел никога не е видял Невидимия така ясно, както на портата на Дамаск, в Ерусалимския храм, където юдеите са се опитвали да го разкъсат. Павел видя Невидимия в Троада, Филипи, Коринт и особено в Листра, за което четем следното: «Биха апостол Павел с камъни и го изхвърлиха извън града, като очакваха да умре.» (Деяния 14)

Да видиш Невидимия в Неговите действия в живота си, само това е единственото, което помага във всички наши затруднения, «който победи ще устои».

Накрая да любиш Христа значи да си непрекъснато под водителството на Святия Дух.

В своята беседа с апостол Павел Господ му казал: "Истина, истина ти казвам, когато беше млад ти сам се опасваше и ходеше където си щеше, но когато остарееш ще простреш ръцете си и друг ще те опасва и ще те води накъдето не щеш." (Йоан 21:18)

Петър нищо не могъл да отговори на това. Още същия ден, по собствени съображения той се върнал от Ерусалим в собствената си родина Галилея. А още предния ден по лична инициатива казал на група ученици: "Отивам да ловя риба. Казват му: ще дойдем и ние с тебе. Отидоха веднага и се качиха на лодката, и през оная нощ не уловиха нищо." Петър "сам се опасваше и ходеше, където си искаше", сам е бил господар на себе си, пълновластен разпоредител на живота си.

В това отношение ние всички приличаме на Петра. Даже и тия които са приели Христа, продължават да проявяват своеволие, да живеят както намират за добре, даже и делото Божие правим това, което на нас ни се струва, че е правилно.

Петър е ходил, там където сам е искал! Не са ли станали тези думи лозунг на съвременните младежи и социалните и религиозни групировки? Тази лъжлива независимост не е ли легнала в основата на ъгъла на много съвременни последователи на Христа?

Такова гледище и отношение към независимостта противоречи на учението на Христа за Святия Дух и нашата пълна зависимост от Него.

Петър имал пламенна младост и можел да има не по-малко бурна зрялост и суетна старост, ако друг не го опасвал на времето. В деня на Петдесетницата друг опасал Петра и ние виждаме друг Петър, който остава верен на Господа до края на живота си.

Не много отдавна треперещ за живота си и следващ Христа отдалеч, сега е свободен от страха. Сега друг опасал Петра и той не се бои да каже истината на всички жители на Ерусалим и «на всеки народ под небесата»: «Вие взехте Исуса и като Го приковахте с беззаконните си ръце, убихте Го.»

Опасаният от Св. Дух апостол Петър не се страхувал от заплахите и побоищата: «Началниците, като извикаха апостолите, биха ги... те излязоха от синедриона радвайки се, че за името на Господа Исуса бяха удостоени да приемат безчестие.»

Опасания Петър не се страхувал от насилствена смърт: «Около това време цар Ирод простря ръцете си да притесни църквата. Уби с меч Йоановия брат Яков и като видя, че беше угодно на юдеите, той при това улови и Петра. Когато Ирод щеше да го изведе, Петър спеше между двама войника, окован с две вериги и стражари пред вратата вардеха тъмницата.» (Деяния 12)

«Друг» опасвал Павел и ние виждаме друг Павел. Неукротимия гонител на Църквата, Савел, паднал пред нозете на Христа, и смирено го пита: «Господи, какво заповядваш да правя.»

Изследвайки историята на християнската Църква, ние се уверяваме в това, че от опасването на Святия Дух се нуждаят не само апостолите, християните от първия век или тези, които особено много са били плодоносни на Христовата нива. От това се нуждае всеки вярващ.

Излишно е да говорим за това, че Бог както по-рано може да опасва, Той желае всички ние да сме опасани. Важно е само да напомним това, че Бог, като ни счита със свободна воля, никога и никого не опасва насилствено. Бог очаква докато ние осъзнаем нашата крайна нужда от това опасване и прострем нашите ръце; докато не се съгласим напълно да се подчиним на водителството на Св. Дух; докато не се «облечем в любов, която е съвкупност на съвършенството.» (Деяния 5; Колосяни 3 гл.)

И така, да се облечем в любов, да се препашем с любов - в това се състои висшата за нас воля Божия и нейното изпълнение; в това се състои нашата главна нужда и изпълнението на тази нужда. Амин.

